

Ζ' ΓΠΪΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

81

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(ή Παιδόπολις)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνεται από τριμελή 'Επιτροπή 'Εντεταλμένων
Κυριών ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Ηρώδου 'Αττικού 9

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΪΟΥ 1953

ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 81 (9)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Οργανισμῶν, Τραπεζῶν, 'Εταιρειῶν, Δήμων Δρ. 100.000
Κοινότητες καὶ Σχολεῖα > 50.000

Παιδιά Παιδοπόλεων καὶ συμμοριόπληκτα: 10.000 δρ.
τὸ χρόνο. 'Απορα παιδιά: 'Ενα χρόνο 15.000. 'Εξά-
μην 10.000. Τὰ εὐπορα. 'Ενα χρόνο: 25.000. 'Εξά-
μην 15.000.

'Εξωτερικοῦ: Δολλάρια 10 ἢ Λίραι 4.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2000

'Υπεύθυνος Συντάξεως: ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, 'Αντιφίλου 16 — 'Αθήναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Φραγκ. Μαλατίτσας, Μενελάου 9, 'Αθήναι



Λέξανδρος Βρατσάλης με ἐρωτᾷ: "Ἐξησε
ὁ Λεοντόκαδος καὶ πότε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: 'Ο Ριχάρδος ὁ Λεοντό-
καδος εἶναι ἱστορικό πρόσωπο καὶ ἔζησε
1157 μέχρι τὸ 1199. Διάδεχτηκε
ὁνο τῆς 'Αγγλίας τὸν πατέρα του
τὸ Β'. Ἦταν διάσημος γιὰ τὸν
του καὶ τὴς μυθιστορηματικῆς του
εἰας. Πῆρε μέρος στὴν τρίτη Σταυ-
μ. Νίκησε τοὺς Σαρακηνούς, κατέ-
ν Κύπρο καὶ τὴν 'Ιόνην. 'Επιστρέ-
στὴν 'Αγγλία κρατήθηκε αἰχμάλω-
τὸ Βασιλιά τῆς 'Αυστρίας Λεο-
'Οταν ἐξαγύρισε στὴν 'Αγγλία
δος ἀναγκάστηκε νὰ πολεμήσῃ
τοῦ ἀδελφοῦ του 'Ιωάννου τοῦ
να ποὺ θέλησε νὰ σφετερισθῇ τὸ
Ο Ριχάρδος φονεύθηκε σὲ πόλεμο
Βασιλέα τῆς Γαλλίας τὸν Φίλιπ-
ουστο.

Λέξανδρος Βρατσάλης με ἐρωτᾷ: 'Ο Ρο-
ρούσος εἶναι θρύλος ἢ πραγματικότητα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Θὰ μπορούσα νὰ σοὺ πῶ
ν εἶναι οὔτε θρύλος οὔτε πραγμα-
Εἶναι ἀπλῶς ὁ ἥρωας τοῦ μυθι-
χτος τοῦ 'Αγγλου συγγραφέα Δα-
ιδίου ποὺ γεννήθηκε στὰ 1659 καὶ
στὰ 1731. 'Ο Ροβινσὼν Κρούσος
πιδ δημοφιλὲς ἴσως μυθιστόρημα
ὁν κόσμου καὶ στὴν ἐποχὴ του ἀλλὰ
ερα.

Λέξανδρος Βρατσάλης με ἐρωτᾷ: Ποῖο εἶ-
ρῶτο βιβλίο ποὺ τυπώθηκε πότε καὶ ποῦ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Γύρω στὸ 1440 τυπώθη-
πρῶτη φορά στὴ Γερμανία ἡ Βί-
τὸν Γουτεμβέργιο. Τὸ πρῶτο 'Ελ-
βιβλίο εἶναι ἡ Γραμματικὴ τοῦ
τίνου Λασκάρεως ποὺ τυπώθηκε
ἀνο ('Ιταλία) στὰ 1476. (μῆνα
ιο).

Λέξανδρος Βρατσάλης με ἐρωτᾷ: Πόσος
χγῆς Χατζηγεωργίου;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Σύμφωνα με τὰ τελευ-
τιστικά δεδομένα ὁ πληθυσμὸς
ἀνέρχεται σὲ 2.406.358.577 κα-
υσικά ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔχει στὸ
γυῶσει κατὰ ἓνα μικρὸ ποσο-
μο θὰ ἦταν νὰ σὰς πῶ πῶς ἡ
ἐπιφάνεια τῆς 'Υδρογείου εἶναι

509.200.000 περίπου τετραγωνικά χιλιό-
μετρα. 'Απὸ αὐτὰ ἡ ξηρὰ εἶναι 149.043.
000 τ. χ. 'Η 'Ελλάς ἔχει ἔκταση μόνο
132.562 τ. χ.

'Ο Παναγῆς Χατζηγεωργίου με ἐρωτᾷ: Γιατί
τὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς 'Ελπίδος ὠνομάστηκε
ἔτσι;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Τὸ ἀκρωτήριο τῆς Κα-
λῆς 'Ελπίδος εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ νοτιώτερα
ἀκρωτήρια τῆς 'Αφρικῆς. Πρῶτος ἔφτασε
μέχρις αὐτοῦ ὁ Πορτογάλλος θαλασσοπό-
ρος Βαρθολομαῖος Ντίας. 'Ο Βασιλεὺς
τῆς Πορτογαλίας 'Ιωάννης Β' τοῦ ἔδω-
κε αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰ τὴν Καλὴν 'Ελπίδα
ποὺ ἐγέννησε γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ δρό-
μου πρὸς τὴν 'Ινδία. Πρῶτος παρέπλευσε
τὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς 'Ελπίδας ὁ Βά-
σκο ντὲ Γκάμα κατὰ τὸ 1497.

'Ο Γεώργιος Παρδῆς με ἐρωτᾷ: Τί καλεῖται
βραβεῖο Νόμπελ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: 'Ο 'Αλφρέδος Νόμπελ
γεννήθηκε στὴ Σουηδία στὰ 1833 καὶ πέ-
θανε στὰ 1896. Σπούδασε χημεία καὶ βοή-
κε τὴ δυναμίτιδα καὶ τὴν πιὸ δυνατὴ ἀπ'
αὐτὴ ἐκρηκτικὴ ὕλη, ζελατοδυναμίτιδα.
'Εφτίσσε ἐργοστάσιο καὶ ἦταν ὁ πρῶτος
ποὺ κατασκεύασε τὴν ἀκαπνη πυρίτιδα.
'Ο Νόμπελ ἀπόκτησε μεγάλη περιουσία
καὶ ὅσο ζοῦσε διέθετε πολλὰ ποσὰ γιὰ τὴν
προαγωγὴ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν.
'Ακόμα χαλοῦσε μεγάλα ποσὰ γιὰ τὴ φι-
λανθρωπία. Μετὰ τὴ διαθήκη του ἱδρύσε
τὸ ὁμώνυμο βραβεῖο. Διέθεσε δηλαδὴ 1.700.
000 λίρες γιὰ νὰ δίδονται κάθε χρόνο
βραβεῖα σ' αὐτοὺς ποὺ διαπρέπουν σ' ὅ-
λον τὸν κόσμον στὴ φυσικὴ, στὴ Χημεία,
στὴν 'Ιατρικὴ, στὴ Λογοτεχνία ἢ ἐργάζον-
ται γιὰ τὴν εἰρήνη. Δίδονται δηλαδὴ πέντε
βραβεῖα. Τὰ βραβεῖα τῆς φυσικῆς καὶ χη-
μείας δίνονται ἀπὸ τὴν 'Ακαδημία 'Επι-
στημῶν τῆς Στοκχόλμης, τῆς 'Ιατρικῆς δι-
δεται ἀπὸ τὸ Καρολίγγειον 'Ιατροπεριου-
γικὸν 'Ινστιτοῦτον τῆς Στοκχόλμης, τῆς
λογοτεχνίας ἀπὸ τὴ Σουηδικὴ 'Ακαδημία
τῆς Εἰρήνης καὶ ἐπιτροπὴ μελῶν τῆς Νορ-
βηγίας.

Σκίτσα ἀναγνώστων



ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ
(Σκίτσο Σ.Π. Τζώτζη)



ΛΕΥΚΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚ
(Σκ. Χατζηγεωργίου)

διγικής Βουλῆς. 'Η ἀπονομή τοῦ βραβεῖου
ἄρχισε ἀπὸ τὸ 1901. Μόνον κατὰ τὸ 1940
- 41 - 42 δὲν δόθηκαν βραβεῖα. Πολλὲς χρο-
νιὲς δὲν δόθηκαν ὠρισμένα μόνον βραβεῖα.

'Ο Γεώργιος Παρδῆς με ἐρωτᾷ: Τί γνωρίζετε
περὶ τοῦ Κωνσταντίνου Χριστομάνου καὶ τί περὶ
τοῦ 'Ανδρέου Καρκαβίτσα. Ποῖα τὰ καλλίτερα ἔρ-
γα τους;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: 'Ο Κωνσταντῖνος Χρι-
στομάνος γεννήθηκε στὴν 'Αθήνα στὰ 1867
καὶ πέθανε στὴν 'Αθήνα ἐπίσης στὰ 1911.
Σπούδασε στὴ Βιέννη φιλοσοφία καὶ ἱστο-
ρία. Δίδαξε στὴν Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐ-
στρίας 'Ελισάβετ τὴν 'Ελληνικὴ γλῶσσα.
Στὴν 'Ελλάδα, ὅταν γύρισε μετὰ τὴν συμ-
πλήρωση τῶν σπουδῶν του, ὁ Χριστομά-
νος ἐργάστηκε ἐντατικὰ γιὰ τὴν ἀναγέν-
νηση τοῦ 'Ελληνικοῦ Θεάτρου. 'Ανάμεσα
στὰ ἄλλα ἴδρυσσε καὶ τὴ Νέα Σκηνὴ στὰ
1901. Μεταξὺ τῶν ἔργων του εἶναι: «Φύλ-
λα 'Ημερολογίου», ποὺ μιλάει γιὰ τὴν αὐ-
τοκράτειρα 'Ελισάβετ, «Γενεαλογικὰ μελε-
τήματα», «Τὰ τρία φιλιὰ», «'Η Κερένια
κούκλα», «'Η γκρίζα γυναῖκα» «'Ορφικὰ
ποιήματα» κλπ.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: 'Ο 'Ανδρέας Καρκαβί-
τσας γεννήθηκε στὰ Λεχαῖνα στὰ 1868 καὶ
θανε στὴν Μαρούσι. Σπούδασε γιὰ τὸν
καὶ μπήκε στὴ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία. Μεταῦ
φτασε στὸ βαθμὸ τοῦ ἀρχιτάκτου. Μεταῦ
τῶν βιβλίων του: «Διηγήματα», 1892,
«Λυγερὴ» 1896, «Λόγια τῆς πλῶρης» πρῶ-
τος τόμος 1899. Βραδύτερα βγῆκε καὶ ὁ
δεύτερος τόμος. «Παλιὲς ἀγάπες», «Ζητιά-
νος», «'Αρχαιολόγος», κλπ.

'Ο Γιὸς τῆς Λέσβου με ἐρωτᾷ: Ποιὸς συνέτα-
ξε τὸ πρῶτο λεξικό;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Πρῶτος ποὺ ἔγραψε ἓνα
εἶδος λεξικοῦ εἶναι ὁ σοφιστὴς Γοργίας
(5ος π.Χ. αἰώνας). Τὸ βιβλίον αὐτοῦ τοῦ
Γοργία δὲν λέγεται λεξικὸν ἀλλὰ «ὀνο-
μαστικά». Τὴν λέξιν «λεξικόν» ἀναφέρει
γιὰ πρώτη φορά κατὰ τὸν 5ον μ.Χ. αἰῶ-
να ὁ πολὺγραφος συγγραφεὺς Φωτίος, ὁ
ὁποῖος ἀναφέρει ὡς λεξικογράφον τὸν Αἰ-
λίον Διονύσιον τὸν 'Αλικαρνασσέα (4
μ.Χ. αἰώνας) ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὰ «ἀττικά
ὀνόματα ἀπὸ τοῦ Α ἕως τοῦ Ω κατὰ στοι-
χεῖον».

'Ο Διονύσιος Γεωργίου Καραθανάσης με ἐρω-
τᾷ: Πότε σκοτώθηκε ὁ Νηληγιάννης καὶ διατί;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: 'Ο Θεόδωρος Δηληγιάν-
νης σκοτώθηκε ὅταν ἦταν πρωθυπουργός.
Καθὼς τὸ ἀπόγευμα τῆς 31 Μαΐου 1905
κατέβαινε ἀπὸ τὴν ἀμαξία του καὶ προ-
χωροῦσε πρὸς τὴ μαρμαρινὴ ἐξωτερικὴ
σκαλὰ τῆς Βουλῆς κτυπήθηκε ἀπὸ ἓνα
χαρτοπαίκτη, τὸν Κώστα Γερακάρη. 'Ο
δολοφόνος προέβη στὴν πράξη του γιὰτὶ
θεωροῦσε τὸ γέροντα πρωθυπουργὸ (80
χρόνων) ὡς αἴτιον τοῦ κλεισίματος τῶν
χαρτοπαιγνίων ποὺ κυριολεκτικὰ τὴν ἐ-
ποχὴ ἐκείνη ἦταν μιὰ πληγὴ γιὰ τὴν πρω-
τεύουσα.



ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ



Ο θάνατος μαθαίνει για την ποινική δίκη

νο μου, κοντά στον ταχτικό δικαστή, ή τους δικαστές, (τον πταισματοδίκη, τον πλημμελειοδίκη, στο μονομελές το συμβούλιο των πλημμελειοδικών στο τριμελές και τους δικαστές του κακουργιοδικείου) υπάρχει πάντα ο δημόσιος κατηγορός στο πταισματοδικείο, κι' ο εισαγγελέας σε όλα τ' άλλα, που είναι ή αρχή που κατηγορεί.

— Τι παναπή ή αρχή που κατηγορεί;

— Θα ήθελα παπού, είπε ο Θάνατος εκείνο το απόγευμα, να μου πής κι' άλλα για την ποινική δίκη. Μ' ενδιαφέρουν εξαιρετικά αυτά που μου έχεις πη, γιατί μου δείχνουν πόσο φροντίζει το Κράτος να μην αδικούνται οι πολίτες του, και να τιμωρούνται οι κακοί άνθρωποι που έδωσαν τον διπλανό τους.

— Σωστά είναι αυτά που λες παιδί μου! είπε ο παπούς. Το Κράτος προστατεύει πραγματικά τους πολίτες του, τιμωρώντας δίκαια αλλά και αυστηρά κάθε ένοχο. Πρέπει όμως να μην ξεχνάς και κάτι άλλο: ο κάθε κατηγορούμενος δεν είναι κι' ένοχος. Μπορεί — ή κακή ώρα το φέρνει κι' ένας τίμιος άνθρωπος, κι' ένας άθώος να κατηγορηθεί άδικα. Πολλές φορές γιατί υπάρχουν συμπτώσεις που τον κάνουν να φαίνεται ένοχος ενώ δεν είναι, κι' άλλες φορές πάλι, γιατί κάποιος κακός άνθρωπος, θέλει το κακό του. Λοιπόν το Κράτος πρέπει να τον προστατέψει κι' αυτόν. Γι' αυτό και το Κράτος πριν αποδείχτη το φταίξιμο του κατηγορούμενου, δεν τον θεωρεί ένοχο.

— Θέλω να ξέρω, πώς γίνεται μια τέτοια δίκη.

— Καθώς σου έχω πη άλλοτε, έχουμε τριών ειδών ποινικά δικαστήρια: Το πταισματοδικείο, το πλημμελειοδικείο και το κακουργιοδικείο. Αυτά είναι δικαστήρια πρώτου βαθμού. 'Η απόφαση όμως που βγάζουν αυτά τα δύο πρώτα δικαστήρια, δεν είναι οριστική. 'Εκείνος που νομίζει πως τον αδικήσαν, ζητάει να ξαναδικάση την υπόθεση το ποινικό έφετείο που βγάζει απόφαση οριστική. 'Αν όμως υπάρχει αμφιβολία ότι δεν εφαρμόστηκε καλά ο ποινικός νόμος, τότε είναι κι' ο 'Αρειος Πάγος το ανώτατο άκυρωτικό ποινικό δικαστήριο. Αυτό ή απόφαση είναι πια απόλυτως υποχρεωτική για όλους. Ο 'Αρειος Πάγος λέγεται άκυρωτικό δικαστήριο, γιατί δεν βγάζει δική του, νέα απόφαση, αλλά άκυρώνει εκείνη που δεν την νομίζει σωστή. Στην άκύρωση υπόκειται και ή απόφαση του κακουργιοδικείου.

Εκτός απ' αυτά τα δικαστήρια, είναι και τα δικαστήρια των ανηλίκων μονομελές πλημμελειοδικείο και τριμελές, που δικάζουν τα θλιβερά εκείνα παιδιά, τα παραστρατημένα, που στην ωραία ηλικία των αγνών ιδανικών και του ενθουσιασμού, αυτά ντρόπιασαν τα νεύρα τους και τους δικούς τους. Ο Θεός να κάνει να είναι λίγα, ελάχιστα, αυτά τα άθλια πλάσματα που τέτοια συμφορά φέρνουν στους δικούς τους.

Στά ποινικά δικαστήρια Θά-

ναι ο κατηγορός. 'Αντιπροσωπεύει το Κράτος, που μια βαριά πράξη ενός κακού πολίτη του, το προσβάλλει όπως προσβάλλει και το θύμα. Γιατί είναι ώρισμένες κακές πράξεις όπως ή κλοπή, ο φόνος, πολλά άλλα ακόμη, που δεν πρέπει να μένουν ατιμώρητες. Είναι αυτές που όπως λέει ο νόμος, δίκονται αὐτὰ παγγέλτως. Θα στο εξηγήσω άλλη φορά αυτό καλύτερα. Πάντως, αυτή είναι ή δουλειά του εισαγγελέα: μόλις πληροφορηθή την κακή πράξη, να φροντίσει να πιάσουν και να φέρουν τον ένοχο στην δικαιοσύνη για να δικαστή. Και μόλις αρχίσει ή δίκη, να πη στους δικαστές: αυτός είναι ένοχος γι' αυτούς και γι' αυτούς τους λόγους. Κρίνετέ τον και τιμωρήστε τον. Φυσικό ο εισαγγελέας δεν αγωνίζεται να καταδικαστή ο κατηγορούμενος. 'Αγωνίζεται να μη μείνη ατιμώρητος ο ένοχος. Γι' αυτό εξετάζει με την ίδια προσοχή και σοβαρότητα το κάθε στοιχείο που ή απόδειξη την αθωότητα ή το φταίξιμο του κατηγορούμενου, κι' αν πεισθή πως είναι ένοχος, θα προσπαθήσει να το αποδείξη στους δικαστές, για να κρίνουν δίκαια.

— Μα γιατί δεν υπάρχει εισαγγελέας στις πολιτικές δίκες; επέμεινε ο Θάνατος.

— Πάλι τα ίδια; Γιατί στις πολιτικές δίκες, δεν υπάρχει κακό υποκείμενο, ένοχος. Το Κράτος δεν ενδιαφέρεται για το ποιος θα νικήση. 'Ενδιαφέρεται όμως να τιμωρηθούν οι ένοχοι στις ποινικές δίκες, όπως και να μην κακοπαθούν οι άθωοι. Γι' αυτό ώρισε αυτόν τον δικαστικό, τον εισαγγελέα, που δουλειά του είναι να φροντίσει ειδικά γι' αυτό. 'Ετσι οι δικαστές, δεν έχουν να ενδιαφερθούν παρα να βγάλουν μιά απόφαση δίκαιη, σύμφωνα με τον νόμο.

Στο δύσκολο έργο του ο εισαγγελέας έχει για βοηθούς τους ανακριτικούς υπαλλήλους και την αστυνομία.

'Ανακριτικοί υπάλληλοι είναι οι αρμόδιοι δικαστικοί που ώρίστηκαν ως ανακριτές, οι αξιωματικοί της χωροφυλακής, κι' όταν δεν υπάρχουν, οι υπαξιωματικοί. 'Η οι αστυνομικοί υπάλληλοι που έχουν βαθμό τουλάχιστο αρχιφύλακα.

Τώρα, ως μπορούμε στο κύριο θέμα μας.

Πώς γίνεται μια ποινική δίκη; Θα σου μιλήσω πρώτα για τις πιο σοβαρές, εκείνες που γίνονται στα πλημμελειοδικεία και τα κακουργιοδικεία.

'Η αστυνομία, και οι ανακριτικοί υπάλληλοι, μόλις αντιληφθούν πως έγινε μια κακή πράξη, κάνουν στον εισαγγελέα των πλημμελειοδικών μιά αναφορά: Το τάδε έγινε από τον τάδε. Παθός ο τάδε.

Όστόσο και οι ιδιώτες έχουν χρέος όταν αντιληφθούν πως έγινε μια αξιόποινη πράξη, (ότι κάποιος λ.χ. μπήκε στο διπλανό άδείο σπίτι κι' έκανε διάρρηξη. 'Οτι κάποιος στον θυμό του κακοποίησε τον ανήλικό υπάλληλό του) να κάνουν αναφορά στον εισαγγελέα ή σ' οποιονδήποτε ανακριτικό υπάλληλο. 'Αντίς για γραφή αναφορά, μπορεί να κάνουν προσφορικ ή λ ή λω σ ή στον αρμόδιο, όπότε εκείνος γράφει έκθεση.

'Αλλά κάθε πολίτης — κι' όχι μονάχα εκείνος που έπαθε — έχει το δικαίωμα να καταγγείλη στις αρχές κάθε κακή πράξη, που διώκεται αυτεπαγγέλτως, κάνοντας μήνυση. Κι' ή μήνυση δίνεται είτε στον εισαγγελέα είτε στους ανακριτικούς υπαλλήλους. Μπορεί να γίνη γραφή ή και προφορική όπότε γράφεται έκθεση για την μήνυση. Ο ανακριτικός υπάλληλος που πήρε την μήνυση πρέπει να την δώσει το γρηγορώτερο στον εισαγγελέα.

'Υπάρχουν όμως και πράξεις, που δεν διώκονται αυτεπαγγέλτως.

Διώκονται, όπως λέει ο νόμος, «κατ' έγκλησιν». Δηλαδή μόνο με τη μήνυση του παθόντος.

'Αν γίνη κλοπή, φόνος, ψευδορκία και άλλα, είτε το θέλει είτε δεν το θέλει ο παθών ή οι συγγενείς του, ή δίωξη θα γίνη από την αστυνομία και τον εισαγγελέα! 'Αν όμως π.χ. βρήση ο Α το Β, ούτε ή αστυνομία ούτε ο εισαγγελέας, ούτε κανείς άλλος δικαιούται να παρεμβή. 'Η δίωξη θα αρχίσει μόνο αν υποβάλη μήνυση ο παθών.

Οι μηνύσεις που γίνονται από τις αρχές και τους ιδιώτες για αδικήματα, που διώκονται αυτεπαγγέλτως ή για αδικήματα που διώκονται κατ' έγκλησιν φτάνουν στον εισαγγελέα.

Μά πως ενεργεί αυτός θα τα πούμε μιά άλλη φορά.

MARINA K.

Σκίτσα άναγνωστών



Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ
(Σκίτσο Π. Ντιώνα)

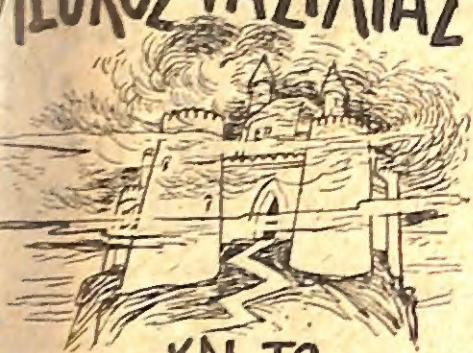


ΓΕΡΟΝΤΑΚΟΣ
(Σκίτσο Π. Ντιώνα)



Ο ΑΗ-ΛΙΑΣ (Παραστράτος)
Ο ΑΗ-ΛΙΑΣ
(Σκίτσο Παραστράτου)

ΛΕΥΚΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ



ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΔΑΛΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

την πιο ψηλή κορφή του βουνού, εκεί μαζεύονται τα σύννεφα, υψώνεται το ορο του Λευκού Βασιλιά. Πελώρια κι' σπένταστα είναι τα τείχη του παλατιού που φτάνουν μέχρι τον ούρανό. Κι' αυτά τόσο γέρικα και παλιά, όσο ο Λευκός Βασιλιάς που έχει αχτένιστα τα μαλλιά και γένεια που φτάνουν ως στη γη.

Από κάθε χρόνο, ο Λευκός Βασιλιάς αφήνει το κάστρο του και κατεβαίνει στη γη μαζί μ' όλη του την ακολουσία. Καταιγίδες, βροχές, άνεμοστρόφοι, μαύρα σύννεφα, χιόνια, χαλά-Ολα αυτά είναι οι υπηρέτες κι' οι κοί του.

Οι άνθρωποι φεύγουν τρομαγμένοι διάβα του. Τρέχουν και κλείνονται σπιτίτια τους. Τα ζώα τρυπώνουν στη γη, τα πουλιά πετούν σ' άλλες χώρες. Μα οι πιο δυστυχισμένοι εκείνοι που δεν έχουν καλύβα να κρύψουν και τρέμουν στο άκουσμα μιας πώς έρχεται ο Λευκός Βασιλιάς. Όλοι πατήσι το ποδάρι του κάτω, βάζει τους υπαχτικούς του να καταστούν άμέσως με τη δουλειά.

Από τότε τί γίνεται τότε. 'Ο αγέλαρχος να φουσκομάνει και να σφυρύνει δαιμονισμένος, αρπάζοντας βρεθή μπροστά του. Ξεριζώνει δέντρα, σκαίει τα κλαδιά τους, αρπάζει κεκλεπές απ' τις καλύβες.

Ο παλιός βασιλιάς παλάνεται απάνω στα μαύρα, κι' εκείνα, τα δύστυχα κοκκινούν απ' την τρομάρα τους. Τα μαύρα μολυβένια σύννεφα τινάζουν όλα από πάνω τους μεγάλες ασπρες πουλιές και δεν ησυχάζουν παρά μόλις σαν τα βάρουν όλα άσπρα.

Ας άξανα, μέσα στη νεκρική ήσυχία βασιλεύει ολόγυρα, ανοίγουν μ' όρμη όρτες των σπιτιών, κι' ένα τσουρμιο χα-ένα παιδιό ξεχύνονται στο δρόμο. Με νηπιά και γέλια τρέχουν να υποδεχτούν ο Λευκός Βασιλιάς! 'Αντίθετα, με τους με-ους που τον έχθρευονται και τον φο-αι, τα παιδιά τον αγαπούν πολύ για-ους φέρνει το χιόνι, που μ' αυτό κάνουν-ες για να παίζουν και χιονανθρώπους.

Ο Λευκός Βασιλιάς διασκεδάει τόσο με τα παιδιά που είναι ζήτημα αν με τα παιδιά να ξαναγυρίσει στο έρη-ποτέ σκοπό να ξαναγυρίσει στο έρη-του κάστρο, αν δεν έρχόταν έξαφνα ο Παρδαλό Βασιλόπουλο.

Σε μια μέρα, εκεί που δεν το περί-ι μια μέρα, έκει που δεν το περί-ι έφτασε από ψηλά μια τριανταφυλλιά να κατεβαίνει απ' τον ούρανό. Κα-λα να κατεβαίνει απ' τον ούρανό. Κα-σιγά σιγά προς τα κάτω και τώρα σε ο καθένας να διακρίνει πώς μέσα ένα πανέμορφο παιδί με χρυσά-μαλλιά, που απάνω τους έλαμπε

μια άστραφτερή κορώνα. Φορούσε κιτρινο-πράσινο πουκάμισο και θαλασσί παντελο-νάκι, άσπρες κάλτσες και κατακόκκινα πα-πούτσια. Κι' από όποιο μέρος διάβαινε σκορπούσε ένα ολόχρυσο φώς. Γύρω του πετούσαν χιλιάδες πουλιά που τραγουδού-σαν και φώναζαν:

—Το Παρδαλό Βασιλόπουλο έφτασε! 'Ετοιμαστήτε όλοι για τον άγώνα! 'Εμ-πρός να διώξουμε όλοι τον Λευκό Βασιλιά.

Αυτό τ' άκουσαν τα ζώα στο δάσος και τσακίστηκαν να έρθουν. 'Ηρθαν οι λαγοί, τα ζαρκάδια, οι σκίουροι οι ποντικοί, οι πελεκάνοι και τα μυρμηγκία, καθώς και τα κοτσύφια και τα σπουργίτια έτρεξαν κι' έ-κείνα απ' το πλάινω χωριό. 'Ηθελαν να μη λείψει κανένα απ' την μάχη που θα δινόταν έναντιον του Λευκού Βασιλιά! Μαζί τους έφτασε κι' ένα θεότρελλο κοριτσάκι που το φώναζαν όλοι 'Ανοιξιότικη Καταιγίδα. Θά-παιρνε κι' αυτό μέρος στη μάχη.

Μια άσχημομούρα όμως, μαύρη καρακά-ξα, έτρεξε στον Λευκό Βασιλιά και του μαρτύρησε πως ένας ολόκληρος στρατός έ-τοιμαζόταν να τον πολεμήσει.

—'Αν τους βαστάει, άς κοπιήσουν, έ-κανε εκείνος. Θά δούν τί τους περιμένει!

'Αλλά τους βάσταξε και... κόπιασαν. 'Η 'Ανοιξιότικη Καταιγίδα όρμαε μπροστά κι' αναποδογυρίζει τους ύποταχτικούς του Λευκού Βασιλιά που θέλησαν να προβά-λουν αντίσταση. Μα ήταν τόσο εξαντλημέ-νοι απ' τη βαρεία δουλειά τόσων μηνών, που σωριάστηκαν κάτω με δυο μπάτσους. Το κοριτσάκι σκάει τα γέλια μόλις τους βλέπει έτσι αναποδογυρισμένους. Είναι ξα-ναμένο απ' το πάλασμα και νοιώθει τρο-μερή δίψα. Βγάζει λοιπόν τη γλωσσίσσα του κι' αρχίζει να γλύφει το χιόνι που σκε-



Μια τριανταφυλλιά βαρκούλα κατέβαινε από τον ούρανό...

πάζει τα δέντρα: ύστερα τα τραντάζει έτσι που τρίζουν σύγκορμα και τινάζουν από πάνω τους το άσπρο πανωφόρι τους. Το θεότρελλο παιδί όρμαε πάλι και τρέχει στο ποταμάκι. Γλυστράει αλαλάζοντας απά-νω-κάτω διασκεδάζοντας μ' αυτή την τσου-λίθρα, που το ποταμάκι αρχίζει να ξεπα-γώνει και να ζωηρεύει.

Κάπου εκεί κρυμμένο παραμονεύει το Παρδαλό Βασιλόπουλο. Τραγουδάει δυνατά και σημαδεύει με τις μικρές άστραφτερες σαίτες του τον πάγο. Βελχίζει ακούγεται, μό-λις πέτυχε κάπου το σημάδι του. Κρίτε - κράτε, κρίτε - κράτε, τρίζει ο πάγος που σπάει σε χίλια κομμάτια. Τα πουλιά αρχί-ζουν όλα μαζί να κελαϊδούν και το δάσος άντηχεί από καινούργιες μελωδίες.

Ξαφνικά πετιέται μέσα απ' τα δέντρα ο Λευκός Βασιλιάς. Παίρνει φόρα, και με σφιγμένη τη θεώρατη γροθιά του χυμεί να συντρίψει το Παρδαλό Βασιλόπουλο.

Τότε χύνονται όλοι απάνω του. Οι πον-τικοί του δαγκώνουν τα δάχτυλα απ' τα πόδια του, οι λαγοί χοροπηδούν ανάμεσα στα σκέλια του, τον σκουντάνε, τον αναπο-

δογυρίζουν. Τα έλάφια τον κουτουλούν με τα μεγάλα τους κέρατα, οι σκίουροι σκαρ-φαλώνουν απάνω του, του γαργαλάνε με τη φουντωτή τους ουρά τη μύτη και τον κάνουν να φταρνίζεται αδιάκοπα. Τα που-λιά φτερουγίζουν τσιρίζοντας γύρω στο κε-φάλι του τον ξεκουφαίνουν, του μαδάνε τις τρίχες απ' τα μαλλιά, του ξεριζώνουν τα γένια, του τσιμπούν τη μύτη.

Μα και το Παρδαλό Βασιλόπουλο δεν μένει με σταυρωμένα τα χέρια. Τη μια ά-πάνω στην άλλη πετάει κατ' απάνω του τις σαίτες. Είναι βέβαια πολύ μικρές για να τον πληγώσουν. Τον γαργαλάνε όμως τρομερά με τις μύτες τους και τον κάνουν να μη μπορέ ν' ανασάνη απ' τα γέλια. Αυ-τό τον φουρκίζει περισσότερο άκόμη. 'Α-φρίζοντας, πηδάει έδω κι' εκεί σαν παλα-βός. 'Αχ! άς μπορούσε να στρίψει το λαμό-αυτών των καταραμένων πουλιών που τον τρελλαινούν με τα τσιρίσματα τους! 'Αλλά γι' αυτό έπρεπε ναχη δύναμη. Κι' αυτόνου-τούχε μένει τόση λίγη, όση ίσια - ίσια χρειάζοταν για να του δινή από κεί. Το βάζει στα πόδια λοιπόν, κι' αρχίζει να τρέ-χη χωρίς σταματημό, να σκαρφαλώνει στο βουνό για να φτάσει μια ώρα αρχύτερα στο μακρύ του κάστρο. 'Εκεί μονάχα θάνοιω-θε τον έαυτό του σίγουρο. 'Αλλά πριν φτά-ση στην κορφή, αρπάζει μανιασμένος μια πελώρια χιονοστιβάδα και την εκσφενδονί-ζει κάτω στην κοιλάδα. Τα βουνά τραντά-ξαν απ' τον κρότο, και θα γινόταν μεγάλη συμφορά, αν μερικά καλά δέντρα δεν βρι-σκονταν εκεί κοντά. Αυτά άπλωσαν τα με-γάλα κλαδιά τους, αρπάζαν τη χιονοστι-βάδα και την πέταξαν μέσα σε μια χαρά-δρα. 'Ετσι ο Λευκός Βασιλιάς έμεινε με την κακία του.

Το Παρδαλό Βασιλόπουλο μπορεί τώρα πια να βασιλέψει ήσυχο. Οι υπη-ρέτες του, ο αγέρας και ο ήλιος, σκου-πίζουν και καθαρίζουν τα τελευταία ά-πομεινάκια του χιονιού και ξεσκεπάζουν ένα παρδαλό χαλί από άσπροκίτρινες μαργαριταρούλες, κόκκινες παπαρού-νες, μαβιούς μενεξέδες, πράσινα χορ-ταράκια. Τα δέντρα ξανοίγουν τα σκούρα τους μπουμπούκια και στολί-ζονται με άσπρα, ροζ και κόκκινα λου-λουδάκια.

Τα πουλιά δεν παύουν να κελαϊδούν μέρα - νύχτα στο δάσος. Σε λίγο φτά-νουν και τα παιδιά κι' ανακατώνουν τις δροσερές φωνές τους με το τρα-γούδι των πουλιών.

Πάει ο Λευκός Βασιλιάς! Τον ξε-χάσανε κιόλας. Ούτε και τα παιγνίδια που τους έκανε δε θυμούνται πια.

(Διασκευή απ' το Γερμανικό Φ.Μ.)

♦♦

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

'Η δ α σ κ α λ α στο μάθημα της ιστορίας:

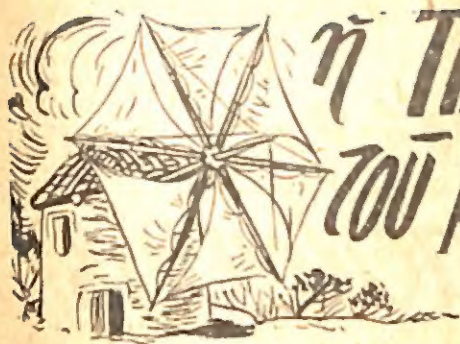
—Για πές Τοτό τί είναι ο 'Ηρακλής; Τοτός: Ποδοσφαιρική ομάδα που νι-κήθηκε από την ΠΑΟΚ με 4 - 2.

ΑΞΙΟ ΠΑΙΔΙ

Μητέρα: Τόγραφες Μίλτο το πρό-βλημα;

Μίλτος: Ναί, ολόκληρο μητέρα, απ' την αρχή ως το τέλος! Μόνο που δεν έγρα-φα τη λύση.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΛΙΟΣ
Πτολεμαΐδα



ἡ ΤΙΜΩΡΙΑ τοῦ μύλωνά

Ὁ μύλος τοῦ μπάρμπα Θωμά δούλευε μέρα καὶ νύχτα καὶ ὁ γέρο - μυλωνάς ὅλο καὶ πλούτιζε. Καὶ ὅπως ἦταν ψηλά στὸ λόφο καὶ τὸ χωριὸ στὴν πεδιάδα, φαίνονταν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές τοῦ χωριοῦ. Καὶ τὸ ἐλάχιστο ἀεράκι ὅταν φυσούσε τὸν συναντούσε. Γιὰ νὰ γυρίσουν τὰ φτερά του, δὲν χρειαζόταν παρὰ μόνο τὸ ἀπαλὸ ἀεράκι ποὺ κάνει τὰ στάχυα νὰ κυματίζουν. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ μύλου, ὅταν ὁ γέρο Θωμάς δὲν κοιμόταν ἐβλεπε ν' ἀνεβαίνουν τὰ γαϊδουράκια φορτωμένα καὶ λογάριζε πόσο ἀλεστικό θὰ πάρη. Κέρδιζε τόσα λεσσιπτά, ποὺ μέσα σὲ λίγα χρόνια ἔγινε ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ. Ὅλη τὴν ἐβδομάδα ἦταν ἀσπρος ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια ἀπ' τ' ἀλεύρι, ἀλλὰ τὴν Κυριακὴ ντυνόταν μὲ τὰ καλύτερα τοῦ ρούχα καὶ καμάρωνε σὰν ἀληθινὸς ἀρχοντας.

— Καλημέρα, κύρ - Θωμά, τοῦ ἔλεγαν. Κι' ἐκεῖνος μόλις καὶ μετὰ κόπου τοὺς ἀπαντοῦσε.

— Καλημέρα, φτωχοὶ μου ἄνθρωποι!

Στὸ χωριό, εἶχαν ἀρχίσει νὰ μὴ τὸν χωνεύουν. Κοντὰ στὴν περιφάνεια καὶ τὸν ἐγωισμό, ποὺ εἶχε, μπήκε καὶ ἡ σιγγιγουνιά. Τὰ λεπτὰ τὸν ἔκαναν σκληρό-γουνιά. Τὰ καρδὸ καὶ δὲν περαιοῖτο καθόλου τοὺς φτωχοὺς, ποὺ δὲν εἶχαν νὰ τοῦ φέρουν πολὺ στάρι μαζεμένο γιὰ ν' ἀλέση.

Μιά μέρα ποὺ φύσαγε ἕνα γλυκὸ ἀεράκι κ' ἔκανε τὰ φτερά τοῦ μύλου νὰ γυρίζουν γρήγορα, ὁ μυλωνάς καὶ ἡ κόρη του ἀκουμπισμένοι στὸ παράθυρο κουβέντιαζαν γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὸ φαντάζονταν ἀκόμη πιὸ καλὸ ἀπὸ τὸ παρόν. Ἡ κόρη τοῦ ἦταν ὁμορφὴ καὶ χωρὶς νὰ εἶναι κατὰ βάθος κακιά, εἶχε τὴν συνήθεια νὰ βλέπῃ τὸν κόσμο ἀπὸ ψηλά καὶ νὰ μὴ καταδέχεται νὰ μιλάῃ μὲ ὁποῖον νάναι.

— Ἰωάννα, τῆς ἔλεγε ὁ πατέρας της, οἱ δουλειές πάνε καλά.

— Καλύτερα, γιὰ σὰς, τοῦ ἀπαντοῦσε.

— Καλύτερα καὶ γιὰ σένα, γιατί ἡ προίκα σου ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει.

Ἡ κόρη χαμογελοῦσε.

— Νά, ἔχω δικίο, εἶπε ὁ μυλωνάς, ποὺ ἀποφάσισα νὰ μὴ δέχωμαι γιὰ ἄλεσμα λίγο στάρι. Ἐχει τόσα ἔξοδα ν' ἀλεστή καὶ δὲν ἀφήνι τίποτα κέρδος. Θὰ δέχομαι μονάχα ἐκείνους ποὺ φέρνουν φορτίο καὶ θὰ διώξω τὴ φτωχοπελατεία. Ἀς πάνε ἄλλοι.

Ἡ κόρη, ὅσο ὁ πατέρας της ἔλεγε αὐτά, εἶχε καρφωμένο τὸ βλέμμα της στὸ μονοπάτι π' ἔφερνε στὸ μύλο.

— Νά, ἡ χήρα ἡ Κώσταίνα ποὺ ἀνεβαίνει εἶπε στὸν πατέρα της. Ἐχει καὶ τὸ γιό της μαζὶ. Κάτι φέρνουν. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχουν ἀπὸ ἕνα σακκὶ στὴν πλάτη. Νὰ μιά καλὴ πελάτισσα, εἶπε καὶ ἀρχισε νὰ γελά κοροϊδευτικά.

— Μιά κουρελοῦ, εἶπε ὁ γέρο Θωμάς. Θὰ δῆς πὼς θὰ τὴ δεχτώ.

Στηρίχτηκε καλύτερα στὸ παράθυρο, σήκωσε λίγο τὸ ἀλευρωμένο κεφάλι του, ἐνῶ ἡ γυναίκα ἀνέβαινε μὲ κόπο τὸ μονοπάτι. Ἦταν ὅλη γυμνὴ πρὸς τὰ ἔμπροσ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σακκιοῦ, ποὺ ἦταν μισογεμάτο καὶ τὸ κράταγε μὲ τὰ δύο της χέρια πίσω στὴν πλάτη. Τρεῖς φορές σταμάτησε γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ καὶ νὰ μπορέσῃ ν' ἀνεβῇ πάλιν τὸ λόφο. Ὅταν πιά ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ μύλου, ἀκούμπησε τὸ σακκὶ

κάτω, ξεφόρτωσε τὸ παιδί της καὶ ἀναστένανε μὲ ἀνακούφιση.

— Ἀ! εἶπε, κυττάζοντας τὸ γιό της, ἕνα ἀγόρι δέκα χρονῶν, μὲ κατσαρά μαλλιά. Τελείωσαν τὰ βασανὰ μας, πάει πιά.

Καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλά. — Καλημέρα μπάρμπα Θωμά, κύττα τι ὠραῖο στάρι σου φέρνω! Δὲν εἶναι πολὺ, μὰ εἶναι διαλεχτό.

— Μπορεῖς νὰ τὸ ξαναπάρῃς, εἶπε ὁ μυλωνάς. Ὁ μύλος δὲν γυρίζει γιὰ τέσσερις χούφτες στάρι. Θέλει πολὺ γιὰ νὰ δουλέψῃ.

— Πέρισυ μοῦ τὸ ἄλεσε μπάρμπα Θωμά! Λυπήσου με! Πὼς νὰ τὸ ξαναπάρῃς πίσω! Λυπήσου τ' ὄρφανό, ποὺ εἶναι τόσο μικρὸ καὶ ἀδύνατο γιὰ νὰ σηκώσῃ τόσο βάρος! Θὰ πῆσιν στὸ δρόμο.

— Φέτος, δὲν στὸ ἀλέθω καὶ φύγε ἀπὸ δῶ! Καταλαβαίνεις;

Ἡ φτωχιά εἶχε καταλάβει καὶ τὴν εἶχαν πιάσει τὰ κλάμματα. Πὼς θὰ τῷ παίρνει πάλιν πίσω τόσο βάρος. Ἀγκάλιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὰ δύο σακκιά καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ παιδί της, κι' ἀρχισε πάλιν νὰ παρακαλῇ. Τὸ παιδάκι κύτταζε σαστισμένο. Τόσο κακός, λοιπόν, ἦταν αὐτὸς ὁ γέρος; Ἀν τὸν παρακαλοῦσε καὶ κείνο; Ἴσως νὰ τὸ λυπόταν, σκέφτηκε. Σηκώθηκε, πλησίασε κοντὰ στὸ μυλωνά κι' ἀρχισε νὰ τοῦ φιλῇ τὰ χέρια. Ἐκεῖνος μόλις εἶδε τὸ παιδί, τὸ ἔσπρωξε προχώρας ἔβαλε τὰ χέρια του μέσα στὰ σακκιά, ἄρπαξε χούφτες στάρι καὶ τὸ σκόρπαγε ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

— Νά, τὸ στάρι σας, εἶπε. Πηγαίνετε



— Μπορεῖς νὰ τὸ ξαναπάρῃς...

μὴ τὸ πετάξω ὅλο. Κακοπληρωτάδες βρωμιάρηδες, κουρελῆδες!

Καὶ δόστου καὶ σκόρπαγε τὸ στάρι παντοῦ, ἔξω, ἀπάνω στὰ κεραμίδια ὅπου μποροῦσε. Εἶχε γίνῃ τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Μιά χούφτα στάρι, ἔπεσε ἀπάνω στὰ φτερά τοῦ μύλου καὶ μετὰ στὰ κεραμίδια. Ἀκούστηκε ἕνας ξερὸς κρότος καὶ τὰ φτερά σταμάτησαν νὰ γυρίζουν.

Ἡ χήρα ἀπελπισμένη πῆρε τὰ σακκιά της κι' ἔφυγε, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ παιδί της ποὺ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα. Ἡ ὁμορφὴ Ἰωάννα ἦταν ἔκτακτα ἐκταραχμένη στὰ γέλια καὶ κύτταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Οἱ φτωχοὶ γρήγορα χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ σὲ λίγο ἀπόλυτὴ ἡσυχία βασιλεῦσε γύρω στὸ μύλο. Τότε σταμάτησε τὰ γέλια καὶ εἶδε ὅτι ὁ μύλος δὲν γυρίζει πιά.

— Θὰ χάλασε κανένα πανί, ἢ εἶναι ποὺ σταμάτησε ὁ ἀέρας καὶ γι' αὐτὸ δὲν γυρίζει εἶπε ὁ πατέρας της.

Ἀνέβηκε γρήγορα πάνω στὴ σκεπὴ, γιὰ νὰ φιάξῃ τὰ πανιά, μὰ τίποτα δὲν κατάφερε νὰ κάμῃ. Ἀπὸ τὰ νεῦρα του ἔσπασε καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα φτερά τοῦ μύλου.

— Καταραμένοι ζητιάνοι, εἶπε ὁ γέρος,

δὲν τοὺς ἔδωκα τόση ὥρα ποὺ φύσαγε παρὰ μὲ χασομέρησαν ἄδικα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφερε μάστορη γιὰ νὰ φιάξῃ τὸ μύλο. Αὐτὸς ἐβγαλε τὴν στέγη κι' ἀρχισε νὰ διορθώῃ τὰ πανιά. Ὁ μυλωνάς καθόταν μέσα καὶ περίμενε νὰ δῇ τὴ μυλόπετρα νὰ γυρίσῃ. Ἐπρεπε ὁ ἐργάτης νὰ κάμῃ γρήγορα, γιατί ὅπως ὁ μύλος ἦταν φτιαγμένος ὅλος ἀπὸ ὕλη, μὲ τὸν ἀέρα ποὺ φύσαγε μποροῦσαν νὰ πάθουν μεγάλη ζημιά. Τὰ μακρὰ δοκάρια ποὺ στήριζαν τὸ μύλο, εἶχαν διπλωθῇ κι' ἔγερναν ἀπειλητικά. Ἀλλάξε τὸ φτερό καὶ ὅταν κόντεβε νὰ τελειώσῃ, ἕνα δοκάρει ἔσφυγε καὶ γκρεμίστηκε ἡ μιὰ πλευρὰ τοῦ μύλου.

Ὁ μυλωνάς θυμωμένος ἀρχισε νὰ βρίζῃ φωνάζοντας:

— Αὐτοὶ οἱ ἐργάτες τοῦ χωριοῦ δὲν ξέρουν τίποτα νὰ κάνουν καὶ χαλάνε ὅτι πιάσουν στὰ χέρια τους. Θὰ πάω στὴν πόλιν νὰ φέρω καλοὺς ἐργάτες.

Πῆγε γρήγορα στὴν πόλιν. Ἐφερε ἐργάτες κι' ἀρχισαν νὰ ἐπισκευάζουν τὸ μύλο. Ἐβάλαν τὸ γέρο σὲ μεγάλα ἔξοδα, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ὅταν νόμισαν ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσῃ, εἶδαν μὲ μεγάλη ἀπορία ὅτι δὲν εἶχαν κάνει τίποτα. Τὰ φτερά τοῦ μύλου ἔμεναν ἀκίνητα.

Ἡ πελατεία ὅλο καὶ ἔφευγε καὶ πολλοὶ φοβέριζαν τὸν μυλωνά ὅτι θὰ τοῦ κάνουν ἀγωγή καὶ θὰ τὸν πᾶνε στὸ δικαστήριον, γιὰ τὸν καθεστρωμένο τὸ ἀλεύρι. Ὁ γέρο Θωμάς ἦταν σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ, τί νὰ κάμῃ!

Ποτὲ δὲν εἶχε πάθει τέτοια ζημιά!

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ μὰς συμβαίνουν εἶπε ἡ Ἰωάννα ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς διώξαμε προχτές τόσο ἀσχημα, εἶναι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μας. Δὲν τοὺς φερθήκαμε καθόλου καλά.

— Ἀν τοὺς προσφέραμε ἕνα δῶρο, ἴσως νὰ διορθώσῃμε λίγο τὴν ἀδικία ποὺ κάναμε, εἶπε κι' ὁ μυλωνάς.

— Πήγαμε νὰ τοὺς βοῆς, πατέρα, καὶ μίλησέ τους καλά, γιατί φαίνεται ὅτι ἡ τύχη μας κρέμεται ἀπ' αὐτοὺς!

Ὁ γέρο Θωμάς, ποὺ ἄκουγε πάντα τὴν κόρη του, πῆρε τὸ μπαστοῦνι του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπιτάκι τῆς χήρας. Ὅταν ἔφθασε σχεδὸν στὸ ποτάμι, ἀντίκρισε τὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς Κώσταίνας. Γιὰ νὰ μὴ κανεῖς μέσα, ἔπρεπε νὰ σκύβῃ. Ἦταν τόσο χαμηλό, σὰν καλυδάκι. Ὁ μυλωνάς δὲν χρειάστηκε νὰ μὴ μέσα γιατί δίπλα στὸ σπιτί εἶδε ἕνα ἀγόρι ποὺ ἔσκαβε σ' ἕνα μικρὸ χωραφάκι, καὶ ἀγωνιζόταν νὰ ξεριζώσῃ μὲ τὴν τσάπα του τὰ ἀγριοχορτά. Ὁ ἰδρὼς ἔτρεχε ποτάμι ἀπ' τὸ μέτωπό του. Ὁ γέρος δὲν ἄργησε νὰ γνωρίσῃ τὸ παιδί τῆς χήρας.

— Νά πὼς κοπιάζουν, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους, συλλογίστηκε, κι' ἐγὼ τοὺς ἔδειξα τόση ἀπονία.

Ἀμέσως ἔβαλε μιὰ φωνή.

— Γιῶργη, ἦ Γιῶργη!

Τὸ παιδί γύρισε, γνώρισε τὸ γέρο μυλωνά. Κοκκίνισε καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν ἀξίνα ποὺ κρατοῦσε τὸν ρώτησε.

— Τί θέλετε, κύριε Θωμά;

— Ὁ μύλος μου δὲν γυρίζει πιά, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἤρθατε ἐσὺ καὶ ἡ μητέρα σου.

— Καὶ τί φταίω ἐγώ;

— Ἡ κόρη μου ἔχει τὴν ιδέα, ὅτι ὁ μύλος μας ἂν σὰς δῇ θ' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ δουλεύῃ.

— Ἡ μάνα μου ἀρρώστησε ἀπὸ τὶς στερεῖσεις, εἶπε τὸ παιδί. Πάνε τώρα 15 μέρες ποὺ εἶναι στὸ νοσοκομεῖο, στὴν πόλιν. Τώρα ἔχω μείνει μόνος, γιὰ νὰ δουλέψω καὶ νὰ τρέφω τὴ μάνα μου καὶ τὴν γιαιγιά μου. Δὲν ἔχω καιρὸ, νερθῶ μαζὶ σας. Ἄμου. Δὲν ἔχω καιρὸ, νερθῶ μαζὶ σας πάλιν τὴν φῆστε με, τοῦ εἶπε, κι' ἔπιασε πάλιν τὴν τσάπα.

— Μὴν κοπιάζεις νὰ σκάβῃς. Ἐσάπτε ὁ γέρος. Ἀν ἔρθῃς μαζί μου καὶ βοῆς τί ἔχει πάθει ὁ μύλος θὰ σοῦ χαρίσω πέντε σακκιά ἀλεύρι νὰ τρῶς ὅλο τὸ χειμῶνα μὲ τὴν γιαιγιά σου.

— Δὲν ἔχω καιρὸ!

(Συνέχεια στὴ σελίδα 244)

Η ΕΡΩΔΙΑ

της Ελληνικής Επανάστασης

9ον.

Είχε βάλει στο μυαλό του να παν-ευτή την ωραία Ανδρονίκη και να νη έτσι ιδιοκτήτης του Πύργου και ηρονόμος της μεγάλης περιουσίας δημογέροντα.

Ο Αθανασιάδης πίστευε πως ήταν φός από μεγάλο σόϊ και δεν θα δυ-ολευόταν διόλου να ένωση την κόρη υ μ' αυτό το σπάνιο φαινόμενο.

Όσο για τον Βάρθακα που ήταν μὲν νηρός αλλά ο έγωϊσμός τον έκανε ά-ητο, πίστευε πως ή Ανδρονίκη τον μπαθούσε κιόλας.

Έτσι ήταν τα πράγματα όταν πα-υσιιάστηκε στη μέση ο Θρασύβουλος του χαλάση τα σχέδια. Γιατί ο φι-δοξος Αθανασιάδης, ήθελε με κάθε όπο να συγγενέψη με τον Πατριάρ-την πνευματική κορυφή της Όρ-δοξίας.

Την ημέρα που κρυμμένος στο δά-ος είδε την Ανδρονίκη να κλαίη, κα-λαβε πως ή κοπέλλα συμπαθούσε ά-θινα τον νέο. και γι' αυτό έβαλε στο αλό του να διαλύση το γρηγορότερο ν άρραβώνα που συμφώνησαν Αθανασιάδης με τον Πα-ιάρχη.

Εύτυχως γι' αυτόν, είχε με-ήλ επίδραση πάνω στον Δη-ογέροντα, που άκουε πολύ οσεκτικά τις γνώμες του. Και Θρασύβουλος ήταν μακριά! Στις 3 Μαρτίου το 1821 ύ-ερα από το δείπνο, ο Βάρ-κας ήταν καθισμένος κοντά ον Δημογέροντα, και κάπνι-κι' οί δυο σιωπηλοί τον γιλέ τους.

Ο Βάρθακας σύμφωνα με το διο που είχε ετοιμάσει στο άλι του, άνοιξε συζήτηση τους σκοπούς της Έπανα-άσεως που όλοι οί Έλληνες συζητούσαν τότε.

— Πιστεύεις ότι ή Ρωσσία βοηθήση την Έπανάσταση; ήσε ο Δημογέροντας.

— Η Ρωσσία; Όποιος το τέυει αυτό είναι πολύ άνόητος.

— Όμως έμεις σαν γραικοί δεν μπο-με να μείνωμε άδιάφοροι, είπε ο Αθανασιάδης.

— Άρχοντά μου, έκανε ο Βάρθακας, μου άρέσουν διόλου τα λόγια σου, βλέπεις σ' άγαπώ. Κάθησε στ' σου για να γλυτώσης το κεφάλι

Το κεφάλι μου; Τί κίνδυνο έχει το μου; Μάθε άρχοντά μου πως όχι μο-ο δικό σου κεφάλι κινδυνεύει, άλ-το δικό μου, και της κόρης σου νδρονίκης. Και όχι μονάχα το

κεφάλι σου, αλλά και τα υπάρχοντά σου όλα.

— Μά γιατί; Τί είναι αυτά που λες τώρα κύρ Βάρθακα; έκανε με τρόπο ο Αθανασιάδης.

— Σου μίλησα ποτέ στον βρόντο άρχοντά μου; Σου είπα ποτέ τίποτε που να μη βγήκε σωστό;

— Όχι κύρ Βάρθακα! Όχι! Ποτέ!

— Γι' αυτό θα σου μιλήσω με ειλι-κρίνεια Δημογέροντα! είπε ο Βάρθα-κας. Νά, σαν παιδιό σε πατέρα. Μόνο θα σε παρακαλέσω να μην σου κακο-φανή που θα στα πώ έξω από τα δόν-τια!

— Μίλησε ελεύθερα κύρ Βάρθακα! Έγώ τώρα σε παρακαλώ...

— Η ώρα ή καλή άρχοντά μου! Λοι-πόν τουτο μόνο σου λέω: έκανες μεγά-λη άνοησία ν' άρραβωνιάσης την κόρη σου με τον άνεψιό του Πατριάρχη! Αύ-τό το συμπεθεριό θα είναι ο χαμός μας, όλωνών! Μάθε πως ο Πατριάρχης είναι έπικεφαλής των χριστιανών που σηκώ-νουν τώρα κεφάλι στο Σουλτάνο. Στην Πόλη άρχισαν κιόλας οί σφαγές. Σε λί-



Κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο πρόσωπο του Βάρθακα

γο θ' άρχίσουν να κόβουν και στον Μα-ρια όσους συνδέονται με τον Πατριάρ-χη. Έδώ καράβια χάνονται, και μεις μικρές βαρκούλες.

— Είσαι βέβαιός γι' αυτά που λες κύρ Βάρθακα;

— Μακάρι να μην ήμουν! Δεν έλα-δες μια πρόσκληση να πās στην Τρι-πολιτσά;

— Ναι, είπε ο δημογέροντας, με θαυμασμό. Ποιό το ξέρεις;

— Ε! Πάντα ξέρω εγώ όλα όσα συμβαίνουν. Άκου λοιπόν. Οί Τούρκοι της Τριπολιτσάς, κάνουν πως δεν κα-ταλαβαίνουν τις έτοιμασίες των Έλλή-νων, Όστόσο φυλάκισαν τους δεσπο-

τάδες της Χριστιανούπολης, της Κο-ρίνθου, της Ανδρούσης, της Λακεδαί-μονος, της Δημητσάνας του Ναυπλίου, της Πλαίνης και μαζί όλους τους δη-μογέροντες που μαζεύτηκαν για να έ-ξελέσουν τα τοπικά έξοδα. Και κοντά σ' αυτό, κάλεσαν στην Τριπολιτσά και τον Πετρόμπεη. Αυτός όμως μυρίστη-κε παγίδα, καμώθηκε τον άρρωστο, κι' έστειλε για όμηρο τον γυιό του τον Αναστάση.

— Καλά που με φωτίσες! φώναξε ο δημογέροντας. Και βέβαια που δεν θα πάω στην Τριπολιτσά.

Τότε ο Βάρθακας έδγαλε από τον κόρφο του ένα μάτσο γράμματα.

— Άκου να σου διαβάσω την γραφή που μου έστειλε ο Βοϊδόδας (έπαρ-χος) των Καλαβρύτων. Ίμπραήμ Άρ-ναούτογλου, που είναι φίλος μου! «Πές του φίλου μας του δημογέροντα Αθανασιάδη να μην πάη στην Τριπο-λιτσά, γιατί εκεί θα τον κόψουν επειδή είναι συγγενής του Πατριάρχη». Και τώρα διάβασε και τ' άλλα γράμματα για να βεβαιωθείς!

Ο δημογέροντας με τα λίγα κολυ-βογράμματα που ήξερε, προσπαθούσε να διαβάση όλα εκείνα τα γράμματα που είναι περιττό να πούμε πως ήταν όλα πλαστά, γραμμένα από τον σατανικό τον Βάρθακα για να τρομοκρα-τήση τον δημογέροντα.

— Τζάνουμ δεν βγάζω ά-κρη! παραπονέθηκε ο Αθανα-σιιάδης. Διάβασέ μου τα καλύ-τερα ή άφεντιά σου!

— Άλλο που δεν ήθελε ο Βάρ-θακας!

Κάθησε και διάβασε άπαγ-χονισμούς που έγιναν τάχα στην Κωσταντινούπολη. Σφαγές, συλ-λήψεις, κακό μεγάλο. Σε άλλα ότι έπρόκειτο να συλλάβουν τον Πατριάρχη και τον Θρασύβου-λο ως συνωμότες που έπανα-στάτησαν έναντίον του Σουλτά-νου.

— Είμαστε στ' αλήθεια χα-μένοι! Βόγγησε ο δημογέρον-τας που είχε γίνει κίτρινος σαν τ' άγιοκέρι. Το μυαλό μου έμένα έχει σταματήσει. Βοήθα με σοφέ μου φίλε! Βρες έναν τρόπο να γλυτώσωμε εγώ, έσύ και τ' άγαπημένα μου παιδιά.

— Κι' εγώ είμαι τόσο ταραγμένος άρχοντά μου, που το κεφάλι μου δεν καταβάζει καμμιά ιδέα. Βάλε πως κον-τά σ' αυτά ένω τύψεις γιατί ένώ κου-δάλησα στο άρχοντικό σου εκείνον τον εύλογημένον τον Θρασύβουλο και σ' άναψα στο σπίτι σου φωτιά! Αυτός εί-ναι ή άφορμή όλων των κακών που μάς βρίσκουν τώρα!

— Τι φταίς έσύ καλέ μου άνθρωπε! Η τύχη μου φταίει ή μαύρη κι' άρα-χλη. Πρέπει όμως να βρούμε ένα τρό-

πό να σωθούμε. Δεν με μέλλει για τα πλούτη μου. Το κεφάλι μας μοναχά να γλυτώσωμε.

Ο Βάρθακας με δυσκολία έκρυψε ένα χαμόγελο. Είχε καταφέρει να φέρη τόν δημογέροντα στην κατάσταση ακριβώς που ήθελε για να τόν κάνει ότι θέλει.

— Στάσου, είπε, και μου ήλθε μια ιδέα. Μια ιδέα που ίσως να μας σώση!

— Λέγε φίλε μου! Λέγε...

— Πρέπει να θυσιάσωμε τα πιο μικρά για να σώσωμε τα μεγάλα. Λοιπόν κατά την γνώμη μου τέσσερα πρέπει να γίνουν και μάλιστα να γίνουν το γρηγορότερο. Πρώτο να στείλεις μήνυμα στον πασά της Τριπολιτσάς άμέσως και να τόν ειδοποιήσης πως εξ αίτιας της άρρώστειας σου και των γερατειών σου, παραιτείσαι από το αξίωμα του δημογέροντα!

— Λαμπρά!

— Δεύτερο να του στείλεις ένα δώρο βαρύτιμο που θα εξηγήση καλύτερα την παραίτησή σου!

— Θαυμάσια!

— Τρίτο και το πιο σπουδαίο. Πριν ξημερώση να παντρέψης την Ανδρονίκη με τόν πρώτο που θα βρεθή μπροστά σου. Έτσι παύεις να συγγενεύς με τόν Πατριάρχη, και δεν είσαι πια ύποπτος. Και τέταρτο να ξεπουλήσης γοργά την περιουσία σου να μαζέψης τους θησαυρούς σου και πριν ξαπλώθης το κακό να κατεβούμε στην Πάτρα και να μπαρκάρωμε για την Μασσαλία.

— Μα τόν Θεό κύρ Βάρθακα, ο ίδιος ο σοφός Σολομών δεν θα μπορούσε να μιλήση σοφότερα, φώναξε με ένθουσιασμό ο δημογέροντας αγκαλιάζοντας τόν πιθηκάνθρωπο. Όλα όσα είπες είναι εύκολα να γίνουν, έκτος από την υπόθεσή της Ανδρονίκης.

— Πράγματι είναι το πιο δύσκολο και το πιο σκληρό. Όμως η κόρη σου άρραβωνιάστηκε τόν Θρασύβουλο για να σ' ευχαριστήση. Μόνος σου μηχανεύτηκες το συνοικέσιο.

— Αυτό είναι αλήθεια.

— Με την ίδια λοιπόν ευκολία, για να σ' ευχαριστήση πάλι, θα τόν χαλάση τόν άρραβώνα της. Μήπως πρόφτασε άλλωστε να τόν γνωρίση καλύτερα αυτόν τόν άνθρωπο; Έπειτα πια κοπέλλα δεν είναι έτοιμη να θυσιάσθης για να σώση τους δικούς της; Δεν είναι διόλου δύσκολο αυτόν την στιγμή που μιλάμε ο Πατριάρχης με τόν ανεψιό του να έχουν κιόλας αποκεφαλιστή.

— Δίκιο έχεις. Αχ γιατί να μην πραγματοποιήσω το παλιό μου σχέδιο; Πριν παρουσιάσθης αυτός ο Θρασύβουλος, λογάριάζα πάντα να δώσω την μοναχοκόρη μου σ' έναν έσένα σφέ μου και καλέ μου φίλε. Ελπίζω να μην είναι άργά, και να δεχτής να την στεφάνωθης απόψε κιόλας.

Τα μικρά μάτια του καμπούρη άστραψαν από χαρά. Δεν τόν φανταζόταν ότι θα πετύχαινε τόσο γρήγορα και εύκολα τόν σκοπό του!

— Εγώ να πάρω γυναίκα μου την Ανδρονίκη; Ποτέ! Ποτέ! έφώναξε.

— Γιατί; Δεν την συμπαθείς φίλε μου;

— Δεν είναι αυτός ο λόγος. Σε κάθε άλλη περίπτωση, αυτή η πρόταση θα με γέμιζε χαρά. Αλλά απόψε εγώ έπρότεινα να χαλάσωμε τόν άρραβώνα. Δεν πάει λοιπόν, δεν ταιριάζει να πα-

ρούσιαστώ του λόγου μου για γάμ- πρός!

— Μην έχεις κανένα δισταγμό καλέ μου Βάρθακα! φώναξε συγκινημένος ο Αθανασιάδης. Γιατί αν δισταγής, σημαίνει πως δεν μάς αγαπάς ούτε έμένα ούτε την Ανδρονίκη μου.

— Μη μου μιλάς έτσι. Η Ανδρονίκη ήταν ένα άγριο τριαντάφυλλο που εγώ τόν καλλιέργησα με τα νάματα της Παιδείας και τόν έκανα ήμερο! Η Ανδρονίκη είναι έργο μου! Τιμή μου και χάρη μου να την καθοδηγώ σε όλη μου την ζωή! Φοβάμαι όμως πως η κόρη σου άρχοντά μου, δεν με συμπαθεί διόλου.

— Τι παναπή δεν σε συμπαθεί; Θα σε συμπαθήση! Κάνε μοναχά ύπομονή. «Με τόν καιρό» λέει ο μύθος τόν χορτάρι της θάλασσας γίνεται κοράλι. Και για να μη χάνομε καιρό, θα στείλω άμέσως άνθρωπο να φέρη τόν παπα της ένορίας μας.

— Καλέ μου άρχοντα, μη βιάζεσαι. Στάσου να τόν συλλογίστεις καλύτερα τόν πράγμα. Ρώτησε και τόν γιό σου να δής τι γνώμη έχει!

— Είσαι θησαυρός ανεχτίμητος! φώναξε ο Αθανασιάδης. Ναι, θα τόν συζητήσω και με τόν γιό μου, να δώ και την δική του την ιδέα. Εγώ μια φορά έχω πάρει την απόφασή μου, αλλά δεν θέλω να σου χαλάσω τόν χατήρι.

Ο δημογέροντας έστειλε και κάλεσε τόν γιό του. Ο νέος δεν είχε ωστόσο καμιά δυσκολία να συμφωνήση. Κι αυτός εύρισκε πολύ σωστά και γνωστικά αυτά που πρότεινε ο Βάρθακας.

Έτσι αποφάσισαν να γίνη ο γάμος πριν ξημερώση, κι έστειλαν γι' αυτό να φέρουν τόν παπα.

Η ΗΡΩΪΚΗ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ

Θάταν πάνω κάτω μεσάνυχτα.

Εκείνο τόν βράδυ η Ανδρονίκη είχε κλειστή από νωρίς στο δωμάτιό της, βαρεία λυπημένη. Είχε λάβει γράμμα τού Θρασύβουλου όπου ο νέος της περιέγραφε την εισβολή τού Αλέξανδρου Υψηλάντη και στην Βλαχία και την επανάσταση της Δακίας. Της διηγόνταν τις διώξεις που άρχισαν να γίνωνται στην Κωσταντινούπολη, καθώς και τις κινήσεις που προανάγγελλαν την φοβερή έκρηξη τού ηφαιστείου της επαναστάσεως που δεν θ' άργούσε να σκεπάση με την όργη της φωτιάς του την Ελλάδα.

Και η νέα όπως ήταν φυσικό, άνησυχούσε για τόν Θρασύβουλο που τόν ήξερε τολμηρό ως την τρέλλα.

Πλησίαζαν λοιπόν μεσάνυχτα και η Ανδρονίκη αφού έλυσε τα πλούσια μαλλιά της, έτοιμαζόταν να πέση να κοιμηθή όταν ο πατέρας της, ο άδερφός της και ο Βάρθακας μπήκαν στην κάμαρά της φωνάζοντας:

— Σώσε μας! Από τα χέρια σου κρέμεται η ζωή μας!

Αυτό ήταν σχέδιο τού πιθηκάνθρωπου για να λυγίση η καρδιά της Ανδρονίκης.

— Τι συμβαίνει πατέρα; ρώτησε φοβερά ανήσυχη η δύστυχη κοπέλλα.

— Θα μάς κρεμάσουν όλους παιδί μου! απάντησε ο Αθανασιάδης. Επίσημα γράμματα μάς ειδοποιούν. Και

αίτια είναι τόν πως συγγενεύουμε με τόν Πατριάρχη. Αυτό μάς αφάνισε. Ός αύριο θα μάς κόψουν όλους, και τούτος ο Πύργος θα τουρκέψη...

— Μα τα γύρω βουνά πατέρα, είναι έλευθερα. Είναι Έλληνικά. Άς παραχώσωμε στη γή τους θησαυρούς μας, άς πάρωμε μόνον τ' απαραίτητα μαζί μας, άς όπλιστούμε με καρυοφίλια, κι άς βγούμε στα βουνά. Εκεί που έχουν τις φωλιές τους οι Σταυραητοί, θα στήσωμε λημέρι. Κι αν οι Τούρκοι θέλουν πόλεμο, θα τόν άρχίσωμε πρώτοι εμείς, την άγια ώρα που θα βροντήση τόν τουφέκι της λευτεριάς!



Επί κεφαλής βάδιζε ο Βάρθακας...

Οι τρεις άντρες την κοίταζαν μ' ανοιχτό τόν στόμα.

Τέτοια απάντηση δεν την περίμενε κανένας τους. Πρώτος μίλησε τέλος ο δημογέροντας Αθανασιάδης.

— Τί είναι αυτά που λες παιδί μου; Μπορώ εγώ γέρος άνθρωπος να σκαρφαλώνω στα βουνά; Να παρατήσω τόν βίος και την καλοπέρασή μου και να κηρυχτώ προδότης τού Σουλτάνου στην ηλικία μου; Αυτός δεν είναι τρόπος να γλυτώσωμε!

— Τότε ποιός είναι; Τί έχεις να προτείνης πατέρα;

— Να διαλυθώ ο άρραβώνας σου με τόν Θρασύβουλο, να πάψωμε να συγγενεύωμε με τόν Πατριάρχη.

Η Ανδρονίκη έμεινε για λίγο συλλογισμένη.

— Πολύ καλά! είπε. Αύριο στην έκκλησία να πής πως ο άρραβώνας μας διαλύθηκε. Εμείς με τόν Θρασύβουλο δώσαμε λόγο. Δικός μας λογαριασμός να τόν κρατήσωμε.

— Τα λόγια δεν φτάνουν. Χρειάζονται έργα. Πρέπει ν' αποδείξωμε αυτό που λέμε. Κι άλλο δεν μένει παρά να πάρης άλλον άντρα άμέσως!

— Μα τί είναι αυτά που λες πατέρα! Ξεχνάς τόν λόγο που δώσαμε στον Πατριάρχη; Από μένα ζητάς να πατήσω την υπόσχεσή που έδωσα στον Θρασύβουλο;

(Συνέχεια στο άλλο φύλλο)

Συνήθιζε να τὸ λέει αὐτὸ ὁ πατέρας, μετὰ ἀπὸ τὸ τελευταῖο «Χριστὸς Ἀνέστη». Τὰ μικρά μου ἀδελφία δὲν καταλάβαιναν τίποτα. Ἔιχε ἐθωριάσει κιόλας πολὺ ἡ θύμηση τῆς πρώτης γιορταστικῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Πάσχα εἶναι τὰ κόκκινα αὐγά καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ... Τέλειωσαν αὐτὰ, τέλειωσε τὸ Πάσχα...

«Ὡρθε ὁμῶς καιρὸς ποῦ ἐνοιωθᾷ τὴ νοσταλγία τοῦ πατέρα μου γιὰ τὶς ἅγιες μέρες τοῦ Πάσχα. Κι' ἐσμιξε αὐτὴ ἡ νοσταλγία μὲ τὴν θλίψη ποῦ φέρνει τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ...

Όμως, ήμουν δυστυχώς! Τώρα δὲν εἶμαι.
Γύρισαν τὰ πράγματα. Μετὰ ἀπὸ κά-
ποιο θριαμβευτικό γιὰ μένα ἀγώνα, κάποιο
νεοφερμένο στὴν πόλη μας παιδί, μου ζή-
τησε νὰ κολυμπήσουμε μαζί. Κι' ἐπειδὴ
εἶχε πῆ ὅτι τὸ παίξιμό μου εἶναι ἀπλῶς
καλὸ, δέχτηκα. Δέχτηκα, γιὰ νὰ τοῦ δείξω
ὅτι τὸ παίξιμό μου ἦταν ὑπέροχο, γιὰ νὰ
δῇ ὅτι εἶμαι ἕνας θαυμασὸς κολυμβητής.

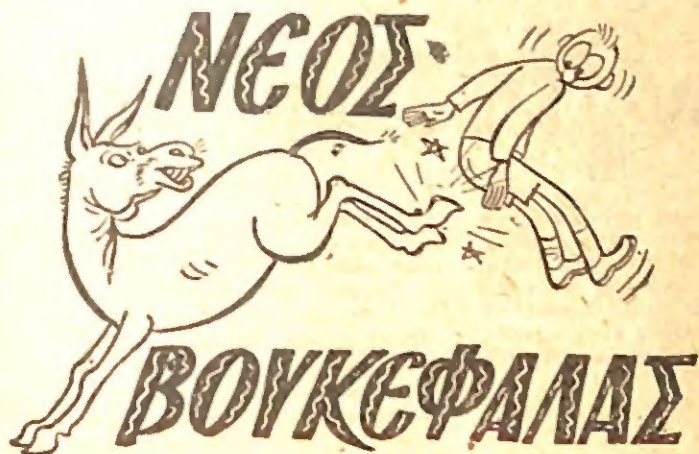
Ο Δημήτρης — ἔτσι λεγόταν τὸ ξένο
ιδιὶ καὶ εἶχαμε πιά κάμποσο γνωριστεύ-
θηκε στὸ βράχο. Ἐμεινα κάτω ἐγώ,
μαζώντας τὸ ὑπέροχο κι' ἄρμονικὸ κορ-
ποῦ μου εἶχε ἀποκαλύψει. Καὶ τώρα,
ράχη τοῦ βράχου, ἔμοιαζε μὲ πελώριο

Προσπάθησα να κάμω μιὰ καλή βου-
τιά. Γλυστρώντας όμως λίγο, έπεσα κάπως



— Κώστα έκανες μιάν πολυ ώραία βου-
τιά. Μπράβο, μου ειπε.

— Μὰ γιατί εἶσαι ἔτσι; Μήπως ἔτρεχες καὶ σύ; Ναι; Δὲν ἔπρεπε ὁμως νὰ τὸ κά- νῃς, ἄφου χθὲς ἦσουν ἀδιάθετος!



Α'. ΕΝΑΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ...
ΚΙ' ΕΝΑ ΔΩΡΟ!...

Τὸ χωριό μας τὸ φτωχὸ
ἔχει μόνον ἕνα γιατρό!

Ὅταν κάποιος ἀρρωστήσει
στὸ γιατρό μας θὰ ζητήσῃ
συμβουλὲς ἢ ιατρικὸ.
Κι' ὁ γιατρός μας ὁ μεγάλος
εἶν, ὁ θεῖος μου — ποῖος;
(ἄλλος; —
καὶ τὸν λένε... Θανάσο!...

Τὸ χειμῶνα σὰ παπὶ,
ἀπ' τὸ χιόνι, τὴ βροχή!
Καὶ τὸ ἔρμιο καλοκαίρι
σά... πλυμένο περιστέρι!...

Ἀπ' τὴν τόση του δουλειὰ
ὑπνο δὲν εὐχαριστιέται.
Δώθε — κείθε κουτουλά,
κάθε ὥρα... χασμουριέται!...

Τίς προάλλες σὲ μιὰ γέννα
τὸν καλέσανε νὰ πάη.
Ἀπ' τὴ βιάση, μόνον ἕνα
πρόφτασε... ντολμὰ νὰ φάη!

Κι' ὁ πατέρας τοῦ μωροῦ
τοῦκανε ἕνα δωράκι!
Ναί! Τοῦ θεῖου τοῦ γιατροῦ
χάρις ἕνα γαϊδουράκι!...

Β'. Ο ΔΑΜΑΣΤΗΣ...
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ!...

Καὶ ὁ θεῖος παρευθὺς
στὸν Πετράκη τὸ χαρίζει.
Καὶ αὐτὸς μετὰ σπουδῆς
ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει!...

Ἦσυχο τὸ γαϊδουράκι
παχουλὸ πολὺ κι' ὠραῖο!
Μὰ σὰν εἶδε τὸν Πετράκη
— ναί, πιστέψτε τί σὰς
(λέω! —

φαίνεται πὼς ἐταράχτη
καὶ μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ
μὰς ἐγκρέμισε τὸ φράχτη!...

Ὁ Πετρὴς μας δὲν ἐσκιάχτη
καὶ πηδᾷ νὰ μὴ καβάλα!
Μὰ ὁ γαῖδαρος μὲ ἄχτι
τὸν ἐτίναξε... σὰ μπάλλα!...

Ὁ Πετράκης βλοσυρὸς
τοῦπε: — ἴδιος ἢ δασκάλα... —
— Εἶσαι φίλε τολμηρός!
Μὰ θὰ δῆς βρέ... Βουκε-
(φάλα!...

Σέρνοντάς τον μὲ τὸ ζόρι
βγήκε στὰ χωράφια πέρα.

Τὸ γεναῖο τὸ ἀγόρι
τούτη τὴ μεγάλη μέρα,
μιὰ τρανὴ θὰ κάνη πράξη:
Τὸ γαϊδουρί... θὰ ὑποτάξῃ!
Ὑστερ' ἀπὸ τόση μάχη
ποῦ ἀπὸ ὀγκανητὰ
ἀντηχοῦσαν κι' οἱ βράχοι,
μ' ἕνα κόκκινο πανί
— τῆς γιαγιάς φούστα φτηνὴ,
ποῦχε γίνει δυὸ κομμάτια —
τοῦ ἐσκέπασε τὰ μάτια!...

Τέλος πήδησε στὴ ράχη
καὶ ἐκόλλησε σφιχτά!
Καὶ μὲ βέργα ἀρχινᾷ
νὰ χτυπᾷ στὰ πσιινά!...

Προσπαθοῦσε νὰ τὸν ρίξει
τὸ γαϊδουρί τὸ φτωχό!
Γύρω ὅλοι εἶχαν φριεῖ
ἀπ' τὸ θέαμα αὐτό!...

Ξάφνου ὁ γαῖδαρος ὀρμᾷ
μὲ τὸν Πέτρο ποῦ τὸν δέρνει,
πρὸς τὴν πέρα τὴ μεριά.
Κι' ὅποιον βρεῖ... ὁ Χάρος
(παίρνει!...

Τὸ γαϊδουρί τὸ τυφλὸ
σκόνταβε καὶ ἐστινοῦσε!
Τὸ παιδί μας τὸ κουτό,
τώρα πιά ἀγωνιοῦσε!...

Μανιασμένο τὸ γαϊδουρί
πέρασε πιά τὰ χωράφια
καὶ μὲ σκεπασμένη μούρη
πρὸς τὸν ποταμὸ ὀρμᾷ!
Τοῦ Πετρή μας ἡ καρδιά
πάνω — κάτω πιά πηδᾷ!...

Πρὶν καλὰ — καλὰ σκεφεῖ
τὸ γαϊδουρί τὸ στραβό,
μπάνει μέσα στὸ νερό!
Σκιάζεται καί... ξεγλυστρά!
Μπλάτσα! Πέφτει στὰ νερά!
Ὁ Πετράκης μας μουσκίδι,
χωρὶς νάχη τελειώσει
τοῦτο τ' ἄθλιο ταξίδι!...

Ξανασκώνεται τὸ ζῶο
μὲ προσπάθεια πολλή!
Βγαίν' ἀπ' τὸ ποτάμι σῶο,

νάτο, πάλι πηλαεῖ!...
Στάζουνε κι' οἱ δύο! Τί
(δράμα!...
Κι' ὅλο τρέχουνε ἀντάμα!...

Τώρα πιά κι' οἱ δυὸ τυφλοὶ
μπήκανε σ' ἕνα μπαστάνι,
κι' ὁ... κεφάλας μὲ ὀρμὴ
λὲς καὶ θέλει νὰ ξεκάνῃ
τὸ καῦμένο τὸ παιδί,
πέφτει μὲ τρελλὴ μανία
εἰς τὸ φράχτη μὲ τ' ἀγκάθια!
Κι' ἀρχινᾷ καινούργια πᾶ-
(θια!...

Ξεσκιστήκαν στὰ γερά,
τρέχει ἀφθονο τὸ αἷμα!
Ὁ... ἱππέας ξεφωνίζει
καὶ τὸ ταίρι του γκαρίζει!...
Παντελόνι καὶ σακάκι,
δύο... στάζοντα κουρέλια!
Εἶναι νὰ θρηνῇ κανεῖς
ἢ νὰ λιγωθῇ στὰ γέλια;...

Σὰν τοὺς βρῆκανε νὰ ἔχουν,
καὶ οἱ δύο τέτοια χάλια,
— σὰ σπασμένα ἀνθογυά-
(λια!...
τοὺς πηγαίνουν... Ποῦ ἄλλοι;
Εἰς τοῦ θεῖου τοῦ γιατροῦ.

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ



— Τρέχεις πολὺ, ἀποκρίθηκα ἄκεφος καὶ
μελαγχολικός.
— Δὲ βαριέσαι, εἶπε χωρὶς προσπάθεια.
Δὲν εἶναι σπουδαῖο πράγμα. Ἄλλα ἀξι-
ζουν...

Δὲν καταλαβαῖνα. Τέτοιο προτέρημα δὲν
τὸ ἐκτιμοῦσε;

— Μὲ πέρασες ὅμως, εἶπα.

— Μὰ... δὲν τόκανα γιὰ νὰ σὲ περά-
σω... εἶπε μὲ μιὰ εἰλικρίνεια γεμάτη ἐκ-
πληξη.

Τί εἶπε; Ὡστε δὲν εἶχε προσπαθήσει νὰ
μὲ ταπεινώσει; Εἶχε τρέξει μόνον γιὰ κέφι;
Τί νὰ σκεφτῶ; Μ' ἔκαιγε ὅμως τὸ ὅτι μὰς
εἶδε τρίτος. Θὰ τὸ μάθαιναν ὅλοι καὶ θὰ
πεφτε τὸ γόητρό μου πολὺ κάτω. Ἀχ, τί
ἔπαθα!...

Γυρίζαμε χωρὶς τὸν ἐνθουσιασμὸ ποῦ εἶ-
χαμε στὴν ἀρχή. Καὶ τάχα καταφέρει ἐστὶ
ὥστε νὰ κάνω καὶ τὸ Δημήτρη ἀνόμερο.
Καὶ φαίνεται πὼς κατάλαβε αὐτὰ ποῦ μὲ
βασάνιζαν. Γιατί τὴν ὥρα ποῦ χωρίζαμε
εἶπε σὰ νὰ μάλλωνε τὸν ἐαυτό του:

— Κώστα, ἂν τίποτα σὲ στεναχώρησε,
ἔχνα το. Πὲς πὼς τίποτα δὲν ἔγινε...

Κι' ὁμῶς, ἦλθαν τὰ πράγματα, ὅπως εἶ-
χα μαντέψει. Σὰ μαθητὴς ποῦ ἦταν γρά-
φτηκε θέλοντας καὶ μὴ στὸ σύλλογο. Κι' ἔ-
γινε ἀρχηγὸς φυσικά. Ἐγώ, ἤμουν γιὰ τὴν
ὁμάδα ἕνας καλὸς παίχτης, μὰ τὰ περα-
σμένα μεγαλεῖα εἶχαν πραγματικὰ περά-
σει. Δὲ μὲ κολάκευαν ὅλοι, δὲν ἤμουν ἐγώ

τὸ κέντρο τοῦ κύκλου. Δὲν μπορούσα νὰ
κάμω ὅτι ἤθελα ἐγώ καὶ μόνον ἐγώ!

Εἶναι φοβερὸ πράμα, νὰ εἶσαι σὲ μιὰ
κορφή καὶ νὰ θρεθῇς ἐπειτα στὸ γκρεμό.

Αὐτὸ εἶχα πάθει. Κι' ἀρχισα νὰ τσακώ-
νουναι μὲ ὅλους. Τοῦ Δημήτρη οὔτε τοῦ
μιλοῦσα καθόλου. Δὲν τὸν κοίταζα. Ἦταν
ἕνας κλέφτης, ἕνας ποῦ μοῦ εἶχε ἀρπάξει
τὸ καλύτερό μου πράγμα. Κι' ἀλήθεια; Τί
ἦλθε αὐτὸ τὸ παιδί στὴν πόλη μας; Γιὰ νὰ
μὰς δείξει τὴν ἀξιοσύνη του; Ἦλθε γιὰ νὰ
μὲ κάνει δυστυχισμένο;

Μιὰ μέρα μπήκα στὴ Λέσχη τοῦ συλλό-
γου φουρκισμένος! Ὁ Δημήτρης ἦταν ἐκεῖ!
— Γεῖά σας, εἶπα ἀπότομα.

— Γεῖά σου, ἀποκρίθηκαν ἀπότομα κι'
οἱ ἄλλοι. Μόνον ὁ Δημήτρης ἦλθε κοντὰ καὶ
πῆγε νὰ μοῦ δώσει τὸ χέρι του. Ἐκανα
πῶς δὲν τὸ εἶδα κι' ἀποτραβήχτηκε λυπη-
μένος.

— Ἦθελα νὰ ρωτήσω κάτι, εἶπα στὰ
παιδιά ἄγρια. Θὰ ἀκούσετε;

— Μίλα ὅμως πιὸ ἥσυχα, εἶπε κάποιος.

— Ὡραία! Ἐχομε καὶ συστάσεις τώρα
ἔ; Ἀπὸ πότε σκεφτήκατε νὰ μὲ συμβου-
λεύετε;

— Ἀπὸ πότε; Μὰ μήπως νομίζεις ὅτι
μόνο ἐσὺ θὰ διατάξεις ἐδῶ; Ἀρκετά! φώ-
ναξε κάποιος ἄλλος.

— Εἶστε ἀχάριστοι, κραύγασα. Ὁμως

δὲν φταίτε ἐσεῖς, φταίει ἕνας ἄλλος ποῦ
σὰς βάζει καὶ τὰ λέτε!

Ἐννοῦσα τὸ Δημήτρη. Ἦταν μαζεμένος
στὴ γωνιά καὶ δὲν ἀνακατευόταν καθόλου
στὴ συζήτηση. Εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι.

— Ἀκου! εἶπε ἕνας. Πὲς ὅτι θέλεις νὰ
πῆς κι' ἄσε τοὺς τσακωμούς!...

— Ναὶ θὰ τὸ πῶ, φώναξα. Δὲ μοῦ λέτε,
ἀπὸ πότε ἔγινε ἀχρηστος γιὰ τὴν ὁμάδα;

— Ἀχρηστος; Ὁχι. Νομίζω πὼς εἶσαι
πρῶτος σὲ κάθε παιχνίδι, εἶπε ὁ ξάδελ-
φός μου.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Προχτὲς ποῦ ζήτησα
ἀπὸ τὸ Γιώργο νὰ μοῦ φέρει ἀπὸ τὸ σπῆτι
μου τὸ μαγιά, μοῦ ἀπάντησε πὼς δὲν εἶναι
κορόϊδο. Χτὲς ποῦ ζήτησα τὸ ποδήλατο τοῦ
Φάνη, γιὰ νὰ πάω ἐκδρομὴ, δὲν μοῦ τῶδω-
σε. Ἀπὸ πότε μὲ περιφρονεῖτε; Ἐ;

— Μωρὲ μπράβο! κάγχασε κάποιος.
Δοῦλο σου εἴμαστε νὰ σοῦ κάνουμε ὅλα
τὰ χατήρια; Πέφτεις ἔξω.

— Ἔτσι ἔ; Ὅταν ὅμως νικοῦσατε, νι-
κοῦσα ἐγὼ δηλαδὴ κι' ὄχι ἐσεῖς, τότε ἤμουν
καλός;

Μὰ βέβαια, πρόσθεσα πικρὰ! Ἀπὸ τότε
ποῦ ἦλθε ἕνας ἑξυμνος, δὲν σὰς κάνα πιά.

— Σῶπα! Εἶσαι ἐγωίστης! Κι' ἄσχη-
μα κάναμε ποῦ σὲ νταντεύαμε τόσο καιρὸ,

εἶπε εἰρωνικὰ ἕνας.

— Σεῖς εἶστε ἀπιστοὶ κι' ἀχάριστοι!

Ἰούδες! Μὰ θὰ τὰ ποῦμε...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

Η Σελίδα των Μιυρών

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Οί τόνοι

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Θέλετε νὰ γελάσετε λίγο; Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ρθῇτε μαζί μου νὰ παρηγορήσουμε τὴν Ἀννούλα πὺν κλαίει. Παράξενο, θὰ μοῦ πῆτε. Ἐκείνη κλαίει κι' ἐμεῖς θὰ γελάσουμε; Μὰ καὶ βέβαια, ἀφοῦ κλαίει γιὰ τόσο ἀνόητο λόγο. Ἦρθε μὲ κατακόκκινα τὰ μάτια ἀπ' τὸ σχολεῖο.

— Τί ἔχεις, Ἀννούλα; Τί σοῦ καναν;

— Μὴ μὲ ξαναστείλῃς γιὰ γιὰ στο σχολεῖο, ἄρχισε νὰ λήη κλαίγοντας πάλι. Δὲ μ' ἀγαπᾷ ἡ δασκάλια. Μ' ἔχει στὸ μάτι. Ἔβαλα τὰ γέλια.

— Ναί, μὴ γελάς, μούπε. Ἀκουσε πρῶτα τί ἔγινε καὶ θὰ δῇς πὺς δὲν εἶναι καλὴ. Μοῦ σκίσε τὸ τετράδιο καὶ μ' ἔβαλε νὰ γράψω δέκα φορές τὰ προβλήματά μου.

— Πολὺ σοβαρό, εἶπα. Καὶ γιὰ ποῖο λόγο; Δὲν ἦταν σωστά;

— Ὀλόσωστα μάλιστα. Νά, κύτταξέ τα.

Ἔβγαλε τὸ τετράδιο καὶ μοῦ ἔδειξε τὴ σκισμένη σελίδα. Ναί, ὅλα ἦσαν σωστά, οἱ πράξεις ἀλάνθαστες, ἡ κατάταξη καλὴ. Περιέργο, σκέφθηκα. Τί ἔπαθε ἡ δασκάλια τῆς Ἀννούλας; Ἀξάφνα ὅμως ἔπεσε τὸ μάτι μου στὰ γραφτά... Οὔτε ἓνας τόνος! Οὔτε ἓνα πνεῦμα. Προσπάθησα νὰ διαβάσω καὶ δυσκολεύτηκα πολὺ.

— Τί κατάσταση εἶναι αὐτὴ, φώναξα στὴν Ἀννούλα, γιὰτί δὲ θάνεις τοὺς τόνους; Πολὺ καλὰ ἔκαμε καὶ σὲ τιμώρησε ἡ δασκάλια. Ἀπὸ πὺν τάγραφες αὐτὰ τὰ προβλήματα;

— Ἀπὸ τὸ βιβλίο μου.

— Δώσέ μοῦ το, ἄτονα εἶναι;

Κάθε ἄλλο φυσικά. Τὸ βιβλίο ἦταν ἐν τάξει.

— Μὰ τί χρειάζονται οἱ τόνοι γιὰ γιὰ; Γι' αὐτὲς τίς γραμμίτσες ἔπρεπε νὰ μοῦ σκίση τὸ τετράδιο καὶ νὰ μὲ δάλλη νὰ γράψω δέκα φορές τὰ προβλήματά μου;

— Λοιπὺν, γιὰ νὰ πάψῃς νὰ λὲς ἀνοησίες, Ἀννούλα, γράψε τὴν τιμωρία σου δέκα φορές ἀπὸ τὴ δασκάλια κι' ἄλλες δέκα ἀπὸ μέρους μου. Καὶ στρώσου ἀμέσως γιὰ

νὰ προφθάσῃς, γιὰτί ἄλλοιὼς δὲ σὲ παίρνω στὸ κουκλοθέατρο πὺν θὰ πάω τ' ἄλλα σου ἀδέλφια.

Λοιπὺν, ἀγαπητά μου παιδιά, τώρα πὺν ἡ Ἀννούλα γράφει τὴν τιμωρία τῆς ἄς τὰ πούμε λιγάκι ἐμεῖς.

Αὐτὸ τὸ κακὸ συνηθεῖο τόχουν τώρα τελευταία, πολλὰ παιδιά. Βιάζονται νὰ τελειώσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὰ μαθήματους καὶ δὲν προσέχουν νὰ δάξουν τοὺς τόνους. Ἀλλὰ πάλι πετάνε διαρκῶς ὀξείες.

Κι' ὅμως, μικροὶ μου, ἂν τώρα πὺν εἴστε ἀκόμα στὴν ἀρχὴ δὲν προσέχετε, δὲ θὰ μάθετε ποτὲ νὰ γράφετε σωστά. Χωρὶς τοὺς τόνους, δὲ βγαίνει νόημα ἀπ' τίς λέξεις. Κι' ὅσο γιὰ τὴν ὀρθογραφία, ἂν δὲν τὴ μάθετε στὸ Δημοτικὸ, πὺν ὅλα εἶναι ἀπλὰ καὶ στὴ μνήμη σας ἀποτυπώνονται εὐκόλα οἱ εἰκόνες, θὰ δασανισθῇτε πολὺ στὸ Γυμνάσιο.

Μὴν περιφρονῇτε λοιπὺν τοὺς καυμένους τοὺς τόνους, γιὰτί θὰ τὸ μετανοιώσετε μιὰ μέρα.

Μὲ ἀγάπη

Ἡ Γιαγιά KANTIANH

Ὁ ΜΑΗΣ τῆς Λιλίκας

Μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρὸ ζοῦσε σὲ κάποιον χωριὸ ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ἔξυπνο καὶ ὁμορφο. Τὴν ἔλεγαν Λιλίκα. Μὰ ὁ κόσμος τὴν φώναζε Φιορούλα! Ἦταν αὐτὸ τὸ παρατσούκλι τῆς, γιὰτί πὺν τὴν ἔχανες, πὺν τὴν εὐρίσκες, μέσα στὰ λουλούδια! Τὸ κεφαλάκι τῆς ἦταν γεμάτο μὲ ἄνθη. Καὶ τὰ φορέματά τῆς πάντα εἶχαν πάνω τους κεντημένα ἢ ζωγραφισμένα τοῦ κόσμου τὰ λουλούδια!...

Τὴν παραμονὴ τῆς πρωτομαγιάς τὴν ἔχασαν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς... Μὴν ἀνησυχεῖτε ὅμως γιὰτί ἐμεῖς ξέρουμε τὸ δρόμο πὺν πῆρε! Τράβηξε πρὸς τὸ γειτονικὸ δάσος γιὰ νὰ κόψῃ ἀγριολούλουδα καὶ νὰ φτιάσῃ τὸν Μάη τῆς!

Μόλις πάτησε τὸ πόδι τῆς σ' ἓνα χωράφι δίπλα στὸ δάσος μιὰ πάπαρουνά — ὀλοκόκκινη, καὶ φανταχτερὴ — τράβηξε τὴν προσοχὴ τῆς...

Μὰ καθὼς ἀπλωνε τὸ χέρι τῆς νὰ τὴν κόψῃ, ἀκουσε μιὰ τρομαγμένη φωνὴ πὺν τὴν παρακαλοῦσε:

— Μὴ μὲ κόβῃς, καλὴ μου Φιορούλα. Μὴ μὲ κόβῃς τὴν καυμένη. Μόλις σήμερα ἄνοιξα τὰ μάτια μου. Μόλις σήμερα ἄνοιξα αὐτὸν ἥλιο. Ἀκι' εἶδα τὸν ὁμορφο αὐτὸν ἥλιο. Ἀσε με σήμερα νὰ χαρῶ τὴ ζωὴ καὶ νὰ μεθύσω μὲ τοὺς ὁμορφους χυμούς

τῆς γῆς πὺν τραβοῦνε τόσο ἀχόρταγα οἱ ρίζες μου!

Σάστισε γιὰ μιὰ στιγμή ἡ Φιορούλα καὶ τράβηξε τὸ χέρι τῆς...

— Μὰ μιλοῦνε, εἶπε καὶ τὰ λουλούδια; Κάθε μέρα κουβεντιάζω κι' ἐγὼ μὲ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου μου. Μὰ ποτὲ δὲν τὰ ἄκουσα νὰ μιλοῦνε γλῶσσα ἀνθρώπινη...

— Καὶ βέβαια, μιλοῦμε, εἶπε ἓνα στάχυ σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, πὺν τόσο ὥρα τὸ ἔγερνε πρὸς τὴ γῆ... Ξέρεις πολὺ καλὰ ἐσὺ Φιορούλα πὺς καὶ τὰ φυτὰ ἔχουν ψυχὴ σὰν καὶ σὰς τοὺς ἀνθρώπους...

— Καὶ δὲν κάνουν ποτὲ σὲ κανένα κακὸ, εἶπε μιὰ μαργαρίτα πὺν φαίνόταν σὰν βασίλισσα ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γειτονικὲς τῆς μαργαρίτες!

— Ἰσα - ἴσα, εἶπε περήφανα τὸ χαμομήλι, ἀγαπητὴ ἐξάδελφῃ μαργαρίτα. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε πὺν δίνουμε τὰ ἄνθη μας γιὰ τὴν υἰεῖα τῶν ἀνθρώπων;

— Κι' ἐμεῖς δὲν σκορπᾶμε μύριες μυρωδιές, εἶπε μιὰ ἀγράμπελη πὺν σκαρφάλωνε πάνω στὸ φράχτη τοῦ γειτονικοῦ ἀμπελιοῦ... Ἀπὸ μᾶς δὲν παίρνουν οἱ μέλισσες τὸ μέλι, πὺν τὸ χαρίζουν στοὺς ἀνθρώπους;

— Μὰ θέλω νὰ φτιάσω τὸ Μάη μου! εἶπε τώρα, κακοφανισμένη ἡ Λιλίκα. Πὺς θὰ γιορτάσω τὸν ὁμορφο Μάη τῶν λουλουδιῶν;

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὅλα τὰ λουλούδια ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν:

Μὴ μᾶς κόψῃς καὶ λυπήσου τὴ μικρὴ μας τὴ ζωὴ. Κάτσε τώρα καὶ θυμήσου: Ἐχουμε καὶ μεῖς ψυχὴ...

Ἦρθαν τὰ δάκρυα στὰ μάτια τῆς Λιλίκας!... Οὔτε δοκίμασε νὰ κόψῃ τὰ ὁμορφα ἀγριολούλουδα, καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ σπίτι...

— Πὺν πᾶς μικρὸ μου; τῆς μίλησε ὁ γέρο πεύκος, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κοντά του. Ἔλα κι' ἔχω γιὰ σένα καλὴ μου Φιορούλα ἓνα ὁμορφο δῶρο...

Καὶ μὲ μιὰς ἓνα λουλουδένιο στεφάνι ἔπεσε ἀπαλὰ - ἀπαλὰ στὸ κεφάλι τῆς... Τὸ πῆρε χαρούμενη στὰ χέρια τῆς.

Φαντασθῇτε τώρα τὴν ἐκπληξὴ τῆς ὅταν εἶδε πὺς στὸ στεφάνι βρίσκονταν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγριολούλουδα πὺν τῆς μιλοῦσαν λίγο πιδὸ πρίν.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπατε νὰ μὴ σᾶς (Συνέχεια στὴ σελίδα 244)





ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΡΑΦΟΥΝ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

"Ομορφοι κόσμοι στάλαξαν απ' τούρανο τις χώρες
και σκόρπισαν στην πλάση μας χαράς γλυ-
(κτιές δώρες)
"Όλα γελουνε σήμερα, με παραδείσια χάρη
τά λουλούδα τὰ ντροπαλά, της δχτης τὸ χορ-
(τάρι).

Κάτω απ' τὸ φρύδι τοῦ σπιτιοῦ ξανά τὰ
(χελιδόνια)
με τέχνη χτίζουν τὴ φωλιά. Αυῶσαν τὰ κρύα
(χιόνια)
ἀπάνω στὰ φηλά βουνά. Χαρούμενο τ' ἀγέρι
μάς φέρνει χρυσοτραγούδα, ἀπὸ ὠραία μέρη.

Κι' ἐγὼ — ὦ πιθυμιά! — σιγὰ ἐδάρωσα
(ν' ἀφήσω,
στῆς φύσης τὴν ἀνοσπηγὴ μου τῆς φύξης τὸ
(χέρι,
νὰ μάση λίγα λουλούδα, μέσα μου νὰ τὰ
(κλείσω).

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜ. ΚΑΤΣΟΥΚΗΣ
(Μελισσόπετρα - Κονίτσας)

ΑΝΟΙΞΗ

Τοῦ φοίβου τ' ἄρμ' ὀλόλαμπρο
προβάλλει φωτόβολο
καὶ τίς χρυσὲς ἀχτίνες του
σκορπᾷ στὸν κόσμον ὅλο.

Καθάριος, καταγάλανος
ὁ οὐρανὸς γελάει
τ' ἀπδόνει μὲς ἀπ' τὰ κλαδιά
μὲ χάρη κελαϊδάει.

Τὰ χελιδόνια ἡ ἀνοιξη
λαμπρὴ καλωσορίζει
στοῦ Ζέφυρου τὸ φύσημα
ἡ χλόη καματίζει.

Αὐάνουν τὰ χιόνια στὰ βουνά
κι' ὁ κόσμος πὸ λουλούδια
ὀλόγιομος μοσχοδόλα
παντοῦ χαρὲς τραγουδία.

Γι' αὐτὸ πε με παράνοτο
τ' ὀδάμαστο λιοντάρι:
«Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε
ὁ χάρος νὰ με πάρῃ».

ΠΑΝΟΣ Κ. ΠΑΠΑΤΣΩΡΗΣ
(Κοπανάκι)

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

"Η φύση ἄλλαξε στολή
καὶ σὰν νυφούλα μοιάζει
μὲ χίλια ἀνήθ στην ποδιά
ἀγγελικά φαντάζει.

"Η ἐξαχὴ τρελλάθηκε
ἀπὸ φωνὲς καὶ χάρη
πρὸ ἀγγέλων χίλιοι παίζουνε
στὸ χλοερὸ χορτάρι.

Βουνὰ καὶ θάλασσα μαζί
ἐν γένει ὅλη ἡ πλάση
καινούργια ἐβόλε στολή
τὴν μέρα νὰ γιορτάσῃ.

Ἀνθίζει πάλι γελαστή
γύρω ἡ φύση ὅλη
καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδιά
γίνεται περιβόλι!

ΔΙΟΝ. Δ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Γυμν. Μεσσήνης)

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Τῆς καταχνιάς τὸ ἄρατο γλυκὸδρόσο μα-
γνάδι διαλύθηκε καὶ προβάλλει λαμπρὸς πίσω
ἀπ' τὸ βουνὸ μέσ' στὰ χρυσὰ του ἄμφοι ὁ
ὅπ' τὸ βουνὸ μέσ' τῆς ἡμέρας. "Όλη ἡ
φωτοδότις βασιλιάς τῆς ἡμέρας. "Όλη ἡ
πλάση στέκει σὰν ἀποσβολωμένη γιὰ λίγο
μπρὸς στὴν φαντασμαγορία τοῦ γλυκοχαράμα-
τος κι' ὕστερα μ' ἓνα παλμό, μὲ κάποια
ἀξεθώρ.αστη ζωντανία κυλά ἀπὸ ζωή.
Ὀλάκερη, ἡ φύση τραγουδᾷ, γιορτάζει,
χαίρεται κι' ἀγάλλεται. Γιορτάζουν τὰ λού-
λουδα καὶ τὰ πουλιά. "Όλη ἡ πλάση πλημ-
μυρίζει ἀπὸ τῆς καρδερίνας τὸ τραγούδι ὅπ'

τὴν συναυλία τῶν φρόνων, ὅπ' τὴν γλυκεία
κι' ἀπόκοσμη μουσικὴ τοῦ ποταμοῦ.

"Ο οὐρανὸς γελαστός κι' ἀνέφελος γελάει
ἀνοιχτόκαρδα. Τὸ μυροδόλο ἀγέρι τοῦ βου-
νοῦ μὲ τὰ πλατεῖα φτερά του διαβαίνει κα-
ταρραχτὲς ἀφροκλήμυρισμένους, ρουμάνια
ἱτιές, ἀγέρωχα πλάτανια, δίνει ζωὴ στα φτω-
χὰ καὶ ταπεινὰ χαμομήλια καὶ φτάνει μα-
κρυνὰ στὴν ξενιτεία διαβαίνοντας πελάγη ἀ-
φρισμένα καὶ πηγαίνει ἐκεῖ τὸ μῆνυσ τῆς
γιορτῆς τῶν λουλουδιῶν, τῶν ἀνθῶν τὸ πα-
νηγύρι.

Γλυκὰ τραγουδοῦν τὴν Πρωτομαγιά τὰ σο-
πανόπουλα μὲ τὴ γλυκεῖα φλογίσσα καὶ οἱ
ὁμορφες χωριατοπούλες μὲ τὴν μακρόσυρτη
γκάντια. "Ο ἥλιος χαϊδεύει χαδίσσικα τὰ
χρυσασμέτοξα μαλλιά τους, τὴ λυγερὴ κορμω-
στασιά τους.

Πρωτομαγιά Παντοῦ ἔκουσ' τα πρωτομα-
γιατικά τραγούδια. "Όλη τὴ μέρα μέθας ἀπὸ
μιά μυστική μαγιστρὴν οἱ πον καὶ
τὴν Αὐλαία, τοῦ ἡλίου τὸ κόκκινο χέρι.

ΝΙΚΟΣ ΜΥΡΣΙΝΗΣ (Σέρρες)

ΜΑΗΣ

Μάης!... Τοῦ χρόνου τ' ἄκρ' ὅς κι' ἐτίμητο
(πετρεῖ)
Κανίσι πού ἐχάρισε στὴν ἀνθρωπιά ὁ Πλά-
(στης...
Νάτος! Μὰς ἦρθε γελαστός, γλυκὴς, ὁ θα-
(ντυμένος,
Φέρνει τὸν ἥλιο ὀλόλαμπρο, τὰ γιορτινὰ γυ-
(νινο

Στ' ἀντίκρυσμά του τὸ γλυκὸ ροδογυῖα ἡ
(πλάση)
Οἱ πρασινόχρωμες πλάγιες, τὰ δοντροκοφο-
(δούνια,
οἱ θάλασσες, οἱ ποταμοὶ οἱ λίμνες, τὰ συ-
(κισ,
οἱ ὁμορφες ἀκρογιαλιές, οἱ μετωμέναι νύμ-
(ποι

μὲ τὰ πολύχρωμα χαλιά — γλυκὸχρωμα λου-
(λούδια—,
χαμογελοῦν, γορφαίνουν, μεθῶν στὴν εὐτυχία...
Τὸ βλέμμα ξεκουράζεται... Τὸ κουρασμένο
(σώμα

— ἀπὸ τίς ἐγνοίες τῆς ζωῆς —, ξεπλύνει στὸ
(χορτάρι.
Αἰσθάνει' ἀνοκούφιση, κυλιέται στὰ ἀνθήκια...
Κι' ἐνῶ ἀκούει τὸ γλυκὸ καὶ χορωπὸ τρα-
(γούδι

πού φέλνει τ' ἀφροκάμωτο πωλόκι στὸ
(κλαδί,
κι' ἐνῶ ἀπαλά, χαδιάρικα, τ' ἀγέρι μυνο-
(μουρίζει

ἐρασιζωντάς τον, ἔβαλα σουφὰ τὴν εὐτυχία!...
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ
(Γυμνάσιο Σερρών)

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΜΟΥ ΣΠΙΤΑΚΙ

Στὸ βορειότερο μέρος τοῦ χωριοῦ μου ἔ-
πάνω σ' ἓνα μικρὸ ὕψωματάκι βρίσκεται τὸ
πατρικὸ μου σπιτάκι. Μικρὸ - μικρὸ σὰν ἔ-
σπρο προβάτακι χωμένο ἀνάμεσα στὶς φυλλω-
σιές τῶν δένδρων, μοιάζει μὲ φωλιτσα πευ-
λιῶν. Τὴν αὐλὴν τοῦ τὴν ποτίζει ἓνα μικρὸ
ρυσάκι. Κι' ὅταν πρωτοβγαίνει ὁ ὀλόλαμ-
πος δίσκος τοῦ ἡλίου, πρῶτο - πρῶτο τὸ
δικό μου σπιτάκι λούζεται ἀπ' τίς χρυσὲς
ἀχτίνες του...

Τὸ σπιτί εἶναι ἡ χαρὰ τῆς μάνας, τὸ γέ-
λιο τοῦ μαρῶ. Εἶναι τὸ πρῶτο σχολεῖο καὶ
ἡ πρώτη ἐκκλησιά γιὰ τὰ παιδιά. Ἐκεῖ βρί-
σκει τὸ μαρὸ τὴν παρηγοριά ὅπ' τοὺς γονεῖς
του. Ἐκεῖ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα νοιώθουν
τὴ μεγαλύτερη ἀγάπη βλέποντας ἀγαπημένα
τὰ παιδιά νὰ παίζουν εὐχαριστημένα. Γι' αὐ-
τὸ κι' ἐγὼ τρέφω μεγάλη ἀγάπη γιὰ τὸ πα-
τρικὸ μου σπιτάκι, πόσο θέλω νὰ εἶναι κα-
θαρὸ καὶ στολισμένο! Πόσο τὸ νοσταλγῶ ὅ-
ταν βρίσκομαι μακριὰ του! Καὶ ὅλα αὐτὰ
γιατί; Γιατί μέσα σ' αὐτὸ γεννήθηκα, μέσα
σ' αὐτὸ ἔκανα τὰ πρῶτα βήματά μου, σ' αὐ-
τὸ αἰσθάνθηκα τὸ πρῶτο ἀπαλὸ χόδι τῆς μα-
μάς μου, σ' αὐτὸ ἐνοίωσα τὴ χαρὰ καὶ τὴ
λύπη, καὶ τέλος μέσα σ' αὐτὸ ἔμαθον τὰ
χέλη μου νὰ φελλίζουν τὰ τρία πολύτιμα
πράγματα. «Μητέρα, Πατέρα, καὶ Πατρίδα».
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ ἐσχάσω ποτὲ ὅπου κι'
ἂν πᾶω, ὅπου καὶ ἂν σταθῶ τὸ πατρικὸ μου
σπιτάκι, καὶ πάντα, θὰ λέω.

Σπιτί μου σπιτάκι μου
καὶ πατρικοκαλυδάκι μου.
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΜΑΝΙΔΗΣ
(Μαθητὴς Γ' τάξεως γυμνασίου Γιαννιτσῶν)

Η ΑΝΟΙΞΗ

Μαγισσα "Ανοιξη!... Με τὸ μαγικὸ
σοῦ ραβδί καὶ δώσε ζωὴ σ' ἀνέμους. Οἱ τρινη-
ταφυλλίες φέρσαν τὸ φῶς τους καὶ σε πε-
ριμελοῦν. "Η φύση ἄλλοιζε καὶ φορεῖ κι' αὐτὴ
τὸ καταπραϊντικὸ φουρέ.

Τὸ ἄρμα σου οἶμαι π' ἐπὶ τῇ ἀφῆση πί-
σω του τὴ χάρη! "Η χιλιοτραγουδι-
σμένη ἐποχὴ! Τρεῖς μῆνες ὅ-
τε ἔρχεσαι ἐπὶ τὸν κόσμο νὰ τὸν κερ-
τῇς.

Ἐπὶ τῇ "Ανοιξῇ, Ἀνοιξομαγιά, "Α-
ληθινὸς Παραδεισὸς!... Οἱ καλύτεροι ποιη-
ταὶ σ' ἔχουν ὑμῆσαι "Ανοιξὴ πολλοὴ τῆς
φύσεως!... "Ανοιξὴ νεότητος τοῦ κροῖου! Μά-
σα στους τρεῖς μῆνες σου, τὰ λουλούδια ὅ'
ἀνθίσουν, οἱ σικιές καὶ τ' ἄλλα ὀπωροφόρα
δενδρὰ μπουμπουκιάζουν. "Η Φύση ξυπνά.

"Όλα τὰ ζῶα μετὰ τὸ νάρκωμα τοῦ χειμῶνα,
τώρα ξυπνοῦν. Ἐνα ἀπαλὸ ἀέριον γαϊδάρει
τίς κορφὲς τῶν δένδρων. Κι' ἐνῶ νεράϊδα "Α-
νοιξη, κῆθεσαι στὸ θρόνι σου καὶ μὲ τὸ λου-
λουδινο σου ραβδί στὸ χέρι παρατηρεῖς τὴ
Φύση. Καὶ ὁ Πάνας, ποιοῦναι τὰ κοτσῖδια
του καὶ μαζί μὲ τὸ κουδούνισμά τους τὰ συ-
νοδεύει κι' αὐτὸς με τὴ λύρα του. Καὶ ὁ οὐ-
ρανὸς πού ἦταν κατ'ἄμωρος ὅλο τὸ χειμῶνα,
τώρα οὔτε ζῶα συγκροῖται δὲν βλέπεις. Καὶ ὁ
ἀδερφός σου ὁ χειμῶνας μαζεύει τὸ κάτασπρο
σεντόνι του καὶ ἀνεδβαίνει στὸ ὀλόγο του
καὶ φεύγει. Κι' ἐνῶ βγάσεις μέσα ἀπὸ τὸ
ἄρμα σου τὸν πολύχρωμο τόπτηα καὶ τὸν
ἀπλώνεις σ' ὅλη τὴ φύση. "Ο! "Ανοιξη εὐ-
λογημένη ἐποχὴ τοῦ χρόνου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΕΝΕΤΗΣ

(Παιδόπολη "Αγ. Ἀλέξανδρος)
Ζηροῦ Φιλίππιδος)

ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ

(Χαρισμένο στὸν Ἰάκωβο "Ευ. Ψαρρά)
"Αν ἀχὸς τραγουδιοῦ τοῦ μεθὰ τ' ἀκουσμοῦ
(του
στὸ μακρὸ σου ταξιδί στ' αὐτὴ σ' ἀντηχήσει,
τὸ καρδί τῆς ἐλπίδος τὰ γιομάτα πανιά
(του
μὴν ἀδειάσῃ κι' ὀκτὴ τοῦ νησιοῦ προσεγγίσῃ!
Σοῦ λαλοῦν οἱ Σειρήνες μὲ τὴν πρώτη φωνή
(τους
προσποθοῦν καὶ τραβοῦν ταξιδιωτὴ καὶ ξένο.
Ταξιδιωτὴ δὲν εἶσαι γιὰ τ' ἔρμο νησι τους,
ποὺν' γιομάτο κοκάλες καὶ κουφάρια σπαρ-
(μένο!...

Σὺ σαλπάρεις νὰ φτάσῃς στὴν πρώτη πα-
(τρίδα.
Προσοχή! Μὴ μεθᾷς μὲ στιγμῆς φχαριστή-
(σεις,
πού σὲ δίνουν στὴ γῇ κι' ἀφαιροῦν κῶδ' ἐλ-
(πίδα!
Μὴ μεθᾷς! Θὰ ξεφύγῃς καλὰ. Γίν' "Ορφέας!
Κι' ἂν ἐσὺ στὴ φωνὴ τοῦ "Ορφέα ἀποσπῇς,
μὴ φοβοῦ! Γίνε γιοὺς τοῦ Λαέστη Αυσσείας!
ΔΗΜ. ΧΡ. ΜΠΟΣΙΝΑΚΗΣ

ΜΑΣ ΗΡΘΕΣ ΑΝΟΙΞΗ

Μὰς ἦρθες πάλι ἀνοιξη μὲ γέλια μὲ τραγούδια
τριγύρω ξεφαντάματα, τὰ εὐδιστά λουλού-
(δια

σκορποῦν τ' ὁμορφο τ' ἄρωμα σ' ὀλόκληρη
(τὴ φύση

πού μὰς μεθὰ ἀπὸ χαρὰ — μαγευτικὰ με-
(θύσι!

Μὰς ἦρθες πάλι ἀνοιξη σὲ κάθε μιὰ μεριά
φορέματα στὶς μυγδαλιές σκορπᾷς μ' ἀπλο-
(γερὰ

ἡσθεὲς καὶ καταστόλισες μανευτικὰ τὴν πλάση
τὸ καθεστὶ στὴν ὁμορφιά τὸ ὅλο ἔχει περάσει.
Παχὺ καὶ καταπραϊντικὸ χαλὶ σὲ τιγυρίζει
ἡ παπαρούνα «κόκκινο ρουμπίνι» σὲ στολι-
(ζει...

"Ανοιξη κόρη τοῦ Μαρτίου, πλανεύτρα σὺ με-
(γάλη

πού ξεπερνᾷς τὸ κάθε τί στὴ χάρη καὶ στὰ
(κάλη

"Ανοιξη πού τὸ διάβα σου φέρνει τὰ χέλι-
(δόνια

κι' ἀνοῦνε κρίνα στὴν φυγὴ — τί κι' ἂν
(περνοῦν τὰ χροῖνα —

μὴ φύγεις ἀπ' τὰ μάτια μου μὴ φύγεις ἀπ'
(ἐμπρός μου

φέρνε μου πάντα τὴ χαρὰ τὴν εὐτυχία δὸς μου
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΙΩΑΝ. ΚΑΛΑΜΒΟΚΙΔΗΣ.



49 — Έτσι ήταν από μικρός, είπε η Κύνα. Μά Ελεγα πώς τον δάμασε Έκείνος. Καί τώρα τί πρέπει νά γίνη; Δέν πρέπει ν' αφήσουμε έναν έχθρά στη φρεσρά του 'Αλεξάνδρου. Πήγαίνε στο Φιλώτα καί κατασκόπευέ τον.

— Έτσι κι' έγινε. 'Η 'Αντιγόνη γύρισε στο Φιλώτα, στολίζοντας μέ την έξυπνάδα της καί την όμορπια της, τά πλεύσια συμπόσια του. Κι' ένα βράδυ, πού διασκεδάσε μέ τούς φίλους του, κάποιος ζήτησε νά μιλήσει στο Φιλώτα. 'Εβίωσε όλους καί κράτησε μόνο την 'Αντιγόνη.

— Δέν έχω μυστικά από σένα, τής είπε.



50 — Τί τρέχει; ρώτησε τόν Κεβαλίνο πούχε ζητήσει την ιδιαίτερη εκείνη συνέντευξη. Μπορείς νά μιλήσεις μπροστά στην αρχόντισσα.

— Τα νέα μου είναι σπουδαία, είπε ο Κεβαλίνος. Τρέξε νά πής στον 'Αλέξανδρο πώς ο Λίμνος επιδουλεύεται τή ζωή του. 'Ο βασιλιάς μας τόν πρόσβαλε κάποτε γιατί δείχτηκε ανάνδρος σέ μιά μάχη καί δέν τού τό συγχωρεί. 'Εχει μαζέψει κοντά του πολλούς δυσσχεστούμενους.

— Μείνε ησυχος, είπε μ' ένα χαμόγελο αινιγματικό ο Φιλώτας. 'Απόψε κιόλας θα δώ τόν 'Αλέξανδρο καί θα τού μιλήσω...

— Τί φοβερό, είπε η 'Αντιγόνη, σάν έμειναν μόνοι μέ τό Φιλώτα.



51 — Αυτός όμως σήκωσε την κανάτα κι' άρχισε νά πίνη.

— Δέ θα αναγγείλεις στο βασιλιά τη συνωμοσία; ρώτησε η νέα.

— Μή βιάζεσαι τόσο, τής άποκρίθηκε. Είναι κι' αύριο μέρα.

Πέρασε κι' η δεύτερη κι' η τρίτη νύχτα χωρίς ο Φιλώτας ν' άποκαλύψη τά όσα κατάγγειλε ο Κεβαλίνος.

Τό τέταρτο βράδυ η 'Αντιγόνη τόν ρώτησε:

— Μά δε θα τό πής στον 'Αλέξανδρο; 'Αν συμβή τό κακό, τί θα πούνε γιά σένα;...

— Οι σκοτωμένοι δέν κάνουν άνάκριση τής άπάντησε ο Φιλώτας.



52 Την άλλη μέρα η 'Αντιγόνη τά διηγόταν όλα στην Κύνα.

— Έτσι, τό ίδιο βράδυ η Κύνα έκρυψε στο όπλοστάσιο τούς δύο μάρτυρες. 'Ο 'Αλέξανδρος έστειλε καί κάλεσε καί τό Λίμνο καί τό Φιλώτα.

Στην άποκάλυψη τού φρικτού μυστικού, ο Λίμνος γονάτισε ίκετεύοντας τόν 'Αλέξανδρο νά τόν συγχωρήσει.

— Γιατί δε μ' αναγγείλεις τη συνωμοσία, Φιλώτα; ρώτησε.

— Πώς νά μαρτυρήσει τούς συνενόχους του; είπε ο Λίμνος. 'Ο νους της συνωμοσίας είναι ο Φιλώτας. Αυτός μ'άς παρέσυρε, βασιλιά.

— Άς τόν κρίνη ο στρατός, είπε πικραμένος ο 'Αλέξανδρος.



53 Τ' άλλα πρωί οι φρουροί ήρθαν ν' αναγγείλουν, πώς ο Λίμνος πήρε φαρμάκι καί πέθανε... Κι' ο Φιλώτας ζητούσε νά δη τόν 'Αλέξανδρο.

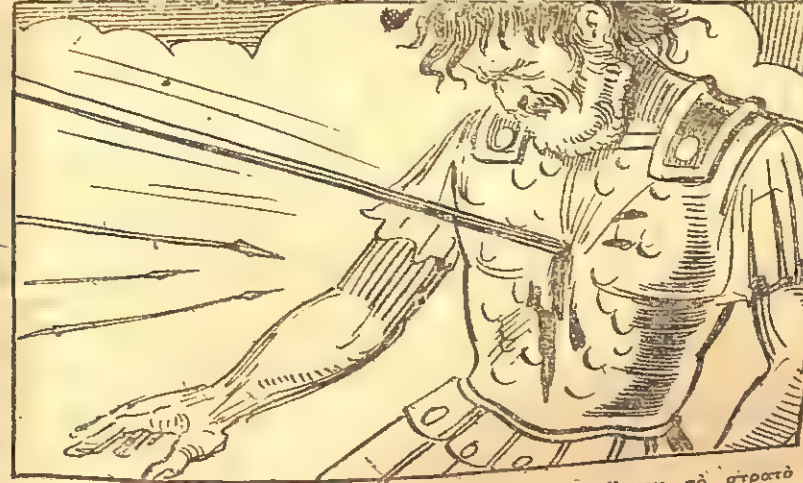
— Όταν τόν έφεραν μπρός στο βασιλιά ο Φιλώτας έτρεμε.

— Κοιτάτε τί ανάνδρος είναι! είπε ο 'Αλέξανδρος.

— Έλεος, είπε ο Φιλώτας.

— Θέλω γραπτή την όμολογία σου, είπε ο βασιλιάς. 'Αν όμολογήσης τά σχέδια σου, ύπόσχομαι νά ζητήσω την έπιείκεια τού στρατού γιά νά σου χάρισουν τουλάχιστο τή ζωή.

— Έτσι ο Φιλώτας κάθισε κι' έγραψε τά φρικτά του σχέδια.



54 Την νάλλη μέρα ο βασιλιάς κάλεσε σέ συνέντευξη τό στρατό καί τούς διάβασε την όμολογία, πού μέ τό χέρι του είχε γράψει ο Φιλώτας. Μά δέν πρόφτασε νά ζητήσει την έπιείκεια τούς.

Ήταν τόσο μεγάλη η άγανάκτηση των έταίρων καί πεζεταίρων, τών όπλιτών της μεγάλης στρατιάς, πού σάν έφεραν τό Φιλώτα μπροστά τούς νά τόν δικάσουν, βροχή τά κοντάρια έπεσαν επάνω του.

Τό στρατιωτικό δικαστήριο παρανόμησε μέ χειροδικία. Τόσο λάτρεψε τόν 'Αλέξανδρο ο στρατός του.

— Έτσι βγήκε ο Φιλώτας από τή μέση κι' ήσυχασε η Κύνα.

(Συνεχίζεται)

Τὰ Λουλούδια

Ξημέρωνε πρωτομαγιά! 'Από βραδύς τὰ λουλούδια συναγωνίζονταν πιδ νά στολιστή καλλίτερα ἀπὸ τ' ἄλλο! Ποιὸ θὰ φανῇ ὁμορφότερο. Μέσα στὸν κήπο τοῦ μεγάλου ἀρχοντικοῦ σήκωναν καμαρώνοντας ψηλά τὰ κεφάλια τους κάθε λογιῆς λουλούδια.

Πρώτα ἀπ' ὅλα τὰ τριαντάφυλλα φόρεσαν ἄλλα τὸ χτυπητὸ τους κόκκινο φόρεμα, ἄλλα τὸ κίτρινό τους κι' ἄλλα τὸ κάτασπρο!

Ὅλα εἶχαν βάλει τὰ δυνατά τους νά στολιστοῦν γιὰ νά παρουσιαστοῦν στὴ μεγάλη γιορτῇ, στὴ γιορτῇ τῶν λουλουδιῶν.

Τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο κοίταξε μὲ περιφρόνηση κάτι μικρὰ χλωμὰ τριανταφυλλάκια ποὺ σέρνονταν δειλὰ πάνω στὸν τοῖχο. Καὶ καθὼς γύριζε τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ ὁμορφὴ γειτονοπούλα του — τριαντάφυλλο κι' αὐτὸ μὲ ὁλοκίτρινο μεταξένιο φόρεμα — τῆς εἶπε:

— Κοίταξε ἐκεῖ πάνω αὐτὰ τὰ ἀνόητα! Ποζάρουν κι' αὐτὰ γιὰ τριαντάφυλλα! «Κι' ἡ κοσκινὸν τὸν ἄντρα τῆς μὲ τοὺςπραγματευτάδες». Τὸ πιστεύουν κι' αὐτὰ πὼς εἶναι τῆς ἴδιας γενιάς τῆς δικῆς μας! Τὸ πήραν ἀπάνω τους πὼς εἴμαστε συγγενεῖς! Κι' ὥστόσο δὲν μποροῦν νά σταθοῦν στὰ πόδια τους καὶ στυλώνονται στὸν τοῖχο!

Καὶ φλυαροῦσε ὦρα ὁλόκληρη τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο κουτσομπολεύοντας ὅλα τὰ «παρακατιανὰ» λουλούδια τοῦ κήπου καὶ δυσφορώντας μὲ τὸν κηπουρό, τὸν κύρ Μικέ, ποὺ καλλιεργοῦσε τέτοια «πρόστυχα» λουλούδια στὸν κήπο του!

Κι' ὅμως μέσα στὸν κήπο ἀνθίζαν βιόλες ποὺ φοροῦσαν ὁμορφα χρωματιστὰ μὰ ἀπλὰ φορεματάκια! 'Εκεῖ κάτω στὴ γωνιά δυὸ μαργαρίτες ἦταν γεμάτες μὲ ὁλόασπρα λουλούδια ποὺ φαίνονταν ἀπὸ μακριὰ σὰν ἄστρα!... 'Ενα σωρὸ λουλούδια ποὺ συναγωνίζοντανε μεταξὺ τους πιδ θὰ σκορπίσει τὴν πιὸ γλυκύτερη εὐωδίᾳ ἢ πιδ θὰ φανῇ ὁμορφότερο. Χαρὰ Θεοῦ νά βλέπη κανεὶς τὸ περιβόλι.

Μὰ κι' ὁ κάμπος δὲν πήγαινε πίσω! Κι' αὐτὸς ἦταν γεμάτος μὲ λογίων - λογίων λουλούδια! Εἶναι ἀλήθεια, πὼς τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου δὲν φοροῦσαν τὰ πλούσια μεταξωτὰ φορέματα τῶν λουλουδιῶν τοῦ κήπου! Τὰ δικά τους ἦταν ἀπλὰ χωριάτικα φορεματάκια. Εἶχαν πάνω τους κάτι τὸ σεμνὸ καὶ ταπεινὸ καὶ θὰ μπορούσε νά πῇ κανεὶς πὼς μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἦταν πιδ συμπαθητικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ κήπου καὶ κάπου - κάπου ἢ εὐωδιά τους ἦταν πιδ γλυκεῖα ἀπὸ ἐκεῖνη τῇ βαρεῖα καὶ μεθυστικῇ τῶν ἀρχοντολούλουδων τοῦ κήπου!

Ἡ κατακκόκινη παπαρούνα, ἐκλινε τὸ φτωχικὸ τῆς κλῶν σὰν ντροπαλὴ νυφούλα, ἢ ἄγρια μαργαρίτα, ἢ κίτρινη καὶ ἢ ἀσπριδερὴ ἐκρυφοκοίταξαν μέσα ἀπὸ τὸ καταπράσινο χορτάρι. 'Εδῶ κι' ἐκεῖ κοντὰ στὶς πέτρες τὶς γειτονικὲς τοῦ ποταμιοῦ, ἢ γαλανομάτα ἢ μυοσωτίδα κοίταξε μελαγχολικὰ τὸν οὐρανὸ ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο χρῶμα μ' αὐτή, σὰν κάτι νά τοῦ ἔλεγε! Δὲν ἦταν στὰ κέφια τῆς γιὰτὶ μὲ πολλὴ προσοχὴ κρατοῦσε μιὰ σταλαγματιὰ δροσιὰ ἀνάμεσα στὰ γαλανά τῆς φύλλα κι' ἢ σταλαγματιὰ αὐτῇ ἔμοιαζε μὲ δάκρυ κρυφοῦ πόνου σὲ γαλανὰ μάτια! Πιδ πέρα ὁ ἀγριόκρινος μὲ τὴν ὁλόασπρη ἀγγελικὴ του φορεσιά, μὲ τὸ ψηλὸ του ἀνάστημα, ξεχώριζε ἀνάμεσα σ' ὅλα καὶ κοίταξε ἀχόρταγα τὴν ἀγρόμπελη καὶ τὴν ἀγριοπασχαλιά τῇ μυρωμένῃ ποὺ κι' αὐτὲς ὁλόανθιστες γιόρταζαν τὴ μεγάλη μέρα τῶν λουλουδιῶν.

Καμάρωναν τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου καὶ σιγανὰ τὸ καθένα ἀνάσαινε τὸ ἐλαφρὸ καὶ μυρωμένο ἀγεράκι ποὺ ἔρχονταν ὁλόϊσα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουνὸ γιὰ νά τοὺς φέρει χίλια δυὸ μηνύματα τῶν μεγάλων δέντρων τοῦ δάσους!

'Ἦταν χαρούμενα τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου! Κι' ἐρχιχταν κάπου - κάπου περιέργες ματιές στὰ μεστωμένα στάχια, ποὺ χρυσίζοντας ἔγερναν πρὸς τὴ γῆ — τὴ μεγάλη μάννα τῶν λουλουδιῶν — τὸ κεφάλι τους, λὲς κι' ἤθελαν μὲ τέτοια μέρα νά τὴν προσκυνήσουν!

Τὰ πολὺξερα, ὥστόσο κι' ἀρχοντικὰ λουλούδια τοῦ κήπου, ποὺ εἶχαν κι' ὅλας ξυπνήσει, μὲ τὸ θόρυβο τῶν ἀνέμων, κοίταξαν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, εἶδαν τὰ γιορτινὰ τους ὁρμάτα, εἶπε τὸ καθένα τὸ κουτσομπολιὸ του γιὰ τ' ἄλλο καὶ λούφαξαν.

Μὰ σὲ λίγο τὴν ἀπόλυτη σιωπὴ διέκοψε ἓνας θόρυβος ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κήπου!

— Τί τρέχει; ρώτησε, βαρυεστημένος ὁ κισσός. Τὰ θάβανε πάλι αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω! Βρῆκαν τὴν ἡμέρα τῆς χαρᾶς νά καυγαδίσουν;

Κι' ἓνα - ἓνα τὰ λουλούδια τέντωσαν τὰ κλωνάρια τους γιὰ νά δοῦν τὸν μεγάλο πρωῒνὸ καυγὰ ποὺ τάραιε τὴν ἡσυχίαν τοῦ κήπου!

Καὶ εἶδαν ὅλα μὲ κάποια χαρὰ — κι' ἀπολάμβαναν μὲ εὐχαρίστηση τὸ θέαμα — τὴν 'Απριλιάτικὴν τριανταφυλλιά νά μαλῶνι μὲ τὴν Μαγιάτικη. Καὶ ὁ καυγὰς τους γινόταν γιὰ τὸ ποῖα ἀπὸ τὶς δυὸ ἔχει τὴν πιὸ γλυκεῖα μυρωδιά καὶ καθεμιὰ, τὴν ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς.

Ὁ Γερο - κισσὸς ποὺ ἦταν πολὺπειρος καὶ γνωστὸς — τόσα χρόνια εἶχε στὴν πλάτη του καὶ τὰ μάτια του εἶχαν δῇ ἀπὸ καὶ ψηλὰ ποὺ βρισκόταν τοῦ κόσμου τὰ θαύματα — ἔμεινε στὴν ἀρχὴ ἀμίλητος! Μὰ σὰν εἶδε πὼς τὸ κακὸ παραινιόταν κι' οἱ δυὸ τριανταφυλλιὲς εἶχαν κιόλας πιαστὸ καλὰ, ἀγκάθια μ' ἀγκάθια, καὶ κλωνάρι μὲ κλωνάρι ἐφώναζαν μὲ δυνατὴ φωνή.

— Ντροπῇ, παιδιά, νά μαλῶνετε! Τί σὰς νοιάζει ποῖα ἀπὸ τὶς δυὸ ἔχει τὸ ωραιότερο

φόρεμα ἢ τὴ γλυκύτερη εὐωδία; Μήπως εἶναι δική σας; Μήπως ἔκοπιάσατε νά τὰ ἀποκτήσετε? Ὁ Θεὸς σὰς τὰ ἔδωκε. Καὶ κανὸς ξέρει τί κάνει! Δὲν μὲ βλέπετε ἑμένα; Εἶμαι γέρος κι' ἔχω περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ σὰς. Ὅχι μόνο δὲν φόρεσα τὰ γιορτινὰ μου, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλα καὶ τὶς ἀράχνες ποὺ μὲ γέμισαν αὐτὰ τὰ παλασὰ ἐντομα ποὺ κάθε μέρα μὲ ντύνουν μὲ τὸ συχαμένο τους ἰστό! Δὲν ξέρετε, πὼς λίγες ὥρες θὰ ζήσετε; 'Ησυχάστε! Νὰ χαρῆτε τουλάχιστον τὴν ὁμορφίαν σας στὴ σύντομη αὐτὴ ζωὴ σας. Χαρῆτε ὅσο σὰς μένει καὶ ῥός. Σὲ λίγο θὰ ἔλθουν νά σὰς θερίσουν!

— Καὶ δὲ μοῦ λὲς τοῦ λόγου σου, εἶπε αὐθαδέστατα τὸ κόκκινο

τριαντάφυλλο, ποῖος σὲ διώρισε δάσκαλό μας! Ὅλο μὰς μιλάς καὶ τὸν ἑαυτὸ σου τὸν βγάνεις ἀπ' ἔξω!

— 'Ε, παιδάκι μου, εἶπε ὁ γερο - κισσὸς μὲ καλωσύνη!

Μὰ δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγο του.

Τὸ τριαντάφυλλο ποὺ γίνηκε πιδ κόκκινο ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ τὸν ἔκοψε:

— Κι' ἂν μὰς κόψουν γέρο κουτεντέ, τί τὸ κακὸ μὰς θὰ μὰς μπάσουν μέσα στὸ σπίτι — σ' αὐτὸ τὸ ὁμορφιλοποιόσπιτο, θὰ μὰς βάλουν σ' ἀνθογιάλια καὶ χέρια ὁλόασπρα καὶ μαλακὰ θὰ μὰς καμαρώνουν, θὰ μὰς χαϊδεύουν καὶ θὰ μὰς περιποιούνται.

Καὶ σὰν νά μονολογοῦσε τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα μας. Ὅλο τὸ συγγενολόγι μὲ αὐτὴ τὴ ζωὴ κάνει.

Καὶ κινούσε μὲ πείσμα τὸ κεφαλάκι του καὶ ἀνοίγοντας κλείνει τὰ βελουδένια φύλλα του, τὸ ὁμορφο κόκκινο τριαντάφυλλο τοῦ ἀρχοντικοῦ κήπου.



Σε λίγο βήματα βαρειά άκούστηκαν πάνω στα πετραδάκια που ήταν στρωμένα στα δρομάκια του κήπου! Ήταν ο κύρ Μικές ο κηπουρός, που με μια φαρδιά ψάθα στο κεφάλι κι' ένα θεόρατο ψαλίδι στο χέρι κατέβηκε στον κήπο να κόψει λουλούδια για τὸ στεφάνι τῆς πρωτομαγιάς.

Στάθηκε. Έρριξε μιὰ ματιά μέσα στὸν κήπο, στερέωσε στὰ δάκτυλά του τὸ ψαλίδι, κράκ - κράκ, κι' άρχισε νὰ κόβη τὰ λουλούδια.

Πονούσαν τὰ καυμένα καθὼς τὰ έκοβε καὶ τσιτσίριζαν. Μὰ ὡς πού νὰ φτάση στ' αὐτιά του κύρ Μικέ τῶν λουλουδιῶν ὁ πόνος ὁ κηπουρός τὰ εἶχε κιόλας ρίξει στὸ καλάθι του. Σίμωσε κατόπι τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο.

— "Α, ἔκαμε χαρούμενα! Νὰ κι' ἓνα ὁμορφο τριαντάφυλλο πού θὰ εἶναι τὸ πιὸ καλὸ στολίδι τοῦ Μάη μου.

Καὶ γρήγορα - γρήγορα, προσπάθησε νὰ τὸ κόψῃ.

Μὰ τὸ τριαντάφυλλο ἔχωσε βαθειὰ καὶ με κακία τ' άγκάθια του στοῦ κηπουροῦ τὰ δάχτυλα!

Μὰ ἡ άμυνά του αὐτὴ σὲ τίποτα δὲν τὸ ὠφέλησε!

Κι' ὁ κύρ Μικές, ἔτσι γιὰ νὰ τὸ άφοπλίση, τοῦ ἔκοψε με τὸ ψαλίδι ἓνα - ἓνα ὅλα του τ' άγκάθια. Τώρα τὸ περήφανο καὶ μαχητικὸ κόκκινο τριαντάφυλλο ἦταν άνίκανο νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν κακία του!

Τὸ περήφανο λουλούδι μαζί με τὰ τόσα ἄλλα πού εἶχαν τὴν ἴδια μοῖρα μ' αὐτό, πέρασαν ἀπὸ τὰ ροζιασμένα χέρια τοῦ κύρ Μικέ στὸ καλάθι κι' ἀπὸ κεῖ, τὰ ἴδια χέρια ἔπλεξαν ἓνα ὁμορφο στεφάνι πού κρεμάστηκε στὴν ἐξώπορτα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Χρυσομάη!

Κι' ὅμως καὶ μαραμένα καθὼς ἦταν καμάρωναν. Ἡ περηφάνεια τους δὲν τ' άφηνε οὔτε καὶ στὸ τέλος τῆς ζωῆς τους!

Σάν ὅμως πέρασε ὁ Μάης, τὰ κατέβασαν ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά, πού τὰ εἶχαν κρεμάσει καὶ τάκαψαν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κήπου, ἐκεῖ μπροστὰ στὸ γερο - κισσό.

Κι' αὐτὸς σάν τὰ εἶδε — τόσο πολὺ τὰ λυπήθηκε κι' άρχισε νὰ κλαίῃ... ἸΚαὶ τὰ χοντρά του δάκρυα, ἔπεφταν πολλὰ - πολλὰ στὸ χῶμα, σχηματίζαν ἓνα μικρὸ ρυάκι πού πήγαινε κατὰ τὴ φωτιά, λές κι' ἤθελε νὰ τὴν σβύσῃ...

Ὡστόσο αὐτὲς οἱ φλύαρες τριανταφυλλιές τοῦ κήπου εἶπανε πῶς αὐτὰ δὲν ἦταν τὰ δάκρυα τοῦ κισσοῦ, ἀλλὰ τὸ νερὸ πού μ' αὐτὸ τὸν εἶχε πλύνει καὶ δροσίσει ὁ γερο - κηπουρός.

Στὸ μεταξύ ὁ γερο - κισσός, εἶχε σκαρφαλώσει στὸ μεγάλο τοῖχο κι' εἶχε ξεπροβάλλει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά κι' ἔβλεπε πρὸς τὸν κάμπο!

Καὶ τὸν ρώτησα γιὰ τ' άγριο-λούλουδα τοῦ κάμπου καὶ νὰ τί μοῦπε ὁ γερο - κισσός:

Τὰ ταπεινὰ ἐκεῖνα λουλούδια τοῦ κάμπου, στόλισαν τὸ κεφάλι μιᾶς φτωχούλας πού ἔγινε νύφη, ἄλλα βρίσκονται ἄκόμα ξεραμένα στὴν αὐλόπορτα ἐνὸς σπιτιοῦ, πού τὰ κρέμασαν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Μάη καὶ τὰ ξέχασαν ἐκεῖ... Καὶ βρίσκονται ἐκεῖ πέρα ξερά καὶ σκονισμένα.

Καὶ σάν νὰ μονολογοῦσε ὁ γερο - κισσὸς πρόσθεσε:

— Αὐτὸ τὸ τέλος ἔλαβαν τὰ ἐξευγενισμένα λουλούδια τοῦ κήπου καὶ τ' άγρια τοῦ κάμπου πού ἀνθισαν μαζί τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιάς.

Ὑστερα τινάχτηκε λιγάκι καθὼς φυσοῦσε τὸ ἀεράκι καὶ πρόσθεσε κοιτάζοντάς με κατάματα:

— Καὶ σεῖς οἱ ἄνθρωποι μοιάζετε, φοβάμαι, με τὰ λουλούδια τοῦ κήπου: Καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ μοιάζατε με τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου!

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς περνάτε ὅλη σας τὴ ζωὴ φροντίζοντας πῶς νὰ δειχθῇτε ὁ ἓνας ἄνωτερος ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ δὲν καταπιάνεστε με πράγματα πού μένουν αἰώνια. Καταγίνεστε με πράγματα φθαρτὰ πού χάνονται καὶ σβύνουν!

Αὐτὰ εἶπε ὁ γερο - κισσὸς καὶ σῶπασε!

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ
(Διασκευὴ Κ. Α. Μ.)

Κάθε μήνας ἔχει τὰ λουλούδια του

Θὰ τὸ ξέρετε, βέβαια, τὸ τραγούδι πού μ' αὐτὸ οἱ παλαιοί, ὑποδέχονταν τὸν Μάη!

Ὁ Μάιος μᾶς ἔφτασε

ἐμπρὸς βῆμα ταχύ.

Νὰ τὸν προὔπαντήσουμε

παιδιά στὴν ἐξοχή!

Φέρνει τραγούδια καὶ χαρὲς

λουλούδια καὶ δροσιά



καὶ μυρωδάτη φόρεσε
ὠραία φορεσιά!

Κι' ὅλες τῶν λουλουδιῶν οἱ τιμὲς τὸ Μάη γίνονται. Κι' ὅμως: Ὁ Ἀπρίλης εἶναι ἀδικημένος στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους! Καὶ ἂν δὲν ἦταν ἡ λαϊκὴ παροιμία πού λέει:

ὁ Μάης ἔχει τ' ὄνομα
κι' Ἀπρίλης τὰ λουλούδια

θὰ εἴμαστε οἱ πιὸ ἄδικοι γιὰ τὸν μῆνα αὐτὸν τῆς ἀνοιξης καὶ τῶν λουλουδιῶν.

Δὲν θὰ ἔχετε ὅμως προσέξει πῶς ὁ Θεός, αὐτὸς πού ὅλα τὰ ἔκαμε με σοφία, δὲν ἔχει ἀφήσει μῆνα γιὰ μῆνα πού νὰ μὴν ἔχει τὰ λουλούδια του.

Θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς πῶς δὲν ὑπάρχει ὄχι μῆνας, ἀλλὰ οὔτε καὶ μέρα τοῦ χρόνου χωρὶς λουλούδια. Θελετε νὰ κάμουμε μαζί μιὰ μικρὴ βόλτα στὴν ἑλληνικὴ φύση;

Ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ Γενάρη: Θὰ βροῦμε στὸν ἄγριο αὐτὸ μῆνα με τὶς βροχὲς καὶ τὰ χιόνια τὰ ὁμορφα κυκλάμινα, τὰ ζαμπάκια, τοὺς πανσέδες καὶ τὶς μιμόζες.

Τὸ Φεβρουάριο: Οἱ μυγδαλιές, ἔχουν πιά φουντώσει, οἱ ἀνεμώνες καὶ τόσα ἄλλα, ἔχουν ἀρχίσει νὰ γράφουν ἐπάνω στὸν πράσινο τάπητα τῆς υπαίθρου τὰ πρῶτα ὁμορφα χρώματα! Οἱ νάρκισσοι, οἱ ὑάκινθοι, οἱ μενεξέδες.

Τὸ Μάρτη: Τὸ ἀνθοδόλημα ἀρχίζει νὰ βρίσκεται στὸν πρῶτο ὄργασμό του. Καὶ πάλι οἱ νάρκισσοι, οἱ ὑάκινθοι, οἱ μενεξέδες βρίσκονται στὴ δόξα τους καὶ ὀργιάζουν οἱ βιόλες καὶ οἱ μῶβ πασχαλιές!...

Τὸν Ἀπρίλιο καὶ τὸ Μάιο πολλὰ λουλούδια στολίζουν τοὺς κήπους καὶ τὰ παρτέρια καὶ ἡ ὁμορφὴ ὁλοκόκκινη παρούνα χρωματίζει τὰ σπαρμένα χωράφια...

Τὸν Ἰούνιο τὰ γαρύφαλλα με τὶ τόσες τοὺς ποικιλίες,

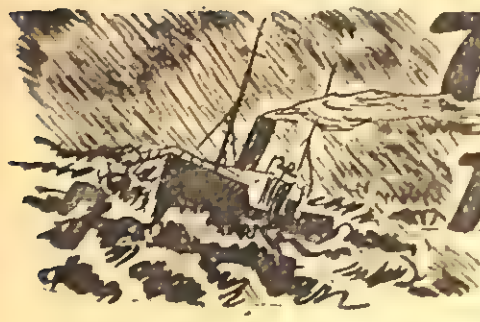
Τὸν Ἰούλιο οἱ κατηφέδες, οἱ βασιλικοί, τὰ γιασεμιά, ὁ ἰδίσκος.

Τὸν Αὐγουστο, τὰ γιασεμιά, τὰ φούλια, οἱ γαρδένιες, οἱ ντάλιες.

Τὸν Ὀκτώβριο, οἱ ντάλιες καὶ τὰ χρυσάνθεμα. Τὸ Νοέμβριο τὰ ἴδια καὶ τὰ κυκλάμινα.

Τὸν Δεκέμβριο τὰ κρινάκια, τὰ σκυλάκια. Ἐτσι Δὲν σᾶς ἔγραψα, παιδιά μου, ἐδῶ ὅλα τὰ ἄνθη.

Ἀνάφερα μερικὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἄλλη μιὰ φορά: Κάθε μήνας ἔχει καὶ τὸ λουλούδι του! Κάθε μῆνας τοῦ χρόνου ἔχει τὴν ὁμορφιά του.



Τὰ παιδιὰ τοῦ πλοίαρχου Γκράντ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Οἱ Ἰνδιάνοι εἶναι οἱ μόνοι κερδισμένοι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς πολέμους. Γι' αὐτὸ βρίσκονται πάντα στὰ μετόπισθεν τῶν στρατῶν ὅπου τὸ πλιάτσικο εἶναι πιὸ εὐκόλο. Φυσικά, οἱ ἐμπόλεμοι, ὅταν πιάσουν τοὺς ἀρχηγούς τους, τοὺς καταδικάζουν σὲ θάνατο. Ἔτσι ἐξηγούνταν καὶ ἡ ἐξαφάνιση τῶν τῶσων Ἰνδιάνων ἀρχηγῶν ποὺ τοὺς ἤξερε ὁ Ταλκάβ.

Ἔτσι ἐξηγούνταν καὶ ἡ ἐρημιὰ τῶν πάμπας.

Ὡστόσο, στὴν περίπτωση ποὺ ὁ Χάρυ Γκράντ ἦταν ἀκόμα αἰχμάλωτος τῶν κατίκων, τί ἔπρεπε νὰ κάνουν οἱ φίλοι μας; Νὰ τοὺς κυνηγήσουν ὥς ποὺ νὰ τοὺς βροῦν; Ὁ Γκλένερβαν εἶχε ἀκόμα μιὰ ἐρώτηση νὰ κάνει. Τὴν πιὸ σημαντικὴ ἀπ' ὅλες.

— Μήπως ὁ διοικητὴς εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ κάποιους Εὐρωπαίους ποὺ ἦταν αἰχμάλωτοι τῶν Ἰνδιάνων;

Ὁ Μανουέλ συλλογίστηκε λίγες στιγμές, κι' ὕστερα ἀπάντησε κατηγορηματικά.

— Ναί. Ἐχὼ ἀκούσει.

— Ἀ! εἶπε ὁ Γκλένερβαν ποὺ τὰ μάτια του ἀστράψαν ἀπὸ ἐλπίδα.

— Ὅλοι εἶχαν τώρα κρεμαστῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ διοικητῆ, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος εἶχε γίνει κατάχλωμος.

— Πάνε τώρα χρόνια, εἶπε ὁ Μανουέλ. Ἦταν Εὐρωπαῖοι ποὺ τοὺς εἶχαν πιάσει οἱ Ἰνδιάνοι; Μὰ δὲν τοὺς εἶδα ποτέ.

— Πάνε χρόνια! εἶπε ὁ Γκλένερβαν. Θαρρῶ πὼς κάνετε λάθος. Ἡ ἡμερομηνία τοῦ ναυαγίου εἶναι ὠρισμένη. Ἡ «Βρεταννία» βυθίστηκε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1862. Δηλαδή δὲν εἶναι κανὼν δύο χρόνια.

— Ὁ! Πολὺ περισσότερο μυλόρδε!

— Ἀδύνατο! φώναξε ὁ Παγανέλι.

— Μὰ ναί! Ἡ μνήμη μου δὲν με γελάει ποτέ. Αὐτὸ συνέβηκε ὅταν γεννήθηκε ὁ Πεπέ... Ἦταν δυὸ Εὐρωπαῖοι...

— Ὁχι! Τρεῖς! εἶπε ὁ Γκλένερβαν.

— Δύο ἦταν, ἐπέμεινε ὁ Μανουέλ!

— Δύο; ἔκανε ἐξαφνιασμένος ὁ λόρδος. Δύο Ἀγγελοι;

— Ποῖος μιλάει γιὰ Ἀγγελους; Αὐτοὶ ποὺ λέω ἐγώ, ἦταν ἕνας Γάλλος κι' ἕνας Ἰταλός.

— Ἐνας Ἰταλός ποὺ τὸν σκότωσαν οἱ Πογιούσοι; φώναξε ὁ Παγανέλι.

— Ἀκριβῶς. Ὁ Γάλλος ὅμως σώθηκε.

— Σώθηκε; ρώτησε ὁ Ροβέρτος ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ διοικητῆ.

— Ναί. Σώθηκε ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους! εἶπε ὁ Μανουέλ.

— Φίλοι μου, εἶπε ὁ Παγανέλι. Σὰς ζωτῶ ταπεινὰ συγγνώμη γιατί πρόκειται νὰ σὰς λυτήσω. Κυνηγάμε λανθασμένα ἴχνη.

Αὐτοὶ οἱ αἰχμάλωτοι, δὲν εἶναι ὁ πλοίαρχος Γκράντ καὶ οἱ σύντροφοί του. Ἦταν

δυὸ ἄλλοι λευκοί, ἕνας Ἰταλός, ὁ Μάρκο Βατζέλο ποὺ τὸν σκότωσαν οἱ Ἰνδοὶ Πογιούσοι, κι' ὁ νεαρὸς Γάλλος Γκυννάρ, ποὺ

κατόρθωσε νὰ σωθῇ.

Πράγματι, ὁ Γάλλος Γκυννάρ αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους Πογιούσους.

ποὺ τὸν κράτησαν αἰχμάλωτο τρία χρόνια, ἀπὸ τὸ 1856 ὥς τὸ 1859. Ὑπόφευε τὰ πάνδεινα στὰ χεῖρα τους, ἀλλὰ κατόρθωσε νὰ δραπετεύσῃ. Διέσχισε τίς Ἀνδεῖς καὶ τὸ 1861 κατόρθωσε νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλιλία ὅπου ἐγίνε ἐπίλεκτος συνάδελφος τοῦ Παγανέλι στὴ Γεωγραφικὴ Ἑταιρεία.

Αὐτὰ τὰ ἔξερε ὁ Παγανέλι, ἀλλὰ κατὰ τὴ συνήθειά του, τὰ εἶχε ξεχάσει.

Τὸ θλιβερὸ πάντως συμπέρασμα ἦταν πὼς τόσο καιρὸ ἀκολουθοῦσαν λανθασμένη κατεύθυνση.

— Δὲν ἀκούσατε ποτέ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τρεῖς ἄλλους αἰχμαλώτους τῶν Ἰνδιάνων; Τρεῖς Ἀγγελους; ἐπέμεινε ὁ Γκλένερβαν ποὺ ἡ ἀπογνώση τοῦ νεαροῦ Ροβέρτου τὸν λυποῦσε ἐξαιρετικά.

— Ὁχι! Ποτέ! ἀπάντησε ὁ Μανουέλ. Ἀν ἔπιαναν οἱ Ἰνδιάνοι Εὐρωπαίους θὰ τὸ ἔξερα. Μαθαίνω ὅτι γίνεται στὶς πάμπας!

Ἔτσι ἀπ' αὐτὴν τὴν κατηγορηματικὴ βεβαίωση, οἱ φίλοι μας δὲν εἶχαν πιά τί-



Ἀφοῦ ὁ Χάρυ Γκράντ δὲν βρίσκεται στὶς πάμπας, δὲ βρίσκεται στὴν Ἀμερική!

ποτε νὰ κάνουν στὸ φρούριο τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Εὐχαρίστησαν λοιπὸν τὸν Μανουέλ κι' ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν στὸ χωριό.

Ὁ Ροβέρτος προχωροῦσε ἀμίλητος μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, καὶ πλάι του ὁ Γκλένερβαν σῶπαине, γιατί δὲν εὑρίσκε λόγια νὰ παρηγορήσῃ τὸ παιδί. Ὁ ταγματάρχης δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα κι' ὅσο γιὰ τὸν Ταλκάβ, εἶχε προσβληθῇ πολὺ στὴν ἀξιοπρέπεια του ὡς Ἰνδιάνου ποὺ τοὺς παρὰσυρε σ' αὐτὸ τὸ λάθος.

Ὁμως ὁ Ταλκάβ εἶχε δίκιο. Δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ τὴν ἐθνικότητα τῶν Εὐρωπαίων.

Ὁ σενὸρ Μανουέλ, ὡστόσο σ' ἕνα σημείον, εἶχε δίκιο: ὅτι ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο στὶς πάμπας, θὰ τόξερε. Ὅλα μαθαίνονται σ' ἐκείνη τὴν ἀπέραντη πεδιάδα.

Τώρα ὅμως τί θάκαναν; Ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐλπίσουν πὼς θάβρισκαν τὸν Χάρυ

Γκράντ ἀναμειγνύοντο στο γὰρ ο Ταντίλ καὶ τὴ θάλασσα

Τὸ δείπνο ἦταν μελαγχολικὸ καὶ σιωπηλό. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὸ δείπνο ὁ Παγανέλι, ζήτησε τοῦ Γκλένερβαν τὸ ἔγγραφο ποὺ τοὺς εἶχε ρίξει σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι.

Τὸ μελετοῦσε μὲ λύπη, λὲς κι' ἤθελε νὰ τοῦ ἀποσπῶσθαι τὸ μυστικὸ του.

— Ὁ γὰρ τὸ χαρτί ἐξηγῇ τὰ πράγματα καθαρά! εἶπε ὁ Γκλένερβαν. Μιλάει κατηγορηματικὰ γιὰ τὸ ναυαγιο, καὶ γιὰ τὸν τόπον ποὺ αἰχμαλωτίστηκαν.

— Ἐ λοιπὸν ὄχι! ἐπέμεινε ὁ γεωγράφος, χτυπώντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι. Χίλιες φορές ὄχι. Ἀφοῦ ὁ Χάρυ Γκράντ δὲν εἶναι στὴ πάμπας, δὲν βρίσκεται στὴν Ἀμερική. Ποῦ βρίσκεται, μόνον αὐτὸ τὸ χαρτί μπορεῖ νὰ μὰς τὸ πῇ. Νὰ μὴ μὲ λένε ἱάκωβο Παγανέλι ἂν δὲν βρῶ τὸ μυστικὸ του!

Ο ΚΑΤΑΚΛΕΙΣΜΟΣ

Δὲν τοὺς ἔβλεπε παρὰ νὰ διασχίσουν τὴν ἀπόσταση ποὺ τοὺς χώριζε ἀπὸ τὴν σιέρρα Ταντίλ ὥς τὸν Ἀτλαντικό, γιὰ νὰ συναντήσουν τὸ «Ντάνγκαν».

Ἦταν ἐξαιρετικὰ ταπεινωτικὸ καὶ δυσάρεστο γιὰ τὸ λόδο νὰ γυρίσῃ στὸ πλοῖο του χωρὶς τὸν Χάρυ Γκράντ, αὐτὸς ποὺ τόσα εἶχε τάξει, καὶ ποὺ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του ἀρχηγὸ τῆς ἀποστολῆς.

Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε κέφι μήτε διαταγὴ νὰ δώσῃ, κι' ἔτσι ὁ ταγματάρχης ἔδωκε ἐντολὴ νὰ σελλώσουν καὶ νὰ ἐκινήσουν.

Ἀμίλητη ἦταν ἡ συντροφιά καὶ ἄκερη, κοθὼς κατέβαιναν τίς βουνοπλαγιὰς τῆς Σιέρρας Ταντίλ. Ὁ Τὸμ Ἀουσιν καὶ οἱ σύντροφοί του, μοιράζονταν κι' αὐτοὶ τὴν ἀπογοήτευση τοῦ κυρίου τους, γιατί εἶχαν πάρει τὴν ἀποστολὴν κατὰκαρδὰ.

Μιὰ στιγμή, ποὺ ἕνα φοβισμένον λαγουδάκι ἐξέφυγε ἀπὸ κάτω θάμνα καὶ διέσχισε τὸ δρόμο μπροστὰ τους, οἱ δεισιδαιμόνες Σκωτσέζοι κοιτάχτηκαν.

— Κακὸ σημάδι! εἶπε ὁ Γουίλσον.

— Κακὸ σημάδι στὴ Σκωτία! εἶπε ὁ Μουλρέντυ.

— Κακοσημαδιὰ στὴ Σκωτία; εἶναι κακοσημαδιὰ κι' ἐδῶ! ἔλυσε τὸ ζήτημα ὁ Ἀουσιν.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, εἶχαν κατεβῇ τὴν Σιέρρα Ταντίλ καὶ χώθησαν πάλι στὴν εὐφορῇ, τὴν πυκνοφυτεμένη ἀργεντινὴν πεδιάδα.

Ὁ καιρὸς, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν καλός. Ἀλλὰ σὲ λίγο, βαρὶὰ σύννεφα ἄρχισαν νὰ κυνηγιῶνται στὸν ὀρίζοντα.

Ἦταν φανερὸ πὼς τώρα ποὺ ἦταν κοντὰ σ' ὠκεανό, ἡ ὑγρασία ἦταν μεγαλύτερη.

Πάντως ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔβρεξε.

Οἱ φίλοι μας δὲν κατάφεραν νὰ βροῦν κανένα καταφύγιο στὴν πεδιάδα γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα. Τὴν πέρασαν στὸ ὑπαίθριο, κοντὰ σ' ἄλογά τους, τυλιγμένοι στὰ πόντισσούς τους ποὺ τοὺς χρησίμευαν γιὰ κουβέρτα καὶ γιὰ τέντα.

Ποιό βάζουμε πρώτο;

Σε περασμένα μας σημειώματα, μιλώντας για την άφοβια αναφέραμε συχνά, πώς πρέπει να ξεκαθαρίσουμε μέσα μας τι βάζουμε ως πρώτο πράγμα στη ζωή μας.



Γι' αυτό, θα αξίζει να εξετάσουμε αυτό το ζήτημα πιο κοντά. Θα έπρεπε να βλέπαμε τι κάνουμε μεις τώρα και τι πρέπει να κάνουμε στο μέλλον.

Αυτό το ζήτημα έχει μεγάλη σημασία, γιατί συνήθως για ό,τι θεωρεί κανείς πιο σπουδαίο αναγκάζεται να θυσιάσει όσα είναι λιγότερο σημαντικά. Δεν μπορεί, βλέπεις, να τα πετύχει κανείς όλα. Θα ήταν, λοιπόν, τρωγικό να θυσιάσει κανείς πολλά πράγματα για κάτι, που στο τέλος αποδεικνύεται αληθινά άσημαντο. Τι φοβόρο πράγμα! Γι' αυτό, όσο είναι καιρός, σεις μάλιστα που είσθε νέοι, καλό θα είναι να ξεκαθαρίσετε πιο είναι το ανώτερο, το σημαντικότερο πράγμα, που πρέπει με κάθε θυσία να κυνηγήσουμε στη ζωή μας. Έτσι, ό,τιδήποτε κάνουμε, θα είμαστε εξασφαλισμένοι πώς ακολουθούμε το σωστό δρόμο.

Τι θα πρέπει να κάνουμε για να τακτοποιήσουμε το σοβαρό αυτό ζήτημα μας; Μά, ότι κάναμε ως τώρα δηλαδή να κυττάζουμε το πρότυπό μας, τον Κύριο. Εκείνος τί έκανε, τί θεωρούσε ως το ανώτερο πράγμα στην επίγειά αυτή ζωή;

«Αν έρευνήσουμε τα Ιερά Ευαγγέλια και γενικά την Καινή Διαθήκη, ζητών-

τας την απάντηση σ' αυτό μας το έρωτημα, εύκολα θα δρούμε ποιά πράγματα δεν τα θεωρούσε ως τα σπουδαιότερα. Όταν όμως θελήσουμε να ιδούμε τί Εκείνος θεωρούσε ως ανώτερο, ως το πρώτο, τότε νομίζει κανείς πώς κάπως περιπλέκονται τα πράγματα και χρειάζεται να προσέξουμε περισσότερο. Αλλά, ως δούμε τί δεν είναι πρώτο πράγμα σ' αυτή τη ζωή.

Όταν ο Κύριός μας θα άρχιζε το έργο Του επάνω εδώ στη γη, αντιμετώπισε μια δοκιμασία, έναν πειρασμό. Ήταν σχετικό ακριβώς με το ζήτημα αυτό, δηλαδή με το ποιό πράγμα θα θεωρούσε ως το ανώτερο, για να αφιέρωνε όλες Του τις δυνάμεις σ' αυτό.

Ήταν μετά από μια έντατική προπαρασκευή που κράτησε σαράντα ημερών. Είχε ο Κύριος θεωρήσει απαραίτητο, πριν ν' άρχισα τον μεγάλο Του αγώνα, να προπαρασκευασθώ με μακρά νηστεία και προσευχή.

Τότε Του παρουσιάστηκε ο πειρασμός, η δοκιμασία. Σε τί θα αφιέρωνε τη ζωή του; Σε υλικά αγαθά, απ' τις πιο περιττές πολυτέλειες, μέχρι τα πιο απαραίτητα, όπως το καθημερινό μας ψωμί; «Οχι, οι πολυτέλειες Του ήταν άχρηστες» το καθημερινό Του θα Του το έδινε ο Πατέρας Του. Αφού Εκείνος δεν το στερεί απ' τα πουλάκια του ουρανού κι' αφού φροντίζει και για τα μικρά λουλουδάκια μέσα στα χωράφια, θ' άρνηθώ να φροντίσω για τα παιδιά Του; «Οχι, λοιπόν, δεν αξίζει ν' αφιέρωση τη ζωή Του σ' αυτά.

Ήλθε, όμως, άλλη δοκιμασία: η έπιτυχία! Ο πειρασμός του ψιθύριζε! Να τί πρέπει να βάλω κανείς για πρώτο πράγμα στη ζωή του, να είναι έπιτυχημένος! Η έπιτυχία, οι έπαινοι, τα χειροκροτήματα, ο θαυμασμός του πολλού κόσμου. «Ολοι να σε κυττάζουν. Όλοι να λένε «Τί σπουδαίο πρόσωπο, τί ικανότης, τί καπατωσύνη! Είδες πώς τα καταφέρνει; Όλος ο κόσμος μιλάει γι' αυτόν». Αν ρωτήσης και για το πώς να φθάσει κανείς στην έπιτυχία, «ούφ», θα σου άπαντήσουν «σχολαστικότητες τώρα θά' αλλάξει, Σήμε-ρα ο κόσμος έχει άλλαξεί, είναι αλλιώς. Αν θέλεις να έπιτύχης, τέτοια

πράγματα δεν πρέπει να τα πολυκοσπίνεις. Τράβα έμπρός!». «Όποτε, σκοπός σου να είναι η έπιτυχία, αδιαφορώντας αν θα πατήσης επί πτωμάτων, αν θα έμπορευθης τα ιερά και τα όσια, αν δεν θα διστάσης και Αυτόν τον άγιο Θεό να Τον παρουσιάσης ως συνεργό σου, ακόμα και στα πιο άνομα κατορθώματά σου.

Καταλαβαίνετε, πώς μια τέτοιου είδους έπιτυχία δεν θα ήταν εκείνο που θα έβαζε ο Κύριός μας για πρώτο πράγμα στη ζωή Του. Ήταν δυνατόν για τέτοιαις άξιας έπιτυχία να θυσιά-ζε και αυτήν την ζωή Του;

Τέλος ήλθε ο άλλος, ο μεγαλύτερος πειρασμός. Η έξουσία, η άπερίοριστη κοσμική έξουσία. «Βλέπεις; το έλεγε ο πειρασμός «όλες αυτές τις άπεράντες βασιλείες, με την άτέλειωτη δόξα και την άπερίοριστη έξουσία τους; Όλα αυτά θα είναι δικά σου. Ένα μόνο σου ζητώ: να πέσης και να με προσκυνή-σης!».

Η έξουσία; τί μεγάλος πειρασμός! «Οχι μόνο με τη δόξα της, αλλά και με άλλα θέλητρά της. Διατάσσεις και, πριν καλά - καλά τελειώσης τη διαταγή σου, έχει γίνει εκείνο που ή-θελες. Πόσα καλά δεν θα μπορούσες να κάνης... Τα όνειρά σου, τα ιδανικά σου για έναν καλύτερο κόσμο, πόσο εύκολότερα δεν θα τα πραγματοποιούσες. Τώρα, πώς για ν' άνεβδης ως εκεί πρέπει να διαφθείρης και τη δική σου και πολλών άλλων την συνείδηση, ότι πρέπει να «προσκυνήσης» τον άρχοντα του σκότους, δεν έχει τόση σημασία, σου ψιθυρίζει ο πειρασμός μέσα σου. Αμα άνεβδης ψηλά, σου λείει καθυσυχαστικά, τότε θ' άπαλλαγής απ' όλους, θα διορθωθούν όλα... Έτσι άρχισαν πολλοί, για να προχωρήσουν κατ' ευθέαν... προς την καταστροφή.

Μα ούτε σκέψις πώς ο Κύριος θα ύποχωρούσε σ' έναν τέτοιο πειρασμό. «Υπαγε όπίσω μου, σατανά», του έι-πε, κι' έτσι έλευθερώθηκε κι' απ' αυτήν την δοκιμασία.

Αλλά αυτά μάς δείχνουν τί απέκρου-σε ο Κύριος, όχι τί προτίμησε. Αυτό θα το ιδούμε στα έπόμενα.

Ο Πατήρ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Την άλλη μέρα ξεκίνησαν χαράματα.

Δεν κάλπαζαν όμως τόσο γρήγορα όπως τη χτεςινή μέρα. Η πεδιάδα ήταν γεμάτη βάλτους που ήταν σκεπασμένοι με τόσο πυκνή βλάστηση, που έπρεπε πολύ να προσέχουν για να μην πέσουν μέσα.

Σ' αυτήν την περιοχή ο Ταλκάβ δεν έδειχνε την παλιά του ξεγνοιασιά και σιγουριά.

Ήταν άνησυχος. Οσμίζονταν τον άέρα σά λαγωνικό. Αυτή η γη που άποκάτω της έτρεχαν άγνωστα ύπόγεια ρεύματα, που άνοιγε κάθε τόσο σε βάραθρα γεμάτα λα-σπονέρια και σαπισμένα χόρτα, δεν τρύ γεννούσε καμιά έμπιστοσύνη.

Και στον ουρανό τα σύνεφα πύκνωναν, ενώ ο άέρας γινόταν βαρύς από την ζε-στη ύγρασία.

Ξαφνικά ο Ροβέρτος που κάλπαζε μπρο-στά, γύρισε φωνάζοντας:

— Κύριε Παγανέλι! Κύριε Παγανέλι!

— Ένα δάσος κέρατα!

— Τι; έλεγε ο σοφός. Βρήκες ένα δάσος κέρατα;

— Ναί, κύριε Παγανέλι... «Η τουλά-χιστον μια λόχη».

— Μια λόχη! Σίγουρα θα όνειρεύτη-κες, παιδί μου!

— Δεν όνειρεύτηκα. Όταν προχωρήσετε λίγο θα το δdτε. Πρώτη φορά είδα τόπο που να στέπνουν στη γη τα κέρατα κι' αυτό να φυτρώνουν σαν το σάρι!

— Ο νεαρός μιλάει σοβαρά! έλεγε ο τα-γματάρχης.

— Πολύ σοβαρά, κύριε! Σε λίγο θα δdτε.

Ο Ροβέρτος δεν είχε γελασθή. Σε λίγο βρέθηκαν σε μια άπέραντη λόχη από με-γάλα κέρατα που έδγαιναν από τη γη σαν παράξενα κακτοειδή, φυτεμένα το ένα πο-λύ κοντά στο άλλο.

— Λοιπόν; έλεγε ο Ροβέρτος.
— Αλήθεια, πολύ παράξενο φαινόμενο! έκανε ο Παγανέλι γυρίζοντας προς τον Ίνδιάνο να του ζητήσει μια εξήγηση.

— Τα κέρατα βγαίνουν από τη γη, άλ-λά τα βώδια είναι άποκάτω! έλεγε ο Ταλ-κάβ.

— Δηλαδή... Δηλαδή... ψιθύρισε ξαφνια-σμένος ο Παγανέλι, θέλεις φίλε μου να πής πώς σ' αυτήν την περιοχή έχει βουλιάζει, έχει καταχωθή στη λάσπη όλόκληρο αυτό το τεράστιο κοπάδι;

— Ναί, έλεγε απλά ο Παταγώνας.

Και στ' αλήθεια; ένα τεράστιο κοπάδι από χιλιάδες ζώα, είχε βρή τραγικό τέ-λος κάτω από την πηχτή λάσπη που το έκάλυψε. Τα βώδια ψάφισαν έτσι, πνιγ-μένα, ενώ τα κέρατά τους έμειναν άπέξω.

Καθώς τους εξήγησε ο Ταλκάβ, αυτό το φαινόμενο παρατηρείται καμιά φορά στις πεδιάδες της Αργεντινής.

Κι' αυτό που συνέβηκε στα δύστυχα ζώα, δεν είναι διόλου δύσκολο να συμβή και σε ανθρώπους.

Γι' αυτό έπρεπε άδιάκοπα να έχουν το νου τους.

Το καλό ήταν πώς ο καιρός ήταν στε-γνός, δεν είχαν πέσει σε περίοδο βροχής όπότεν σχηματίζεται αυτή η φοβερή λά-σπη.

Πάντως αυτός ο άπέραντος λόγος με τα κέρατα των θαμμένων ζώων έρριξε στην ψυχή των ταξιδιωτών ένα φόβο και μια κρυάδα που έπρεπε να περάση πολύ ώρα για να διαλυθή.

Υπάρχει φριχτότερη άγωνία παρά να αισθάνεσαι τη γη να ύποχωρή κάτω από τα πόδια σου, να νοιώθης πώς βουλιάζεις σιγά - σιγά και πώς η λάσπη θα ένωθή πάνω από το κεφάλι σου για να σε καλύψη;

Τώρα εκείνα τα κέρατα που ξεφύτρωναν από τη γη τους φαίνονταν σαν άπέραντο νεκροταφείο.

Ακόμη κι' ο Ταλκάβ φαινόταν άνησυ-χος.

Κάθε τόσο άνασπώνονταν στη σέλλα του, και με το διαπεραστικό του βλέμμα, έψαχνε στον όρίζοντα.

Έπειτα, εκεί που κάλπαζαν ήσυχά, έ-παιρνε κανένα παλιό δρόμο, τραβούσε έ-τσι κανένα μίλι, κι' ύστερα ξαναγύριζε να τους συναντήσει.

Αυτά τα καμώματα του Ίνδιάνου, κίνη-σαν την περιέργεια του Παγανέλι και έ-

νησύχησαν το λόρδο Γκλένερβαν.

Στο τέλος, ο γεωγράφος δεν βάσταξε, και ρώτησε τον Ίνδιάνο.

(Η Συνέχεια στο άλλο φύλλο)



ΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΣΤΟ ΣΠΟΡΕΙΟ ΚΑΙ ΦΥΤΩΡΙΟ

Σ' ένα προηγούμενό μας σημείωμα, μιλήσαμε για τον πολλαπλασιασμό των δενδρων με σπόρο, για το σπορείο και το φυτώριο.

Όμως, για να ολοκληρωθεί, το σημείωμα εκείνο θα πρέπει, συνεχίζοντάς το, να μιλήσουμε για τις φροντίδες και τις περιποιήσεις από τις οποίες έχουν ανάγκη τα δενδρύλλια, όσο βρίσκονται στο σπορείο και το φυτώριο.

Γιατί πρέπει να πούμε από τώρα, ή σοβαρή δουλειά, αρχίζει απ' εδώ και μπρός.

Α'. ΣΠΟΡΕΙΟ

Οι στρωματωμένοι και φυτρωμένοι πιά, σπόροι σπέρνονται σε γραμμές, την άνοιξη (τέλη Φεβρουαρίου - μέσα Μαρτίου) και σκεπάζονται με ένα μίγμα (χαρμάνι) κόπρου και άμμου, σε αναλογία 3 μέρη κόπρου και 2 μέρη άμμου.

Ακολουθεί πότισμα με ποτιστήρι.

Προσέχουμε ώστε η επιφάνεια του χωματός, να είναι πάντα άφρατη (χωρίς κρούστα), γιατί σε αντίθετη περίπτωση υπάρχει φόβος ένα μέρος από τους σπόρους να μη φυτρώσει.



Σχῆμα Ι

Αφαιρούμε κάθε ξένη βλάστηση, με βοτάνισμα.

Αμα τα φυτάρια αποκτήσουν 4 - 5 φύλλα, το πότισμα γίνεται με αλάκι, όπου το νερό δεν πρέπει να τρέχει όρμητικά και κάθε 10 - 15 ημέρες.

Ακολουθεί, μετά το πότισμα έλαφρό σκάλισμα.

Τον Απρίλιον - Μάϊον, γίνονται ψεκασμοί με θειϊκόν χαλκό (1 όκ.α θειϊκό χαλκό, γαλαζόπετρα, 1 όκ.α ασβέστη σε 100 όκ. νερό). Σ' αυτό το φάρμακο, μπορούμε να προσθέσουμε 0,5 άρσενικό μόλυβδο και 0,1 θειϊκή νικατίνη, αμα αντίληφθούμε την παρουσία κάμπιας, που τρώει τα φύλλα, ψείρας κλπ.

Από τον Ιούνιο - Αύγουστο, και κάθε 10 - 15 ημέρες, κάνουμε θειαφίσματα των δενδρυλλίων για την καταπολέμηση του τετράνυχου. Μά, κατά του τετράνυχου, δεν χρησιμοποιούμε, ποτέ D.D.T. γιατί όχι μόνο δεν θεραπεύει το κακό, αλλά αντίθετα το πολλαπλασιάζει.

Όταν πρόκειται για δενδρύλλια ροδακινιάς και δαμασκηνιάς, δεν χρησιμοποιούμε θειϊκό χαλκό, γιατί αυτά είναι ντελίκια, σ' αυτό το φάρμακο και καίγονται.

Ένα χρόνο μετά τη σπορά στο σπορείο,

κι' αφού τα δενδρύλλια, θάχουν πιά άνάστημα 30 - 100 πόντους, μεταφυτεύονται.

Β'. ΦΥΤΩΡΙΟ

Εδώ, θα μείνουν 2 - 3 χρόνια.

Πρίν από την φύτευσή τους γίνεται προσεκτική επιθεώρηση για να εξακριβωθεί η υγιεινή τους κατάσταση. Κάθε ύποπτο δενδρύλλιο, και μάλιστα στο ριζικό σύστημα, απορρίπτεται. Απόσταση φυτεύσεως 0,3 X 0,4 μ. για τα φυλλοδόλα, 0,4 X 0,4 για τα άειθαλη.

1ος Χρόνος. Γίνονται τακτικά ποτίσματα, έλαφρά σκαλίσματα και καταπολέμησης ασθενειών, όπως και στο σπορείο. Αφαιρούμε κάθε περιττή βλάστηση και αφινομε αρχικά δυο βλαστούς και τελικά ένα (μονοβέργι) στον οποίο θα γίνει και το μπόλιασμα — Αύγουστο - Σεπτέμβρη — με κοιμώμενο όφθαλμό. Το μπόλιασμα γίνεται κοντά στη βάση και σε ύψος 8 - 10 πόντους από το χώμα. Σε ύψος 70 - 80, όμως, πόντους, όταν πρόκειται για έσπεριδοειδή (λεμονοπορτοκάλα).

2ος Χρόνος. Στο τέλος του χειμώνα, κόβουμε το υποκείμενο όπου και μολιάσαμε το περασμένο φθινόπωρο σε ύψος 8 - 10 πόντους από το έμβολιο. Αυτό το τμήμα του υποκειμένου θα χρησιμοποιήσουμε σαν στήριγμα (όδηγός) στο νέο βλαστό που θα βγει από το μπόλι. Αν μερικά έμβολια του φθινοπώρου απέτυχαν μπορούμε να κάνουμε έκκεντρισμό (κεντράδια, καλέμι, κονδύλια). Γίνονται οι ίδιες περιποιήσεις και εργασίες όπως και στον πρώτο χρόνο. Αφαιρούμε κάθε βλάστηση που ξεκινάει κάτω από το έμβολιο ή από τον οδηγό. Σαν ο βλαστός που έδωσε το μπόλι, πάρη 5 - 10 πόντους ανάπτυγμα, δένεται έλαφρά στον οδηγό για να πάρη κατακόρυφη διεύθυνση. Γίνεται και αυτόν τον χρόνο συμπληρωματικός έμβολιασμός σ' όσα δενδρύλλια απέτυχαν οι προηγούμενοι (ένοφθαλμισμός με ώριμους φυλλοφόρους βλαστούς της εποχής). Τον Ιούλιο - Αύγουστο αφαιρούμε τον οδηγό. Από δω και πέρα τα φυλλοδόλα (μηλιά, άμυγδαλη κλπ.) μπορούν να βγούν από το φυτώριον και να φυτευθούν στο δενδροκομείο. Τα άειθαλη όμως (έληα κλπ.) μένουν ένα ακόμη χρόνο στο φυτώριο και ύστερα φυτεύονται στο δενδροκομείο, αφού έξαχθούν με μπάλλα χώματος.

3ος Χρόνος. Γίνονται οι συνηθισμένες περιποιήσεις και συμπληρωματικοί έμβολιασμοί αν είναι ανάγκη.

Αυτές είναι περιληπτικά οι σπουδαιότερες εργασίες στο σπορείο και το φυτώριο δενδρυλλίων, εργασίες που αν παραμεληθούν ή αν δεν γίνουν με σχολαστική επιμέλεια, οι κόποι μας, ο χρόνος και τα έξοδά μας θα πάνε χαμένα. Και είναι στη γεωργία τόσο πολύτιμος ο χρόνος, και τόσο λιγοστά τα χρήματα!

ΨΕΥΔΟΠΑΝΩΛΗΣ (ΠΑΝΟΥΚΛΑ) ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ

Ποιός αγρότης και ποιός πτηνοτρόφος ειδικότερα, δεν ξέρει ότι την Άνοιξη και το Φθινόπωρο, αυτά τα τελευταία χρόνια, μια φοβερή άρρώστεια κυνηγάει σαν κατάρτα και ξεπαστρέβει κυριολεκτικά τις κότες μας;

Πρόκειται για την Ψευδοπανώλη ή πανούκλα όπως την λέμε αλλοιώς, που άμα παρουσιασθή στο κοτέτσι μας θερίζει για καλά τα μικρά πουλάκια και τις κότες. Η καταστροφή (ψόφος) μπορεί να φθάση και στα 100 %.

Είναι ανάγκη, λοιπόν, πρώτα - πρώτα για το δικό μας συμφέρον και της Πατρίδος μας, γενικότερα, να μη μείνουμε με σταυρωμένα τα χέρια, μπροστά σ' αυτή την ύπουλη, καταραμένη άρρώστεια. Και υπάρχει σωτηρία έμα καταπιναστούμε πρό-

θυμα με την καταπολέμησή της και τη προφύλαξη του κοτεταίου μας.

ΜΕΡΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Παρουσιάστηκε και, από κάμποσα χρόνια στην Ίαδα, Αγγλία, Αμερική, Ινδίες κλπ. τελευταία (με τις κότες που φέραμε από το εξωτερικό) στη χώρα μας με τα γνωστά όλέθρια αποτελέσματα. Η άρρώστεια, οφείλεται σε μικρόβιο (ιδ) που ούτε και με το μικροσκόπιο άκομα δεν φαίνεται.

ΠΩΣ ΜΕΤΑΔΙΔΕΤΑΙ Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Η μετάδοση του μικροβίου είναι έκλεκτικα εύκολη, αφού μέσα σε λίγες ημερες, ολοκληρες περιφέρειες προσβάλλονται από άρρώστεια. Τότε κατασφάνουν στα κέντρα, μαζικά, οι διαμαρτυρίες των αγροτών για το κακό που τους βρήκε. Άδικα όμως, γιατί τότε είναι πολύ αργά



Παιδιά του «ΣΠ. Π.» Μάνης, με τον γεωργοτεχνίτη κ. Γκαβίταν χτίζουν τον όρνιθώνα του «Σπιτιού» τους.

και τίποτε δεν μπορεί να σώση την κατάσταση.

Κότες ψόφιες, πεταγμένες στους δρόμους και τα ρέματα, άρρωστα όρνιθια γενικά οι άνθρωποι με τα πόδια και τα χέρια τους, οι μολυσμένες τροφές, τα σπουγγίτια και τα άλλα πουλιά, το ακάθαρτο νερό κλπ. μπορούν να μεταδώσουν την άρρώστεια. Μάλιστα, τώρα τελευταία, αποδείχθηκε πως και με τον άέρα ακόμη μπορεί να μεταδοθή σε μακρινές αποστάσεις το μικρόβιο αυτής της άρρώστειας.

ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ ΠΤΗΝΟΥ

Καμιά φορά τα συμπτώματα αυτής της άρρώστειας μπερδεύονται με εκείνα άλλης άρρώστειας (μολυσματική βρογχίτιδα, μολυσματική λαρυγγοτραχειίτιδα, χολέρα, έλλειψη βιταμινών C, E κλπ.).

Πάντως τα συμπτώματα του άρρωστου πτηνού είναι: κατήφεια (κατσούφιασμα, κακομοίριασμα) άνορεξία για φαγητό, δίψα, βήχας, περιττώματα (κουτσουλίες) νερούλα χρώματος πρασινόλευκου, το λειρί μαυρίζει, ροχαλητό, συστροφή (στρίψιμο) του λαιμού, νευρικά συμπτώματα, παράλυση, πυρετός κλπ.

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

1. Φροντίδα να φτιάξωμε κοτέτσι για τις κότες.

2. Συχνή καθαριότητα και απολύμανση του κοτεταίου. Η απολύμανση γίνεται: α) Με διάλυμα ασβέστου 10 - 20 % με μικρή ποσότητα θειϊκού χαλκού 2 - 4 %. Ψεκάζομε το έσωτερικό και έξωτερικό του κοτεταίου.

β) Με άτμούς θείου (θειαφίου). Άμα το κοτέτσι μας μπορεί να κλείσι, έτσι, ώστε να μη παίρνει άέρα. Σ' ένα πλήανο δοχείο, βάζομε μια μικρή ποσότητα θειαφίου (2,5 περίπου όκ.α. για 100 κυβ. μέτρα χώρου που πρόκειται ν' απολυμάνουμε. Πρίν ανάψωμε το θειαφί, καλό είναι να έξατμίσουμε 2 - 3 όκ. νερό στα 100 κ. μ. χώρου. Τ' αποτελέσματα θα είναι καλύτερα) άνακατεύομε μ' αυτό λίγα ροκανίδια ξύλου, περιβρέχουμε το θειαφί με

οινόπνευμα, βάζουμε φωτιά, κλείνουμε γρήγορα την πόρτα και αφήνουμε έτσι κλειστά επί 24 - 36 ώρες. Πριν από αυτά πρέπει να έχουμε κλείσει καλά με χαρτοταινίες και ζυμάρι, κάθε χαραμάδα απ' όπου μπορούν να φύγουν τα αέρια που θα παραχθούν με το κάψιμο του θειαφιού.

γ) Ένα καλό και φτηνό απολυμαντικό είναι η κρεολίνη. Υγρό σκούρου χρώματος. Κάνουμε διάλυση 5 % σε νερό και ψεκάζουμε το έσωτερικό, έξωτερικό και το προαύλιο του πτηνοτροφείου μας. Ο ψεκασμός γίνεται τις πρωινές ώρες.

Καλύτερο απολυμαντικό γίνεται με δύο μέρη κρεολίνης και ένα λυζόλ.

Οι όρνιθες πρέπει να μη βρίσκονται μέσα στο κοτέτσι την ώρα του ψεκασμού. Αερίζεται κατόπιν καλά ο χώρος. Τον χειμώνα μετά τον ψεκασμό θερμαίνουμε καλά το χώρο και ακολουθεί αερισμός.

δ) Φορμόλη (φορμαλίνη ή φορμολδεΐδη 35 %). Δεν πρέπει να αφήνει ίζημα (κατακάθι) γιατί τότε είναι νοθευμένη. Ψεκάζουμε όπως και εις την περίπτωση της κρεολίνης.

ε) Λυζόλ (5 %). Δραστικώτερο από την κρεολίνη.

στ) DDT 5 - 7 % σε πετρέλαιο.

ζ) Έξαχλωριούχο βενζόλιο κλπ.

θ) Έμβολιασμός.

Τα παραπάνω προφυλακτικά μέτρα έχουν φυσικά σπουδαία σημασία, αλλά πολλές φορές με όλα αυτά η άρρωστική φτάνει μέχρι το πτηνοτροφείο μας. Γι' αυτό δεν περιοριζόμαστε μόνο σ' αυτά αλλά κάνουμε και έμβολιασμό μία φορά το χρόνο στις κόττες μας (άνοιξη ή φθινόπωρο). Το έμβολιασμα είναι εύκολο, γίνεται δε στη φτερούγα (μεμβράνη) όπως δείχνει η εικόνα 1 με διπλή δελόνη, ή στο μηρό (μπούτι) με σύριγγα ανάλογα με το έμβολιο και τις οδηγίες που θα πάρουμε από τον πωλητή του (Αγροτική Τράπεζα, Συνεταιρισμό κλπ.).

Από βραδύς περιορίζουμε στο κοτέτσι τις κόττες και το πρωί κάνουμε το έμβολιασμα. Δεν εμβολιάζουμε τα μικρά πουλάκια (μικρότερα των 4 εβδομάδων). Τα έμβολιασμένα τα κρατάμε χωριστά από τα εμβολιασμένα, γιατί υπάρχει φόβος η άρρωστική να μεταδοθεί και στα πρώτα. Μετά από λίγες ημέρες, οι κόττες δείχνουν σαν άρρωστες, δεν θα τρώνε πολύ, θα είναι κατσουφιασμένες, θα φταρνίζονται, θα γεννούν λιγώτερα αυγά, και μερικές μπορεί ακόμη και να φοβηθούν (μέχρι 2 %). Αλλά αυτό θα περάσει μέσα σε 7 - 10 ημέρες όποτε και η αयोगαπαγωγή ξαναβγαίνει.

Αποφεύγουμε να χρησιμοποιήσουμε αυγά για αναπαραγωγή από κόττες που άρρώστησαν, πριν περάσουν τουλάχιστον 3 - 4 εβδομάδες από την ημέρα που άρρώστησε ή τελευταία κόττα του κοτετσιού μας.

Την τετάρτη ή πέμπτη ημέρα από τον έμβολιασμό, εξετάζουμε τις κόττες για να διαπιστώσουμε αν το έμβολιο έπιασε. Αν ναι, η φτερούγα στο μέρος που έγινε είναι κοκκινωπή και πονάει. Δέκα ημέρες μετά τον επιτυχή έμβολιασμό το πτηνό είναι άνοσο.

Γενικά, το έμβολιο το χρησιμοποιούμε, μόλις το αγοράσουμε γιατί αν μείνει, υπάρχει μεγάλος φόβος να χαλάσει και αντί καλό να κάνει κακό. Η ανάμιξη του εμβολίου (γιατί βρίσκεται σε δυο μπουκαλάκια), γίνεται μακριά από το πτηνοτροφείο. Φροντίζουμε δε, να μη μολυνθούν τα χέρια μας, τα ρούχα μας κλπ.

Το σωστό — γιατί δεν υπάρχει σωτήρια — είναι, άμα άρρωστηθούν οι κόττες, να τις σφάζουμε, να απολυμάνουμε καλά το κοτέτσι τους και να αρχίσουμε πάλι από την αρχή. Οι άρρωστες κόττες μπορεί χωρίς κανένα κίνδυνο να φαγωθούν από τον άνθρωπο. Πάπιες, περιστέρια, χήνες, πολύ δύσκολα προσβάλλονται από την άρρωστική αυτή.

Δ. ΚΟΝΤΑΞΗΣ

Δ) της Τ.Σ.Υ. "Εβρου Β"

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΟΣ

Μία φορά, ένας ωραίος καλοθερμένος σκύλος, συναντήθηκε στο δάσος με τον ξάδερφό του το λύκο, που ήταν λιγνός και κοκκαλιάρης.

— Πώς τα περνάς ξάδερφε; τόν ρώτησε.

— "Ε, πώς να τα περνάω! Δε με βλέπεις; Λιγοστό το κυνήγι, μου βγαίνει η γλώσσα έξω να το βρίσκω. "Α! πολλή παιδεμένη η ζωή, έμας των λύκων! Και νερό να πιώ, πρέπει να προσέχω μήπως μου ξεπροβάλει ξάφνου κανένας κυνηγός.

— Σωστά ξάδερφε. Παιδεύεσαι, έκανε ο σκύλος. "Η αφεντιά μου όμως καλοπερνά στο σπίτι. Έχω το ώραίο μου το φαί στην τακτική μου ώρα, το παστρίκο μου το νερό, κόκκαλα, ζέστα, ότι θέλει η ψυχή μου. Για τίποτε δεν έχω να γνοιαστώ. Μόνη μου δουλειά είναι να γαυγίζω όταν ζυγώνει κανένας ξένος...

— Ζωή και κότα σά να λέμε!

— Ζωή και κότα ξάδερφε!

Αναστράφηκε ο λύκος.

— Νά. Αυτή είναι ζωή! "Οχι ή δική μου ή βασανισμένη!

Τόν κοίταξε λίγο ο σκύλος, κι' ύστερα είπε:

— Δε μου λες ξάδερφε. Το ξέρεις ότι μοιάζουμε;

— Και βέβαια μοιάζουμε! Από το ίδιο σόι είμαστε οι δυο μας.

— Γι' αυτό θα σου είναι εύκολο να κάνεις ότι κάνω! Τί λες! Έρχεσαι σπίτι; "Ο αφέντης μου θα σε κρατήσει!

— Και ρωτάς καυμένε αν έρχομαι; Τρέχοντας κιάλας!

Λύκος και σκύλος πήραν το δρόμο του σπιτιού.

Όπου μία στιγμή, γυρνάει ο λύκος και λέει του σκύλου.

— Δε μου λες ξάδερφε! Τί είναι αυτό που έχεις στο λαιμό; Αυτό δα το πετσί!

— Αυτό; Είναι η λαιμαργιά μου!

— Και τί σου χρειάζεται η λαιμαργιά;

— Δεν το ξέρεις καυμένε; Για να περνάω ο αφέντης την αλυσίδα όταν με δένει.

— Τί, σε δένουν κιάλας;

— Και βέβαια με δένουν. "Ολα τα σκυλιά τα δένουν. Και σένα θα σε δέσουν!

Κοντοστάθηκε ο λύκος. Συλλογίστηκε.

— "Ωρα καλή ξάδερφε! τού είπε. Φαίνεται πως δεν μου κάνει έμένα η καλοπέραση με λαιμαργίες και αλυσίδες. Προτιμώ να φοβάω της πείνας και να είμαι ελεύθερος. Γεια σου!

Κι' ο λύκος άφησε το σκύλο κι' έφυγε.

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ένας λύκος, έκλεισε μία φορά ένα πρόβατο από μία στάλη και το πήγαινε στη φωλιά του να το ξεκοκκαλίσει με την ήσυχία του. Όπου στο δρόμο ανταμώθηκε μ' ένα πεινασμένο λιοντάρι που του ρίχτηκε και τού πήρε το πρόβατό του.

Έκει, λοιπόν, που έτρωγε το λιοντάρι το κλεψιμιά του, από μακριά ο λύκος τόν έβλεπε και τού παραπονιόταν.

— Δεν είναι δίκαιο αυτό που έκανες φίλε, να μου πάρης το δικό μου πράμα έτσι!

Και το λιοντάρι, γελώντας, είπε:

— Βλέπεις έσένα το πρόβατο στο χάρισε φίλος!

Ο άδικος δεν πρέπει να ζητάει δικαιοσύνη.

Ο ΚΟΥΤΣΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ

Μία φορά, ένας γαΐδαρος, καλός και έξυπνος, έδωσε ήσυχος στο λειβάδι.

Όπου ξαφνικά, βλέπει ένα λύκο που έτοιμαζόταν να ριχτή άπάνω του και να τόν φάει.

Μόλις κατάλαβε ο γαΐδαρος τί τόν περίμενε, δεν τάχασε, μόνο άρχισε να κάνει πως κουτσαίνει.

Όταν πλησίασε ο λύκος, που ήταν από φυσικού του πολύ περιεργός, τόν ρώτησε γιατί κουτσαίνει.

Ο γαΐδαρος, τού είπε τότε, πως περνώντας από ένα φράχτη, πάτησε ένα μεγάλο άγκάθι και αυτό δεν τόν άφηνε να περπατήσει ελεύθερα, μπηγμένο καθώς ήτανε στο κρέας του.

Δεν πειράζει! είπε ο λύκος. Σε λίγο θα σε φάω, κι' έτσι θα γλυτώσης κι' από την κουτσαμάρα κι' από το άγκάθι!

— Το ξέρω πως θα με φάς, είπε ο γαΐδαρος, όμως δεν είναι σωστό αυτό ν' αφήσης το άγκάθι στο πόδι μου, να σου σταθή στο λαιμό και να σε πληγώσει. Τού λόγου σου, πού εισαι τόσο έξυπνο και ικανό ζωώ, με μεγάλη εύκολία θα κα-

ταφέρης να βγάλης το άγκάθι, και τότε θα εύχαριστήσης καλύτερα το φαί σου!

Ο λύκος κολακεύτηκε.

— Πού είναι το άγκάθι σου; είπε. Σήκωσε ο γαΐδαρος την πεισινή όπλη του.

— Να! Έδώ δα είναι! είπε. Πλησίασε και θα το δής!

Ζύγωσε ο λύκος και σαν βρέθηκε το κεφάλι του κάτω από την όπλη του γαϊδάρου, τού τραβάει ο γαΐδαρος μια κλωτσιά, που τού τίναξε όλα του τα δόντια. Κι' έπειτα όπου φύγει φύγει! Σε κακή κατάσταση ο λύκος, άρχισε να κλαίει και να λήη:

— Καλά να πάθω, αφού μ' έκανε ο πατέρας μου κυνηγό κι' εγώ ήθελα να κάνω το γιατρό;

Μά στ' αλήθεια τήν έπαθε, γιατί ήταν κουτός και τόν έπιασαν οι κολακείες τού γαϊδάρου.

Οι κολακείες κάνουν κουτό τόν έξυπνο, και τόν κουτό πιό κουτό!

♦♦

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Έλενη: "Απόψε, μαμά, είδα στον ύπνο μου, ότι είχαμε μεγάλες ταραχές μέσα στο σπίτι μας.

Νίκος: Ψέμματα σου λέει καλέ μαμά, εγώ δίπλα της κοιμώμουν, δεν είδα τίποτα.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

9ον.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΡΟΚ

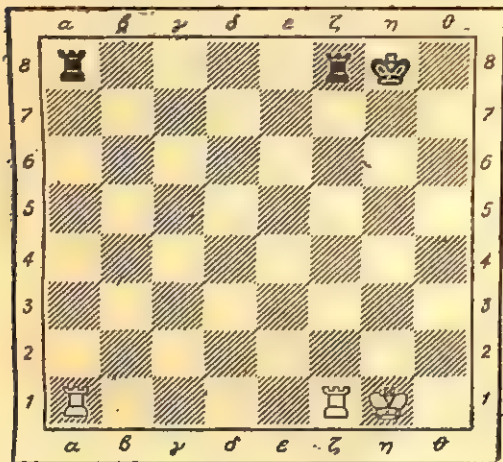
Είπαμε στο προηγούμενο τι είναι το ρόκ. Τώρα θα δούμε πώς εκτελείται η κίνηση αυτή.

Κοιτάξτε την εικόνα 16 στο προηγούμενο φύλλο. Παριστάνει την αρχική θέση των Βασιλιάδων και των Πύργων από την όποια μπορεί να γίνη το ρόκ. Όπως βλέπετε ο ένας Π είναι κοντινός στον Ρ (τον χωρίζουν απ' αυτόν 2 τετραγωνάκια) κι' ο άλλος μακρινός (3 τετραγωνάκια). Αν ο Ρ ροκάρη με τον κοντινό Π έχουμε το μικρό ρόκ και αν ροκάρη με τον μακρινό Π έχουμε το μεγάλο ρόκ.

Για να κάμουμε λοιπόν το ρόκ (μικρό ή μεγάλο) μεταφέρουμε πάνω στην οριζόντιον Ρ κατά δυο τετραγωνάκια προς το μέρος του Π και τον Π δίπλα του από την άλλη πλευρά. Κι' όλο αυτό καθώς είπαμε πιάνεται σαν μία μόνη κίνηση.

Έτσι στην εικόνα 16 για να κάμη μικρό ρόκ ο λευκός θα φέρη τον Ρ του από το ε1 στο η1 και τον Π του από το θ1 στο ζ1. Επίσης για να κάμη μικρό ρόκ ο μαύρος θα φέρη τον Ρ του στο η8 και τον Π8 στο ζ8.

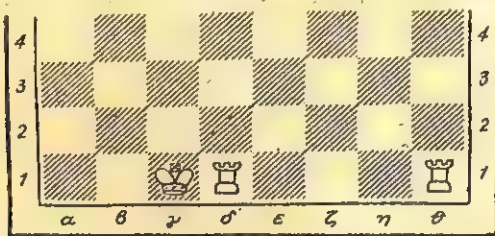
Η εικόνα αρ. 17 σας δείχνει τη θέση



Εικόνα αριθ. 17.

που προέκυψε αφού κάμανε το μικρό αυτό ρόκ και οι δυο αντίπαλοι.

Στην εικόνα αρ. 18 βλέπετε τη θέση



Εικόνα αριθ. 18.

μετά το μεγάλο ρόκ των λευκών. Ανάλογη θα ήταν η θέση και για τα μαύρα.

Ός εδώ φαντάζομαι πώς το πράγμα είναι πολύ απλό. Μένει τώρα να εξηγήσουμε πότε μπορεί να γίνη το ρόκ, πότε ο παίκτης δικαιούται να ροκάρη.

Είπαμε πώς κατά την διάρκεια της παρτίδας ο καθένας από τους αντίπαλους δικαιούται να ροκάρη μια φορά κι' αυτό έφ' όσον υ' παρ' χουν ο ρι σ μ έ ν ε ς ό σ ο ν υ' π ο θ έ σ ε ι ς. Αι προϋποθέσεις αυτές είναι οι εξής:

1) Τα δυο κομμάτια που πρόκειται να κάμουν το ρόκ (ο Ρ και ο Π) πρέπει να βρίσκονται στην αρχική τους θέση και ως βρισκονται να μη έχουν κινηθή τη στιγμή εκείνη (αυτό έχει κινήσει ο Π ή ο Ρ). Αν έστω και το ένα έχει κινήσει (κι' ως έχη ξανάρθει στην αρχική του θέση) το δικαίωμα του ρόκ έχει χαθή οριστικά.

Έννοείται πως αν έχει κινηθή ο ένας μονάχα από τους δυο Π, υπάρχει ακόμη το δικαίωμα να ροκάρουμε με τον άλλον, εφ' όσον φυσικά ο Ρ δεν έχει κινηθή.

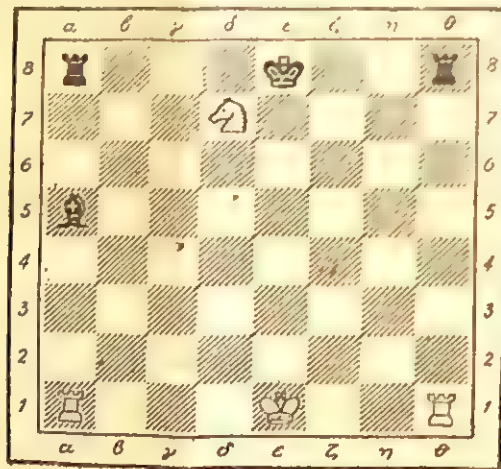
2) Όλα τα τετραγωνάκια ανάμεσα στον Ρ και τον Π πρέπει να είναι άδειά, δηλαδή να μη κατέχονται από κανένα κομμάτι φιλικό ή εχθρικό.

3) Ο Ρ πρέπει να μη είναι εκείνη τη στιγμή σε σάχ, δηλαδή να μη δέχεται τη προσβολή ενός εχθρικού κομματιού. (Αν προσβάλλεται ο Π, αυτό δεν εμποδίζει το ρόκ). Και τέλος.

4) Το τετραγωνάκι όπου με το ρόκ θα φθάσει ο Ρ, καθώς και το προηγούμενο από αυτό (από το οποίο υποτίθεται ότι κάναμε το ρόκ) πρέπει να μη κατέχεται από εχθρικό κομμάτι.

Την 3η και 4η προϋπόθεση μπορούμε όπως καταλαβαίνετε να τις ροκάρουμε αλλιώς λέγοντας ότι. Τη στιγμή του ρόκ πρέπει και τα τρία τετραγωνάκια της οριζόντιας του Ρ (δηλαδή τα τετραγωνάκια ανάμεσά μας, διεκτύπησε και ο ξένος του) να είναι απηλλαγμένα από τα εχθρικά πυρά.

Έτσι στην εικόνα αρ. 19 τα λευκά δε:



Εικόνα αριθ. 19.

μπορούν να κάμουν καθόλου ρόκ γιατί ο Ρ τους είναι σε σάχ (προσβάλλεται από τον μαύρο 5). Τα μαύρα μπορούν να κάμουν το μεγάλο ρόκ, γιατί υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις, δεν μπορούν όμως να κάμουν το μικρό ρόκ, γιατί το τετραγωνάκι ζ8 (απ' όπου πρέπει να περάσει ο Ρ) ελέγχεται από ένα εχθρικό κομμάτι, τον λευκό 7. Αν στην εικόνα αυτή ο μαύρος αντί του Α5 στο β6, τότε τα λευκά, όπως βλέπετε, μπορούν να κάμουν μεγάλο ρόκ, αλλά όχι και μικρό ρόκ, γιατί το τετραγωνάκι η1 (τετραγωνάκι αφίξεως του Ρ) ελέγχεται από τον μαύρο 6.

Εδώ παιδιά τελειώσαμε το κεφάλαιο των κινήσεων των κομματιών, που είναι το βασικό μέρος για να μάθη κανείς το σκάκι και θα προχωρήσουμε τώρα σε πράγματα ευκολώτερα, με τα οποία θα κλείσουμε σε 3-4 φύλλα το προπαρασκευαστικό μέρος για να μπούμε ύστερα στον ουσιαστικό σκοπό της στήλης μας.

Στο προηγούμενο σας έδωσα μερικές ασκήσεις για να εξασκηθήτε στα σάχ και στους τρόπους αποκρούσεως των καθώς και στα μάτ. Για να σας δώσω όμως τις λύσεις τους που είναι βέβαια διάφορες κινήσεις κομματιών πρέπει να μάθετε πρώτα πώς γράφονται οι κινήσεις των κομματιών, πράγμα άλλως τε που θα μάς είναι απαραίτητο από δω και μπρός.

Μ' αυτό λοιπόν το θέμα θ' ασχοληθούμε στο επόμενο φύλλο πριν να προχωρήσουμε παρακάτω.

ΤΟ ΠΙΟΝΙ

Η τιμωρία του Μυλωνά

229)

Ο Μυλωνάς, που είναι ένας σκακιάς, έγραψε ένα βιβλίο για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

Το βιβλίο αυτό είναι για τα παιδιά, το οποίο είναι πολύ καλό.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ



ΤΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ

Έφτασε ο καιρός να φυλάξουμε τα χειμωνιάτικα γιατί η ανοιξιάτικη ζέστη δεν τα βαστάει. Έννοείται πως δεν πρέπει να τα φυλάξουμε όλα μαζί, αλλά να αφιερώσουμε για αυτήν την δουλειά μια και δυο εβδομάδες, γιατί διαφορετικά θα κουραστούμε πολύ και η δουλειά δεν θα γίνει καλά. . .

Πρώτα, μαζεύουμε τα χοντρά στρωσίδια του σπιτιού.

ΧΑΛΙΑ

Τα απλώνουμε στο σκοινί, και τα χτυπάμε καλά καλά να φύγουν όλη η σκονη που τόσο ευκολα μαζεύεται πωρα προπαντός την ανοιξη.

Να μερικοί τρόποι για να καθαρίσετε χαλιά αφού πρώτα φυσικά τα χτυπήσετε.

α) Γεμίζουμε έναν κουβά πίτυρο, το βρεχουμε αρκετά — όχι όμως να γίνει πολτός — και τ' αφήνουμε μισή ώρα να μουσκέψει — ή καλύτερα να «τραβήξει» το νερό. Απλώνουμε το χαλί που χτυπήσαμε στο πάτωμα το οποίο προηγουμένως σκουπίσαμε και περάσαμε με το σφουγγαρόπανο.

Πιάνουμε το πίτυρο, το στήνουμε με τα χέρια, και το σκουπίζουμε στο χαλί, τρίτοντας το κιόλας ελαφρά. Ρίχνουμε αρκετό για να σκεπαστεί ολόκληρο το χαλί.

Το αφήνουμε λίγο, κι' ύστερα σκουπίζουμε σφιχτά σφιχτά με μικρή σκούπα.

β) Αντί για πίτυρο, χρησιμοποιούμε αφθονη ύγρη χλόη κομμένη. Δεν την πιέζουμε όμως, για να μη λυώση η χλόη και μας κάνει πρασινάδες.

γ) Κόβουμε εφημερίδες σε μικρά κομμάτια, τις μουσκεύουμε και καλύπτουμε όλο το χαλί — το οποίο κατόπιν σκουπίζουμε με την σκούπα.

Πρίν κάνουμε όλες αυτές τις δουλειές, αφαιρούμε από το χαλί τους λεκέδες.

Αν οι λεκέδες είναι από λίπος, κάνουμε έναν πολτό από κιμωλία και βενζίνη — ή γύψο και βενζίνη ελαφρά ή κιμωλία είναι πολύ προτιμότερη — και τον απλώνουμε στο χαλί. Αφήνουμε να στεγνώσει, και βουρτσίζουμε. Αν ο λεκές δεν έχει βγή, ξανακάνουμε το ίδιο. Συνήθως με την δεύτερη φορά καθαρίζει.

ΑΛΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Τρίβουμε το λεκιασμένο μέρος με σκόνη ποτάσα, καλά, ώστε να ελασχωρήσει στο χαλί. Τ' αφήνουμε 48 ώρες, και ύστερα βουρτσίζουμε καλά να φύγει η ποτάσα.

Αντί ποτάσα, αν το χαλί είναι πολυτελείας, χρησιμοποιούμε σόδα.

ΑΛΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Μουσκέβουμε προιονίδι σε βενζίνη το στραγγίζουμε, και τρίβουμε καλά τον λεκέ. Αφήνουμε το προιονίδι στον λεκέ

ως να στεγνώσει κι' ύστερα το βουρτσίζουμε.

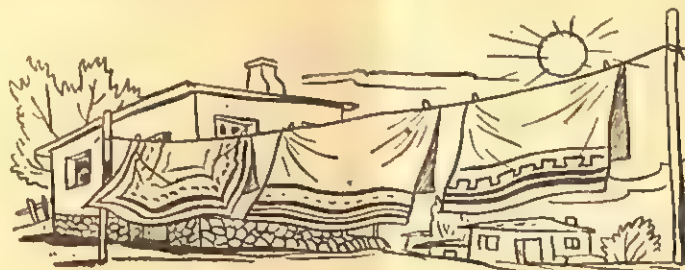
Πρίν φυλάξουμε το χαλί, γεμίζουμε την τρόμπα του D.D.T. βενζίνη, και το περιλούμε με αυτή. Η βενζίνη διώχνει τον σκόρο, κι' έτσι χρησιμοποιούμε λιγότερη ναφθαλίνη. Αν έχουμε παλιά αδιάβροχα, καλό είναι να φτιάχνουμε σάκκους απ' αυτά να τα βάζουμε μέσα τα χαλιά και να τα ράβουμε. Ο σκόρος δεν πηγαίνει.

Διαφορετικά, τυλίγουμε το χαλί του μάρκους (αφού ρίξουμε βενζίνη και ναφθαλίνη) τα περιτηλίγουμε με αφθονες εφημερίδες και τα δένουμε με σπάγγο. Το τυπωμένο χαρτί διώχνει τον σκόρο.

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ

Θέλουν κι' αυτές χτύπημα και άερισμό.

Πως πλένονται. Κάνουμε στο καζάνι ένα πυκνό αφέψημα βράζοντας νερό με



τσουένι. Όταν χλιάνει, σουρώνουμε το τσουένι, ρίχνουμε την κουβέρτα μέσα να μουσκέψει δυο τρεις ώρες, και την τρίβουμε με απαλή βούρτσα.

Α λ λ ο ς τ ρ ό π ο ς. Διαλύουμε σε ζεστό νερό σαπούνι. Ρίχνουμε το μισό του σαπουνιού σόδα, αφήνουμε την κουβέρτα να μουσκέψει και την τρίβουμε με απαλή βούρτσα. Ύστερα, την ζυμώνουμε καλά στο σαπουνόνερο για να καθαρίσει. Ξεπλένουμε την κουβέρτα με αφθονα νερά και την στίβουμε σε δυνατό πανί. Κατόπιν, όσο είναι ακόμη ύγρη, σιάχνουμε το τρίχωμά της με ξερή βούρτσα.

Τις λευκές κουβέρτες, αφού τις πλύνουμε, τις περνάμε κι' από καπνό θειαφίου, όποτε γίνονται ολόλευκες.

Α λ λ ο ς τ ρ ό π ο ς: Λυώνουμε στο νερό της σκάφης σαπούνι. Αφήνουμε την κουβέρτα να μουσκέψει πέντε — έξη ώρες. Την τρίβουμε καλά με τα χέρια, την απλώνουμε και την βουρτσίζουμε ελαφρά με μαλακή βούρτσα. Την στίβουμε μαλακά — μέσα σε χοντρό πανί είναι πάντα καλύτερα — κι' όταν βγή το σαπουνόνερο, την ρίχνουμε σε σκέψη με καθαρό χλιαρό νερό. Την στίβουμε ο-

ριστικά και την απλώνουμε στη σκιά να στεγνώσει.

Κατόπιν διπλώνουμε καλά τις κουβέρτες, ρίχνουμε ναφθαλίνη, και τις ράβουμε σε παλιό σεντόνι που το φυλάμε για αυτό τον σκοπό. Το δέμα το τυλίγουμε με εφημερίδες, και το δένουμε με σπάγγο.

ΡΟΥΧΑ

Τα ρούχα όσα πλένονται, πρέπει να πλυθούν πρίν φυλαχτούν.

Όσα δεν μπαίνουν στην σκάφη, πρέπει να τα ξεσκονίσουμε καλά, να τ' αερίσουμε, να τους ξεβγάλουμε τους λεκέδες με τον τρόπο που είπαμε (και θα ξαναπούμε, γιατί τα ξεχνάτε) να καθαρίσουμε τους γιακάδες με νερό και άμμωνία, να τα περάσουμε στεγνά στεγνά μ' ένα σφουγγαράκι νοτισμένο με βενζίνη, και τότε μόνον να τα φυλάξουμε.

Προηγουμένως, λυώνουμε τρι-

άντα δράμια στύψη, σε 150 δράμια (δυο κοινά ποτήρια) ζεστό νερό. Αφού κρυώσει, ρίχνουμε στο μίγμα 60 δράμια άλευρι, και το βράζουμε ανακατεύοντας το διαρκώς στο νερό. Αφού το βγάλουμε από τη φωτιά, μ' αυτήν την κόλλα φτιάχνουμε μεγάλες σακκούλες από διπλή εφημερίδα, κολλώντας τις άκρες. Ρίχνουμε λίγη ναφθαλίνη στα ρούχα, τα βάζουμε στις σακκούλες, και τις κολλάμε με την κόλλα.

Ετσι κάνουμε μεγάλη οικονομία στην ναφθαλίνη (γιατί με πολύ μικρή ποσότητα οικονομιόμαστε) και φυλάμε τα ρούχα μας πολύ πιο αποτελεσματικά από τον σκόρο. Μ' εφημερίδες στρώνουμε γύρω γύρω και το εσωτερικό του κιβωτίου όπου θα φυλάξουμε τα μάλλινα, που τα σκεπάζουμε πάλι μ' εφημερίδες.

Στο έρχόμενο θα σας πω πως να πλύνετε τις φανέλλες και τα πουλόβερ, και πως να βγάξετε τους λεκέδες από τα ύφασματα.

ΠΙΛΑΦΙ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

Είναι νοστιμώτατο, και γίνεται έτσι: Όταν έχουμε κρέας, φυλάμε λίγο ζουμί.

Φτιάχνουμε το πιλάφι όπως συνήθως.

Ύστερα σε μία κατσαρόλα, βάζουμε 2-3 κουταλάκια βούτυρο, 2-3 κουταλάκια άλευρι, κι' αφού ζεσταθούν στην φωτιά, έχουμε το ζουμί ζεστό και το ρίχνουμε, καθώς και λίγο γάλα. Δουλεύουμε καλά με το σύρμα, ως να γίνει μια άραιη σάλτσα στην οποία αφού πάρει μερικές βράσεις, ρίχνουμε δυο τρεις κροκούς αυγών, χωρίς να πάψουμε να χτυπάμε. Ρίχνουμε κι' ανάλογο ζουμί λεμονιού, ελάτι, λίγο τυρί τριμμένο, κι' αφού πάρει βράση, περιχύνουμε μ' αυτό το ρύζι, που γίνεται έτσι νόστιμο και δροσιστικό φαί.

ΚΡΟΚΕΤΕΣ ΠΑΤΑΤΕΣ

1 όκα πατάτες.

25 δράμια τυρί τριμμένο (όχι άλμυρό).

2 κροκοί αυγών

ανάλογο ελάτι και μουσκακάριο.

2 αυγά ολόκληρα.

Κοπανισμένο παξημάδι ή ξερό ψαμί. Βράζουμε τις πατάτες και τις περνάμε από την μηχανή όπως για τον πουρέ. (Αφού βράσουν, πρέπει όμως να στραγγιστούν καλά). Ρίχνουμε μία κουταλιά βούτυρο και τις βάζουμε σε σιγανή φωτιά 2-3 λεπτά. Αφού μισοκρυώσουν, ανακατεύουμε το τυρί τους κροκούς των αυγών το ελάτι, το μουσκακάριο, άλευρώνουμε ένα μέρος του τραπέζιου, κόβουμε τον πουρέ με κουτάλι τον πλάθουμε με χέρια που άλευρώσαμε, και του δίνουμε σχήμα κυλινδρικό. Η πλάσσουμε έναν κύλινδρο και τον κόβουμε με το μαχαίρι κομμάτια.

Τους βουτάμε στ' αυγό, τους περνάμε στο κοπανισμένο παξημάδι, και τους τηγανίζουμε σε καυτό λάδι ή βούτυρο.

Η θειά ΜΑΡΙΑΝΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝ ΚΟΥΠΗ ΤΟ ΓΛΟΥΣΣΙΔ'

Η σκηνή στο σιδηρόδρομο: Ένας χωριάτης ανυπομονών τότε θα ξεκινήσει ο σιδηρόδρομος να φύγει, ρωτά το διπλανό του:

— Κι' τότε θα φύγ' αυτό του έρμου;

— Δεν φεύγει μάρμπα αν δεν χτυπήσει και τρίτη φορά το καμπανάκι.

— Καλά, κι' αν κουπή του γλουσσιδ' απ' το καμπανάκι αυτό, ιδώ θα περιμένουμε έ-
μεεις;

ΛΑΜ. Σ. ΝΤΟΣΙΑΣ
Καρίτσα

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Δάσκαλος: Τάκη, τα υποθήματα τίνος αριθμού είναι; Τάκης: Τα δικά μου 38! «ΓΑΥΚΟΜΙΛΗΤΟΣ ΝΕΣΤΩΡ»

Ίψω 'απ' τόν 'Αθλητισμό

Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ

Τζιμ Θόρπ

Ο Καλύτερος αθλητής που εμφανίστηκε ποτέ

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐνῶ ἔτρωγε μὲ τὴν γυναῖκα του ὁ Τζιμ Θόρπ ἔπαθε καρδιακὴ προσβολὴ καὶ πέθανε. Ὁ Τζιμ Θόρπ ὁ Ἰνδιάνος αὐτὸς ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἀθλητὴς ποὺ παρουσιάστηκε ποτὲ σ' ὅλον τὸν κόσμo.

Τὰ καταπληκτικὰ του κατορθώματα στὸν στίβο, στὸ μπιτζ-μπῶλ καὶ στὸ Ἀμερικάνικο ποδόσφαιρο (ράγκμπυ) δὲν θὰ μπορέση κανεὶς ἄλλος ἀθλητὴς νὰ τὰ ἐπαναλάβῃ.

Ὁ Θόρπ γεννήθηκε στὴν Οὐλαχόμα. Ὁ πατέρας του ἦταν ἱρλανδολλανδὸς ἐνῶ ἡ μητέρα του ἦταν ἀπὸ τὴν Ἰνδιάνικη φυλὴ τῶν Σάκ - Φόξ.

Ὁ μικρὸς Τζιμ ἔμαθε γρήγορα νὰ κολυμπᾷ, νὰ ἱππεύῃ καὶ νὰ μεταχειρίζεται τὸ τουφέκι μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ἔμαθε νὰ περπατᾷ. Σὰν μεγάλωσε οἱ γονεῖς του τὸν ἔστειλαν γιὰ τὶς πρώτες σπουδὲς στὸ περίφημο Πανεπιστήμιo τῶν Ἰνδιάνων, Κάρλαϊλ, στὴν Πενσυλβανία. Στὴν ἀρχὴ ὁ νεαρὸς Θόρπ δὲν ἔδειχνε ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ σπορ.

Τὸ 1907 ὅμως ὁ διάσημος προπονητὴς τῆς Γκλὲν Πόπ Οὐάρντερ τὸν ἔπεισε νὰ ἀρχίσῃ μὲ τὸ ράγκμπυ. Μέσα σ' ἓνα χρόνo ὁ Θόρπ ἐσημείωσε μιά ἀλματώδη ἐξέλιξη καὶ τὸ 1903 ἔγινε μέλος τῆς Α' ομάδος.

Τὸ 1911 ἐγράφη στὴν δύναμη τῆς ομάδος «Ὁλ Ἀμερικαν» καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε τὸ εἰδωλὸ τῶν ἑκατομμυρίων ἀμερικανῶν φιλάθλων.

Τὸ 1912 ἡ ομάδα τοῦ Θόρπ ἔδωσε ἓνα μάτς πρὸς τὴν ομάδα τῆς Στρατιωτικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Οὐέστ Πόιντ ποὺ μεταξὺ τῶν παικτῶν τῆς ἦταν καὶ ὁ σημερινὸς πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ντουάιτ Ἀϊζενχάουερ. Οἱ «Ἰντιαν» εἶχαν νικῆσει τότε μὲ 27-6, ὁ δὲ Θόρπ μετεφέρθη στοὺς ὤμους τῶν ὁπαδῶν τῆς ομάδος του, ἐνῶ ὁ Ἀϊζενχάουερ ἐκτύπησε σοβαρὰ στὸ γόνατο καὶ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ ράγκμπυ.

Ὁ Θόρπ ἐξ ἄλλου ἐπεδόθηκε καὶ στὸν κλασσικὸ ἀθλητισμό.

Ἡ εἰδικότης του ἦταν τὸ ἄλμα ἐς μήκος καὶ οἱ δρόμοι μετ' ἐμποδίων.

Ὅταν ἦταν ἀκόμη στὸ Ἰνδιάνικο πανεπιστήμιο ἐκλήθη ἡ πανεπιστημιακὴ ομάδα νὰ μετὰσχῇ σὲ μιά συνάντησιν μὲ τοὺς ἀθλητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Λαφολιέτ.

Στὸν σταθμὸ Λο:πὸν τῆς πόλεως τοῦ Πανεπιστημίου ἡ

ὁργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τῶν ἀγῶνων μαζὺ μὲ τὴν μπάντα τῆς Δημαρχίας καὶ χιλιάδες φανατικῶν φιλάθλων περίμενε τὴν ἀφίξη τῆς ομάδος τοῦ Ἰνδιάνικου Πανεπιστημίου. Ἀπὸ τὸ τραῖνο τότε κατέβηκαν... δύο μόνον ἄτομα.

— Ποὺ εἶναι ἡ ομάδα σας; ρώτησαν οἱ ὁργανωταί.

— Εμεῖς εἴμαστε ἡ ομάδα, ἀπάντησε ὁ Θόρπ.

— Μόνον σεῖς οἱ δύο; ξαναρώτησαν.

— Μόνον ἓνας — ἀπάντησε γελώντας ὁ Θόρπ. Ὁ κύριος ἀπὸ ἐδῶ εἶναι ὁ μάλιστα τῆς ομάδας.

Καὶ ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς

«Κύριε, εἰσθε ὁ μεγαλύτερος ἀθλητὴς τοῦ κόσμου». Ὁ Θόρπ εἶχε νικῆσει μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία στὸ δέκαθλο καὶ τὸ πένταθλο.

Ὁ Θόρπ γύρισε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ ἐπαθλοὰ ποὺ ὑπερέβαιναν σὲ ἀξία τὰ 50.000 δολλάρια καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὰ δῶρα τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας καὶ τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας. Ὁ Πρόεδρος Θεόδωρος Ρούσβελτ τὸν συνεχάρη ἰδιαιτέρως καὶ ἡ Νέα Ὑόρκη τὸν ὑπεδέχθη σὰν ἥρωα.

Ὅμως ἡ μεγάλη δόξα φέρνει τὸν φθόνo. Ἡ Ἀμερικανι-

λο «Θόρπ» στὸ Κογκρέσσο καὶ ζήτησαν νὰ αποδοθῶν στὸν υπερπρωταθλητὴ τὰ δυο χρυσὰ μεταλλία τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τῆς Στοκχόλμης.

Ὅλες οἱ προσπάθειες πῆγαν χαμένες. Ὁ Θόρπ ἐξακολούθησε νὰ ἀγωνίζεται ὡς ἐπαγγελματίας σὲ ἀγῶνες μπιτζ-μπῶλ καὶ ράγκμπυ ἀλλὰ δὲν βρῆκε ποτὲ τὴν ψυχικὴ του ἡρεμία.

Στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴ μεγάλη του λυπηρὴ ἐξ αἰτίας τῆς ἀδίκης τιμωρίας του μετὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς τῆς Στοκχόλμης ἀπέκτησε τὸ ἐλάττωμα νὰ πίνῃ. Καὶ τὸ 1931 ψυχικὸ πιά ἀρτίπιο δούλεψε στὸ Λιμάνι τοῦ Λὸς Ἀντζελες μὲ 4 δολλάρια τὴν ἡμέρα.

Μερικοὶ παλλοὶ τοῦ φίλοι τοῦ βρῆκαν μιά θέσιν σὲ μιά κινηματογραφικὴ ἐταιρεία. Κατὰ τὸ 1949 ἡ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία «Γουώρνερ Μπρός» γύρισε ἓνα φιλμ μὲ θέμα τὴ ζωὴ τοῦ Θόρπ. Ἡ ταινία προβλήθη στοὺς κινηματογράφους ὅλης τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐσημείωσε τεραστίαν ἐπιτυχία. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Θόρπ δὲν πῆρε παρὰ ελάχιστα ποσοστὰ γιὰτὶ εἶχε ἀπὸ τὸ 1930 πωλήσει τὰ δικαιώματά του. Τὸ 1951 ἦταν πάλι ἀπένταρος καὶ ἄρρωστος. Αὐτὸς ποὺ τὸ ὄνομά του πρὶν χρόνια συγκινοῦσε καὶ ἐνθουσίαζε ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, μῆκε σ' ἓνα λαϊκὸ νοσοκομεῖο τῆς Βαλτιμόρης ὅπου ἐγχειρίσθη.

Οἱ ἐπιδόσεις τοῦ Θόρπ γιὰ τὴν τότε ἐποχὴ του ἦσαν καταπληκτικὲς. Μῆκος 7.50 μ. Ὑψος 1.95 μ. Κοντῶ 3.34 μ. Δρόμος 100 μ. 11".2. Δρόμος 400 μ. 52".2. Δρόμος 1.500 μ. 4'40". Δρόμος 110 μ. μετ' ἐμποδίων: 15".6. Σφαῖρα 16 μ. Δίσκος 4 μ. Σφύρα 42.56 μ. Ἀκόντιον 51.86 μ.

Ὁ Τζιμ Θόρπ δὲν ὑπάρχει πιά. Τὰ κατορθώματά του ὅμως θὰ μείνουν στὴν ἱστορία τοῦ ἀθλητισμοῦ ἀλησμόνητα. Στὴν Σαούνη μιὰ Ἰνδιάνικη πόλη θὰ ἀνεγερθῇ τώρα ἀπὸ τὴν φυλὴ του τῶν Σάκ - Φόξ ἓνας ἀδριὰς στὸν μεγάλο ἀθλητὴ ποὺ ἐτίμησε τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

♦♦♦

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Η ΑΓΚΥΡΑ

Στὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας:

Δέσκα ἄλoς: Γιῶργο πές μου ποὺ βρίσκεται ἡ Ἀγκυρα.

Γιῶργoς: Κρέμεται στὴ πλώρη τοῦ πλοίου, κύριε!

«ΓΛΥΚΟΜΙΛΗΤΟΣ ΝΕΣΤΩΡ»



Ὁ Τζιμ Θόρπ, ὁ Ἰνδιάνος πρωταθλητὴς μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ στολὴ τῆς φυλῆς του.

ἀθλητὴς κατῴρθωσε μόνος του νὰ κερδίσῃ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα!

Γυρνώντας στὴν γενέτειρά του, στὴν Οὐλαχόμα, ὁ Τζιμ δέχθηκε νὰ παίξῃ μπιτζ-μπῶλ στὴν ομάδα τῆς Βορείου Καρολίνας. Τὸ 1911 ἐπέστρεψε στὸ Κάρλαϊλ, ὅπου ὁ Οὐάρνερ σχημάτιζε τὴν Ὀλυμπιακὴν ομάδα, στὴν ὁποία ὁ Θόρπ περιελήφθη ὡς ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀθλητὴς. Τὴν ἀνοίξιν τοῦ 1912, ὁ Θόρπ ἀρχισε τὶς προπονήσεις γιὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Στοκχόλμης. Ἐλαβε μέρος στοὺς προκριματικοὺς ὅλων τῶν ἀγωνισμάτων καὶ διεκρίθη σὲ πολλὰ ἐξ αὐτῶν.

Στὴ Στοκχόλμη, ὁ βασιλεὺς Γουσταῦος, ὅταν τὸν συνέχαιρε γιὰ τὶς νίκες του, εἶπε:

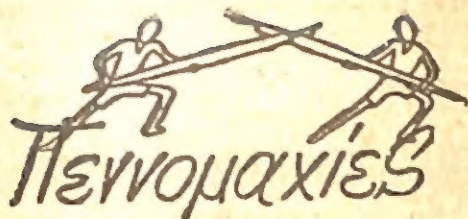
«Ὁμοσπονδία Ἀθλητισμοῦ ἐξ ἡμῶν μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ 1909 καὶ 1910 ὁ Θόρπ εἶχε πάρει χρήματα σὲ κάτι ἀγῶνες μπιτζ-μπῶλ καὶ τὸν ἐκήρυξε ἐπαγγελματία. Ὁ Θόρπ διεγράφη ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν ἐρασιτεχνῶν καὶ τὰ σπορ του ἐσθυσάν.

Ἐπίσης τοῦ ζήτησαν νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλα τὰ ἐπαθλοὰ τῆς Στοκχόλμης. Μὲ πικρία ὁ μεγαλύτερος ἀθλητὴς τοῦ αἰῶνος ἐπλήρωσε ἀκριβὰ τὴν ἐξαιρετικὴ του ἱκανότητα.

Εἰς μάτην οἱ Ἀμερικανικὲς ἀρχὲς ἐπεχείρησαν νὰ ἐπανορθώσουν τὴν ἀδικίαν. Ἀπὸ τὸ 1943 μέχρι τὸ 1952 ἐπανελημμένως γερουσιαστὰ καὶ βουλευταὶ ἔφεραν τὸ σκάνδα-



247



(Δικαίωμα καταθέσεως ψευδωνύμου: δραχμές 2.000. Δημοσιεύσεως ἀγγελιών 100 δραχμές ή λέξι).

670. (59—9) «Πεννομάχοι, Πεννομάχοι, σὰς παρακαλώ πολύ, ὅλοι σας νὰ ἔχετε ὑπ' ὄφιν τὸ «ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ» καὶ νὰ ζητεῖτε τὴν βοήθειάν του εἰς κάθε δύσκολον περίστασιν διὰ κάθε ὑπόθεσιν. Ἀπευθύνεσθε εἰς τὴν ἀκόλουθον διώδουσαν:

Παῖδι τῆς Μακεδονίας
Ὁδὸς Ἐπαμεινώνδα ἀρ. 8
Θεσσαλονίκη

671. (59—10) Χριστὸς ἀνέστη πεννομάχοι σὰς λέω ὅλους μὲ χαρὰ εἶμαι ὁ Δὸν Ζουάν τῆς Μακεδονίας καὶ σὰς εὐχομαι χρόνια πολλὰ καὶ καλὰ μυαλά.

Δὸν Ζουάν τῆς Μακεδονίας

672. Τί θέλεγες Π.Τεμπέλης γιὰ δύο λεζούλες μῆσον περιοδικού; Ξέρεις, μ' ἀρέσεις πολὺ καὶ θέλω νὰ σοὺ πλέξω ἐγκώμιον.

Δὸν Ζουάν

673. (59—11) «Πρωτοπαίοντας χαιρετῶ ὅλους τοὺς καλοὺς φίλους καὶ ὑποκλίνομαι γιὰ τὴν θαυμασμὴν μπροστὰ στὸν κύριον Πρόεδρον. Ὁλόθερμα συγχαρητήρια γιὰ τὴ νίκη του. Θάθελε νὰ συμμαχήσουμε;

Θεσσαλονίκη
(Ἡ Σαλονικιώτισσα)

674. (59—12) ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ.

Καίνουργιους τόπους γνῶρισα
καίνουργιο κόσμον εἶδα
καὶ πέντε κουρελιώφιδες
δεμένους μ' ἀλυσίδα.
Ἄλλος ἐδῶ ἄλλος ἐκεῖ
πινῶ διψῶ φωνάζει
ὁ κόσμος ὅλος βλέποντας
γελά καὶ κάνει χάσι.
Ὁ Πάνθηρ, ὁ Ἀνθρώπος
ὁ Χάρυ Ραν ὁ Μπεμπής
ὁ Αἰόλος στὸν φύλακα:
Νὰ φύγω μὲ ἐπιτρέψει;
Ἄλλη παρὰ παρ' ἐκεῖ
κάνει συνωμοσία
στὸ Νίκο τὸ Σαλονικιὸ
ποὺ ἔχει τὰ πρωτεία.
ὁ ἀρχηγὸς ὁ Ρενουάρ
καὶ τρεῖς οἱ ἄλλοι ρέστοι
Πινόκιο, Ἀρκάδι, Ραμπαγάς
ἀπὸ τὴν Βουδαπέστη.

Π. Τεμπέλης

675. Στὸν Κων(νο) Μίσσιο:

Ὡ Δρόσε μάλλον Ἀδρῶσε
ὦ ψὺν Δρυὸς Καμπούρη
ὦ Μυλολόνη ἀνοστε
ποὺ βρήκες τέτοια μούρη
ὦ παλληκάρη τῆς φακῆς
κι' ἀσβεστοκαμινάρη
ὅταν θὰ γράφης πρόσεχε
ὦ σάχλα μὴν σὲ παρῇ.

Π. Τεμπέλης

φωνισμούς. Μικρὴ ὑπομονή. Καὶ τὰ δύο γιὰ τὸ σὺλλογο: Παράρτημα Ἐλικῶνος τὰ «Χαρούμενα Νεῖατα».

✱ Παρὰ τὶς συνεργασίες ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Ἀλ. Εὐσ. Δάλλα, Παναγιώτης Δηλημήτσος, Νουταλγία, Δημ. Παναγιωτίδης, Ἀναστάσιος Μαρκαντώνης (Σ' εὐχαριστῶ), Δημ. Σιταράς, Ι. Μπέγκας, Μίμης Ροδῆς, Ι. Τσιρογιάννης, Γιώργος Τσαμπούρης, Κων. Θεοδώρου (τί γίνηκες;).

✱ Πολὺ καλὰ τὰ ποιήματά σου ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΕ ΣΙΜΟ ἔχουν μέτρο, ἀρμονία, μουσικότητα. Εἶναι ποιήματα. Τόσο ποῦ... Ἀλλὰ ὅς μὴ σκεφτόμαστε τὸ κακό! Γιατὶ ὅποιοι καὶ στὸ χυλὸ φυσᾶν καὶ τὸ γιγαστρί.

✱ Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς ἐνδιαφέρουσες συνεργασίες σου ΔΗΜ. Χ. ΣΤΑΜ. καὶ κυρίως γιὰ τὸ εὐγενικὸ σου γράμμα.

✱ Εὐχαριστῶ ΙΩΑΝΝΗ ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΕ. Ἀλλὰ ὅλες αἱ ὑποδείξεις σου στηρίζονται δυστυχῶς ὅπως εἶδες σ' ἓνα πρωταπριλιάτικο φέμμα.

✱ Δυστυχῶς ΦΩΤΗ ΚΟΜΠΟΡΟΖΟ καθὼς εἶδες ἐπρόκειτο περὶ πρωταπριλιάτικο ἀστείου. Τὰ ποιήματά σου τὰ βρίσκω πολὺ καλὰ.

✱ Καὶ σὲ σένα παλιὲ μου φίλε ΧΡΙΣΤΟ Ι. ΠΑΝΤΟΥΡΗ λέω πὼς τὴν ἔπαθες. Οἱ πῖο παλιοί μου φίλοι τὴν ἔπαθαν μὲ τὸ πρωταπριλιά-

676. Στὸν Λεονάρδο (498).

Ὡστε λοιπὸν 99
ζυγίζουν τὰ μυαλά σου;
Μὰ δὲν πιστεύω νὰ θεωρῇς
πὼς εἶσαι, στὰ καλά σου.

Π. Τεμπέλης

677. Στὸν Ἐξάφαλο:

Ἀλήθεια! μὲ ζωγράφισες
Ἐξάφαλε (Ι) ὥραια.
Ἡ ἀπουσία σου αἰσθητὴ
τὴ κάνεισιν στὴν Κορέα;
Μύγες λοιπὸν, ὡς ἔμαθα
βρὲ φίλε μου σκοτώνεις
καὶ δοξασμένα τρόπαια
στὸν πόλεμον πυργώνεις.

Π. Τεμπέλης

678. Μὰ... γιὰ σταθίτε βρὲ παιδιὰ

Ὅλοι τρελλοὶ με λέτε
προσεξτε λοιπὸν καλὰ
θὰ φύγω καὶ θὰ κλαίτε.

Π. Τεμπέλης

679. Πληγωμένε Γλῶρε (504).

Τὴν φορεσες εἰς τὸ κεφάλι
κι' ἔχεις καὶ χαρὰ μεγάλη.
Τσιγγανοπούλα ἀντιχαιρετῶ θερμά.

Π. Τεμπέλης

680 (59—20) Ἀγία Μαύρα καθὼς μὲ πληροφόρησαν τὰ... ὄργανα τοῦ βαρῶνου Χ. Στις 4-4-53 καὶ ὡρὰν 7.30 μ.μ. βρισκόσουν στὴν Ἐμπορικὴ Τράπεζα. Λεπτομερεῖς στὸν βαρῶνο Χ. Τρίπλεξ ὁ ἀόρατος

681 (59—13) ΠΡΟΣΟΧΗ!! ΠΡΟΣΟΧΗ!!
ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ κυκλοφορεῖ μηνιαία ἐφημερίδα:
«ΠΕΝΝΟΜΑΧΙΚΟ ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΟΛΙΟ»!!! ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ!!!

Γλῶρος τοῦ Παγασιτικοῦ

682. Ἐκδότης - Ἱδιοκτήτης - Διευθυντής κλπ.
Γλῶρος τοῦ Παγασιτικοῦ

683. Περιμένετε τὸ 1ο φύλλο (Μαΐου).
Γλῶρος τοῦ Παγασιτικοῦ

684 (ΝΘ—Κ) Ἀγνωστε Διονύσιε Γκέρκη μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸν βαρῶνο Χ ὅτι γράφεις στὸ ἀγαπημένον μας περιοδικὸ καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀλληλογραφήσωμε διὰ τοῦ περιοδικοῦ καὶ συντόμως διὰ μάθης καὶ τ' ὄνομά μου.
Ἰπποτίης τῆς Ἀγίας Μαύρας

685 (59—21) Χαιρετῶ ὅλους τοὺς πεννομαχητάς. Γενναῖος = κολοκυβοκόφτης. Παδουαγῆς = καντηλανάφτης, Φαιδρὸς = μπαρουτοκαδῆς = Θριαμβευτής

686 (59—22) Ξηνημένε Ἡπ. Γλυκομίλητε Ν. Γενναῖε πάψε πιά τὰ ἀθλητικοαλληλοφωγώματα!!
Νίκο Σαλονικιὲ ἢ Νίκο Σαμαρά σὲ χαιρετῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.
«Τὸ Κρινάκι ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ»

687. Γεῖα χαρὰ φίλε Τροβαδούρε. Καλὸ Πάσχα!!
«Κρινάκι ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ»

688 (ΟΧ8Δ) Δυστυχῶς ἀγαπητέ μου Θρακιώτη δὲν ἀλληλογραφῶ καὶ σ' εὐχαριστῶ.
Βαρῶνος Χ

689. Ἀντιχαιρετῶ Λ. Ντὰ Βίντσι καὶ Γῶν Ἀθηνῶν.
Βαρῶνος Χ

690. Βρὲ ἀδερράκι Π. Τεμπέλη ἐὰν θέλῃς ἐκθεσέ τα ὅλα, δὲ μὲ νοιάζει ἀλλὰ δόσε βάση διότι τυγχάνω νὰ κρατῶ... τσατσάρα.

Βαρῶνος Χ

691. Παῖδι τοῦ Ἀμβρακικοῦ εἶμαι... εἰς τὰς διαταγὰς σου. Ὁ Βαρῶνος Χ δὲν χάνεται ποτέ. Δυστυχῶς τὸ περιοδικὸ ἀργησε καὶ (595) δὲν σὲ εἶδαμε, βάλε κανένα ἄλλο ραντεβού.
Βαρῶνος Χ

692 (Χ.Χ.) Ν. Σαλονικιὲ τὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου!
«Γλυκομίλητος Νέστωρ»

693. Ἐξάφαλε ἀλληλογραφεῖτε; Γράψε μου δύο λογάκια. Τροβαδούρε τί ἐγίνες, τὰ κοράκια σὲ ἔφαγαν; Κρινάκι τῆς Αὐγῆς καὶ Κωστή Δειληνὲ γιὰτὶ πόψατε τὴν ἀλληλογραφία; Περιμένω ἀπάντησιν.

«Γλυκομίλητος Νέστωρ»

694. Γλυκομίλητος Νέστωρ. Τὸ ψευδώνυμο τῆς γλυκεῖας πενομαχοστήλης. Μαγαζεῖ τὰ πάντα. Ξηνημένε Ἡπ. Κρινάκι τῆς Αὐγῆς περιμένω ἀπάντησιν.

«Γλυκομίλητος Νέστωρ»

695 (59—23) Π. Τεμπέλη ἔλαδες; Ἄν νὰ! Ψὺν ὁ τῆς Δρῶς

696 (59—24) Κάνοντας ταξίδι στὴν πόλιν σου ἀγαπητέ Τροβαδούρε ζήτησα νὰ σὲ γνωρίσω. Ὁμως — δυστυχῶς — δὲν μπόρεσα. Γεῖα Θρακιώτη, ρὶν - τὶν - τὶν καὶ Μπουλῆ.
Τσιγγανοπούλα

697 (59—25) Κοκοβιὲ ἀλληλογραφοῦμε; Πρωτογράφε. Φάντασμα, Ὑπερέλληνα περιμένω. Π. Ἀμβρακικοῦ δὲ σὲ φοβάμαι.

Φαντομάς

698. Δῶρα:

Στὸν Σαλονικιὸ δωρίζω
ἓνα μεγάλο μῆλο
καὶ στὸν πειρατὴ ἀκόμη
ἀφοσιωμένο φίλο...

Φαντομάς

699 (Ν.Θ.—ΚΓ). Ἀρχίζουν οἱ Πεννομαχικὲς Φυσιογνωμῖαι.

Μηλολόνη

700. Π. Τεμπέλης: Κούτελο λεῖο — λίγο φαρδύ — κακὸ σημεῖο — τοῦ γκαφατζῆ. Συνεχίζονται.
Μηλολόνη

701 (59—26) Ἀπευθύνω Ἀρτινὸν χαιρετισμὸν στοὺς γνωστοὺς μου καὶ ἀγνωστοὺς πεννομαχοῦς τῆς Μακεδονίας. Ἰδιαιτέρως εἰς Ν. Σαλονικιὸν. Νεράϊδα τῆς Περάνθης

702. Κατεργάρι δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ λαμβάνῃς στὸ στόμα σου τὸ ὄνομα τοῦ Π. Τεμπέλη.
Νεράϊδα τῆς Περάνθης

703. Ε. Μπουκλίτσα Τσιγγανοπούλα τί λέτε γιὰ δύο λογάκια;
Νεράϊδα τῆς Περάνθης

704. Ἡρώα τῆς Πίνδου γιὰ:
Νεράϊδα τῆς Περάνθης

705 (54—27) Θεάματα: Σκαλιότηρι = ὁ φῶφιος κάβουρας. Πειρατῆτρι — Ἐξάφαλος = Σὺγφιος Τιτάνων. Ντολορὲς = ποὺν τὰ νειάτα! Π. Τεμπέλης = ὁ Νταῆς τῆς στήλης.
Μαῦρος Πειρατῆς — Μ. Ἀγνωστος

706. Π. Τεμπέλη: Δὲν σοὺ φαίνεται ὅτι τοῦ πῆρες φόρα; Μάζεψε τὴν γλωσσοφυλαρία σου. Μυστηριώδης Ἀγνωστη — Μ. Πειρατῆς

707 (59—28) Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες Γράψε Πασχάλην Γκουντιάκαν Στεφάνου Κουμα-Ποκοπτικός
νοῦδη ἀριθ. 7 Σουφλί.

708. Κλ. Μαρκούσην Ἀπάντησιν δὲν ἔλαδα.
Ποκοπτικός

709. Στὸ ἐρχόμενο ὁ Ποκοπτικός κατέρχεται μὲ τὴν χατζάρα. Μπιζέρα τ' ἀκούς;
Ποκοπτικός

710. (59—29) Θερμοχαιρετῶ ὅλους-ες τοὺς Καρδισιώτες καὶ τοὺς καλῶ στὸ σὺλλογο «ΜΕΛΙΣΣΑ».
Ι. Θεσσαλὸς (πρόεδρος)

711. ΠΕΝΝΟΜΑΧΟΙ. Λάθετε ὅλοι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν «κακίους πεννομαχοῦς» τοῦ σὺλλογου «ΜΕΛΙΣΣΑ». Βραβεῖα ἐξαιρετικά.
Ι. Θεσσαλὸς

712. Θερμοαντιχαιρετῶ Κλάρκ. Χαιρετῶ τοὺς Α. Χαβανέζα, Ὁλανδέζα, Τροβαδούρον, Κατεργάρον. Νὰ περιμένω δύο λογάκια σου μὲσω περιοδικού;
Ι. Θεσσαλὸς

713. ΣΤΗΝ ΝΤΟΛΟΡΕΣ. Ἀφηρημάδα καὶ σαχλαμάρα.
Ἰπτάμενος Θεσσαλὸς

714 (59—30) Ἐνα καίνουργιο ἀστέρι ἔσπερ-βάλλει. Ἀρχαιολόγος Σλήμαν. Πεννομάχοι Π.Α. Δ.Θ. προσέξτε.

715 (59—31) Προσοχή!!! Ἐλάτε Τρικκαλι-νοὶ νὰ συμμαχήσουμε. Μὴν παραβλέψετε! Ἀτρώμητος Μυρμιδόνας (Λ.Μ.)

716. Ἐξάφαλε!... Μὲ γνωρίζεις;... ὅχι. Σὲ δικαιολογῶ... Ἀτρώμητος Μυρμιδόνας (Λ.Μ.)

717. Σαλονικιέ... σὲ παραφροσύνησαν οἱ Παιδοπολίτες τῆς Θεσσαλονίκης...
Ἀτρόμητος Μυρμιδόνας (Α.Μ.)

718. (59—32) Λάβετε μέρος στὸν νέον διαγωνισμόν. Συμμετοχὴ 500. Προθεσμία ἀπὸ σημεῖον μέχρι 30 ἡμέρας. Βραβεῖον ἐκδοτικῆς τῆς νέας Εὐρώπης. Γράψατε, Κ. Μίσσιον Κοραῖ 35 Μυτιλήνη. Ἰδού ὁ Διαγωνισμός.

α) Ποῖαι ἀνακαλύψεις ἔγιναν τὸ 1802.
β) Τί ἀνακάλυψε ὁ Κουρτούας.
γ) Πότε βγήκε ἡ πρώτη Ἑλληνικὴ Ἐφημερίς.
δ) Τί εἶναι τὸ ἡλιοκρουγμά.

Ψὺν ὁ τῆς Δρυὸς

719. (59—33).
Σὺν πενήθῃ κανεῖς πεννομάχος
ἢ κανένας φουκαράς
τὸν ΕΞΑΨΑΛΜΟ ὡς προσκαλέσῃ
νὰ τοῦ φύλλῃ... τραγούδια χαράς!!!
Νίκος Σερραῖος

720 (59—35) Θερμοχαιρετῶ Π. Τεμπέλη βαρὺν Χ Λάση - Πέτρο καὶ Γόη τῶν Ἀθηνῶν ἀλλογραφουμέν;

721. Τόσο εὐκολὰ ξεχνᾷς Γ. Παγασιτικοῦ
τούς συνδελφούς σου; κρίμα.

722. Ἐξάφαλμος - Ντολорὲς ἐξυπνάκης κατὰ φαντασίαν. Φατασμάς ὄνομα καὶ πράμα.
Σαρλὸς (ὁ... κουτσομπόλης)

723. Ἐδῶ μέσα Ν. Σερραῖο δὲν πολυμάχη. Τί τὸ πέρασες Γράμμο ἢ Μουγκάνα (440).
Σαρλὸς

724. Προσάχῃ!! Εἰς τὰ ἀκόλουθα τεύχη θὰ ἐκτραγούνηται τὰ ἡφαιστια τοῦ Ν. Βερίτη προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ θανατηφόρα βλήματά.
Σαρλὸς

725 (51—34) Λαγγούρα, Παλιούρα με γνωρίζετε; ἤμουν ὁ πιστός σας φίλος στὴν Λαρία.
Δικέφαλος Ἀετός

726. Ἐσένα σὲ θυμάμαι πὶο πολὺ Λαγγούρα, ἀπὸ τὸ στραβὸ μουστάκι σου. Καὶ ἂν πῆς καὶ σένα βρὲ Παλιούρα, ἀπὸ τὸ τρελλὸ βιολί σου.
Δικέφαλος Ἀετός

727. (60—8) Χαιρετῶ Α. ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ (ἐυχαριστῶ γιὰ τὸ χαιρετισμὸ (540), ΖΑΪΡΑ, ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟ, καὶ ἰδιαίτερως ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΛΑΣ.
Γεωργίου Πανούτσου

728. Ναὶ «ΣΙΜΟΥΝ». Ἀγαπῶ ἀπ' ὅλα πὶο πολὺ τὴ μουσικὴ (596). Μὰ γιὰ πέστε βρὲ «ΠΕΝΝΟΜΑΧΟΙ» ὑπάρχει καλλίτερο πρᾶγμα ἀπ' αὐτὴν; Τί μάς συγκινεῖ πὶο πολὺ ἀπ' τὴν κλασικὴ μουσικὴ;
«Τσιγγανοπούλα»

729. ΕΞΑΨΑΛΜΕ ΣΑΛΟΝΙΚΙΕ, ΝΤΟΛΟΡΕΣ, ΣΙΜΟΥΝ, ΜΙΡΑΒΑΖΑΛ, ἕνα γειά.
«Τσιγγανοπούλα»

730. Ἀληθινὴ ἢ ἀποκαλύψῃ σου ΡΙΝ—ΤΙΝ—ΤΙΝ—(527).

Ἀλλὰ γιὰ πές μου τί κατάλαβες; Πέτυχες κανένα βραβεῖο; Ἡ μήπως σοῦ πέρασε ἰδέα ὅτι δὲν σὲ γνωρίζω; Εἶσαι ὁ... ἀλλὰ εἶσαι τυχερός. Συχαίζομαι τίς ἀποκαλύψεις.
«Τσιγγανοπούλα»

731. (60—9) Θερμοχαιρετῶ Ντολорὲς, Κλάρκ (ποῦ θὰ σὲ συναντήσω);, Παιδί Ἀμβρακικοῦ (Γράψε διεύθυνσι). Ἐμπρὸς Βολιώτες νὰ χτυπήσουμε ἐκείνους ποὺ μάς προκαλοῦν. Παδουγάδης = ὡς ἐδῶ ξέρω. Σιμούν, ὑπνώτισε πρῶτα τὸν ἑαυτὸ σου (597).

732. «Πεννομαχικὸ Κουτσομπολιό»;;!!! Ἀναμείνεται!!

733. (60—10) Πρωτομπαίνοντας δὲν χαιρετοῦμε κανένα. Τ' ἀδελφάκια

734. Παρακαλοῦνται οἱ γεννηθέντες τὸ 1932-4 τρόφιμοι τῆς Π.Α.Δ.Θ. ὅπως ἀναχωρήσωσι διὰ τὰς κατοικίας των ἵνα περάσωσι ἀπὸ ἐπιλογὴν... Τ' ἀδελφάκια

735. Ἀτρόμητε σοῦ ριχτήκαμε... Παλιουράκη δὲν μάς κάμνεις μιὰ βόλτα μετ' ὁ βιολάκι; Τ' ἀδελφάκια

736. Θεσσαλονικιέ μάς ξαναθυμήθηκες; χὰ, χὰ, χὰ... Λαγγούρα ξυρίσου, ξυρίσου!!! Τ' ἀδελφάκια

737. Μαστροδῆμο Χ. Κάρκο Κ. Παλιουράκη Δ. Τσιόρα Κ. Μουχλούλη Ν. Ἀργυρίου Α. σὰν ποῦ δὲν μάς κάνετε τὸν μεγάλο; Τ' ἀδελφάκια

738. Μητσάκος Π. πότε γιὰ τὸν Ἀρη; Τ' ἀδελφάκια

739. Βολογαριστρικαλοτυρναβοπούλες δὲν μάς γνωρίζετε; Τ' ἀδελφάκια

740 (60—11) Παλιουράκη Δημητράκη θὰ πᾶς φανταράκι!!! Χρήστο Χριστόδωρο Λαμπερὸ Φεγγάρι τὸ Μουστακί!!!
(Ὁ Ἀτρόμητος)

741. Χρήστο Μαστροδῆμο: Κουφισπλάτανε; Λαμπερὸ Φεγγάρι (Ὁ Ἀτρόμητος)

742. Χαιρετῶ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Π.Α.Δ.Θ. Βολιώτες θὰ σὰς ταραξῶ;
Λαμπερὸ Φεγγάρι (Ὁ Ἀτρόμητος)

743. Α.Ε.Κ. ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ 1-3.
Λαμπερὸ Φεγγάρι (Ὁ Ἀτρόμητος)

744. Χαιρετῶ Σαλονικιό, Παδουγάδῃ. Ἀγνὸ Ἀθωνάκι, καὶ Ἀγνὸ Στρατιώτῃ.
Ὁ Ἡπειρωτικοποιτιστής

745. Μυγδάλῃ πρόσχε μὴ σὲ κάνω Συριγδάλη. Λαμπερὸ φεγγάρι σὲ χαιρετῶ. Συμμαχούμε; Ὁ Ἡπειρωτικοποιτιστής

746. Α.Ε.Κ. - ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ 1-3 Ζήτω Α.Ε.Κ.
Ὁ Ἡπειρωτικοποιτιστής

747. (60—13) Μ. Παπαρούνα Πρόσχε γιατί... Καὶ στίς κωδωνίσαι τοῦ ναυτικοῦ Παγασιτικὲς Σιμούν καὶ Κατεργάρῃ!

748. (60—15) Ἀντιχαιρετῶ φίλοι μου Μίμη Παπαρούνα, Χρονογράφο. Σιμούν ἐυχαριστῶ γιὰ τὸ καπνισμὸ 598! παρομοίως!! Ἀτυχὴ Χαδανέζα ἀντιχαιρετῶ ἔστειλα. Γόη Ἀθηνῶν θὰ σὲ βάλω στὴν βιτρίνα νὰ μαζεύης... μωγές! Χαιρετῶ Τ. Ράιτ, Κλάρκ.

749. (60—15) Θερμοαντιχαιρετῶ: Μίμη Παπαρούνα, Λάκη Μιχαηλίδῃ. ἔνε με γνωρίζεις; Ορακιώτης

750. Εἶμαι πάντα μαζί σου Πινόκιο. Πρόσχε καλά. Α. Ν. Βίντσι τὴν (501). Ορακιώτης

751. Ἀτυχὴ Χαδανέζα. Ἐγγραφα, περιμένω. Ορακιώτης

752. Προσέχῃς ὄωρα!... Ορακιώτης

753 (60—17) Στὸν Π. Τεμπέλη: Ὁ! τεμπέλαρε φτωχὲ — π' ἔχεις τρέλλα δύο πῆχες μάθε ὅτι κι' ἂν λὲς ἐσὺ ὅλα θὰ εἶναι τρίχες. Σιμούν

754 Ὁ Ριν - τιν - τιν ὁ μύωπας — τώρα σὰ τελευταία — ἔγινε κουφισκέφαλος — με περικεφαλαία. Σιμούν

755. Θεάματα: Τσιγγανοπούλα = τριὸ κιτάρ. Ορακιώτης = τὸ γέλιο εἶναι ὑγεία! Ντολорὲς = γιὰγιά μου. Α. Ν. Βίντσι = ἕνας κατὰ φαντασίαν ζωγράφος. Σιμούν

756. (60—18 καὶ 57—1) Ἀγνωστῇ, ἑλληνίδα σὰς ψήφισα. Ἀλλὰ ἀπὸ ποῖο μέρος εἶστε; Σιμούν

757. Φίλε Ορακιώτῃ — καὶ πατριώτῃ με ἕνα γαϊδουράκι ἔλα στὴ Σαμοθράκη. Σαμοθρακίτης

758. Γιατί κύριε — α. ΕΞΑΨΑΛΜΕ — ΝΤΟΛΟΡΕΣ ἀπουσιάζετε ἀρκετὸ καιρὸ ἀπ' ἐδῶ; Μήπως γιὰ τὴν ἀπατυχία τῆς ἀποψηφιότητος; Σαμοθρακίτης

Σκίτσα ἀναγνωστῶν



Η ΤΡΕΛΛΗ!... (Σκίτσο Ἐξάφαλμου)
ΚΛΑΡΚ (Ὁ πειράζων) (Σκ. Α. Ντὰ Βίντσι)

759. Βυζαντινὴ Ἀρχοντοπούλα — τῆς ὀφείλει μὲς κορίτσι — ἡ γιορτινὴ σου φορεσιὰ — πόσο λεπτὰ κοστίζει;

760. Γειά σου Σαλονικιέ νικητὴ Δημοφροσματος. Συγχαρητήρια. Σαμοθρακίτης

760. Γειά σου Σαλονικιέ νικητὴ Δημοφροσματος. Συγχαρητήρια. Σαμοθρακίτης

761 (60—19) Εἶμαι ἡ Ἀνοξίς... — ἀπὸ τὸ γέλιο — ποῦ τόσο λείπει — ἀπὸ τὰ χεῖλιά σας. — Ποιὸς δὲν θὰ ἤθελε — ἕνα τέτοιο φίλο σας. Παιδί τοῦ Ἀμβρακικοῦ

762. Ἐξάφαλμος καὶ Ντολорὲς τὰ δύο τρελλὰ παιδιὰ πηγαίνουν γιὰ τὴν Κέρκυρα μετ' ἑλπίδας μετ' ἡσυχίας. Ἐκεῖ τὰ προσμένει Π. Τεμπέλης θεοτρελλός — ποῦ ἔχει γραφτὴ ἐκεῖ προ μῆτος. Παιδί τοῦ Ἀμβρακικοῦ

763. Πάνω στὸ ψηλὸ βουνό — οἱ πεννομάχοι κάνουν χορὸ. — Μοῦ ἐπρότειναν ποῦ πᾶς — νὰ καθίσω καὶ νὰ φάω. — Δὲς τοῦ ὁ Πάνθηρ τῆς φλογέρας — ἰδονοῦσε τὸν αἶρα. — Κι' ὁ ἔνετε ἐχοροπήδῃ — στὸ στυρὸ μετ' ἡσυχίας. — Παιζεῖ ὁ Φαντομάς βιολί — καὶ ἡ Τσιγγανοπούλα παίζει ντέλη. Παιδί τοῦ Ἀμβρακικοῦ

764. Ἀντιχαιρετῶ Μυστηριώδη Ἀγνωστῇ. Καὶ χαιρετῶ Βαλεντίνα, Ἀτυχὴ Χαδανέζα, Α. Ντὰ Βίντσι καὶ Ζαῖρα. Ἀλλογραφουμένη! Παιδί τοῦ Ἀμβρακικοῦ

765. (Χ.Χ.). Τί λὲς καλὲ Προκομένε Τεμπέλη στὴν 571 γιὰ τὸν Ορακιώτῃ. Γιὰ πρόσχε, Γεωργιάσπαρ (ὁ Γιῶργος)

766. Δὲ μοῦ λὲς Ἐξάφαλμο ποῦ πῆγες καὶ θὰ φαίνεσαι στὶς πεννομαχίες μετὰ τὸ δημοφίσημα; Γεωργιάσπαρ (Θράξ)

767. Θερμοαντιχαιρετῶ Τσιγγανοπούλα, Α. Ν. Βίντσι, Τεμπέλη, Παπαρούνα, Ζαῖρα, Μ. Ἀγνωστῇ κλπ. Εὐχαριστῶ Αἰολε Π. Ροδαλίνε, μὰ δὲς γιὰ συνάντησιν... Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται... Πρὸς: Εὐέλπιδες Ὑ. Ἐλευθερίας, Ἀ. Ἀντολῆς, Ἀρχιπεννομάχο, Πάνθηρα, Ἀ. Κατάρτο, Ριν - Ντιν - τιν, Βαλεντίνα, κι' ὅποιον ἄλλο τυχόν ἔχω ξεχάσει. Μ' ἕνα μονάχα συμπόρο μοῦ σὰς ἀπαντῶ! Νομίζετε, πῶς γι' ἄλλα 20ρικά ξεχωριστὰ ἀξίζετε; Μὲ τὰ ψυχρά καὶ τ' ἀνοστα ξεπλάγιασα τ' ἀστία σας. Πιὰ δὲ σὰς συνιρίζω καὶ σ' ἄλλα με... ὑγεία σας! Καὶ γενικά: Σ' ὅτι οἱ χαροὶ θὰ μ' ἀπαγοῦν μετ' ἡλίου ἕως δά - κρύαν, θὰ κάνω χαζὶ μ' ὅλους τοὺς φανόζοντάς τους: «κρύοσον!».

768. Καὶ βέβαια Ζαῖρα (562). Μήπως διαφωνεῖς; Γειά - χαρά Ἀ. Χαδανέζα (γιὰτ' ἀτυχῇ;) Μ. Ποιήτρια. Ντολорὲς

769. Μὴ μ' ἀναγκάσης νὰ ξεδύσω τὸ στερνὸ μου τὸν παρά, φίματρο νὰ σοῦ φορέσω Κλάρκ μου φουκαρά. Ντολорὲς

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Ἡ «ΜΕΛΙΣΣΑ» Καρδίτης προσκαλεῖ τοὺς ἀναγνώστας καὶ συνεργάτας τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ» νὰ προσχωρήσωσι στὸν Σύλλογον μετὰ πολλὰ ἰδανικά. Καρδισιῶτες - τισες πιστεύομεν νὰ μάς ὑποστηρίξητε στὸν σκοπὸν μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΕΛΙΣΣΑ» ΚΑΡΔΙΤΗΣ

Ὁ Σύλλογός μας προκηρύσσει τὸν διαγωνισμόν: Σκίτσο Πεννομάχου! Λάβετε ὅλοι μέρος. Τὰ βραβεῖα ἐκλεκτά! Θὰ βραβευθοῦν δύο πρῶτοι! Θὰ ἐπαινέθων ἄλλοι δύο! καὶ ἀπὸ ἄλλους τέσσαρες τὰ σκίτσα των θὰ ἀποσταλῶσι πρὸς δημοσίευσιν στὸ περιοδικόν. Προθεσμία μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης. Δικαίωμα συμμετοχῆς 1000 δρχ. Συμμετοχὲς στὴν διύθυση τοῦ Συλλόγου: Ἀπόστολον Κων/νου Παπαγιαννόπουλον, ὁδὸς Βουλγαρῇ 20, ΚΑΡΔΙΤΣΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΕΛΙΣΣΑ» ΚΑΡΔΙΤΣΑ

Προαιρετικὲς εἰσφορές

Ἐλάβαμε τίς παρακάτω προαιρετικὲς εἰσφορές:
Εὐάγγελος Μουδριανάκης (59 - 16) 5.000
Λάμπρος Ντότσιος (60 - 14) 1.000

Νέα ψευδώνυμα

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα:
Τ' Ἀδελφάκια, Ἀρχαιολόγος, Σλήμαν, Ἀτρόμης Μυρμιδόνας, Θεσσαλονικὴ, Θριαμβευτής.

Περναίτε ευχάριστα την ώρα σας

1) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

9

Στη θέση των αστερίσκων να τοποθετηθούν αριθμοί από το 1 έως το 10 ώστε να έχουμε σε κάθε διαγώνια γραμμή, άθροισμα 29.

Απ. Παπαγιαννόπουλος, Καρδίτσα

2) ΚΛΙΜΑΚΟΛΕΞΟ

Σ				
	Σ			
		Σ		
			Σ	
				Σ
			Σ	
	Σ			
Σ				

- 1) Νησί των Κυκλάδων. 2) Χρώμα. 3) Περιλαμβάνει πολλά δένδρα. 4) Τό ξέρουν οι μπεκρήδες. 5) Νησί του Αιγαίου. 6) Ζαρζαβατικό. 7) Γυναικείο χαϊδευτικό όνομα. 8) Γεωργικό εργαλείο. 9) Δημητριακό.

Νικ. Ι. Παπαγεωργίου, Σχολή Αγίου Ανδρέα Αττικής

3) ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Με τ' αρχικά των ζητούμενων λέξεων, σχηματίζεται ένας μεγάλος ποταμός της Ευρώπης:

- 1) Θυσιάστηκε για το φίλο του. 2) Τό έπότησαν στον Χριστό. 3) Μέρος του λουλουδιού. 4) Θα την βρήτε στα Δωδεκάνησα. 5) Αρχαία πόλη της Μ. Ασίας. 6) Αθηναϊκό προάστειο. 7) Ουράνιο τόξο. 8) Μεγάλος Έλληνας ποιητής.

Ξανθή Μπουκλίτσα

4) ΓΡΙΦΟΣ

Να διαβασθή:

Οξείν όνος τό είκός.
Πάνος Δ. Μπασκούτας, Κόρινθος

5) ΑΣΤΕΡΙ



ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: Μεγάλος Έλληνας ποιητής. ΚΑΘΕΤΑ: Ό ελληνικός είναι ένδοξος ΔΙΑΓΩΝΙΑ: Ευρωπαϊκό Κράτος. Προστατεύει τόν στρατό μας.

Κ. Φουσεκής

6) ΤΕΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΕΣ

Ν' αντικατασταθούν οι τελείες με φωνήεντα και οι παύλες με σύμφωνα. "Αν ή λύση είναι σωστή, τ' αρχικά των λέξεων που θα βρούμε μάς δίνουν τ' όνομα γνωστού βουνού της Ελλάδος.

- 1)
2)
3)
4)
5)
6)
7)

- 1) Ό ποιητής των αιώων. 2) Ηρωϊκός βασιλιάς της αρχαιότητας.

- 3) Θηρίο. 4) Μήνας του έτους. 5) Βουνό της Ελλάδος. 6) Βασιλιάς της Ελλάδος. 7) Νησί του Αιγαίου.

Ίωσήφ Κ. Στεργίου

7) ΑΠΡΟΟΠΤΑ

- 1) Ποιά περιοχή της Μ. Ασίας, αποτελείται από λουλούδια;

- 2) Ποιός νομός της Ελλάδος ζητά κυνήγι;

Β. Γ. Ρίζος, Καστοριά

8) ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Μύρα τ' πρώτα μου σκορπούν κοινό τ' δεύτερό μου.

Να τρώνε όλοι αγαπούν

πολύ τ' σύνολό μου.

Π. Α. Μπασκούτας, Κόρινθος

9) ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Όπως είμαι αν μ' αφήσης σε δροσίζω και σε τέρπω.

Ένα γράμμα αν μου κολήσης είμαι ζωντανό και έρπω.

Β. Σιωμόπουλος, Πρέβεζα

10) ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Τ' πρώτο καίει, τ' δεύτερο μιά χρονική μονάς.

Μά πάλι και τ' σύνολο σε καίει και βογγάς.

Β. Σιωμόπουλος, Πρέβεζα

11) ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τ' ό άθροισμα της ηλικίας ένός πατέρα και τού γιου του είναι 42 χρόνια. Ποιά ηλικία έχει ό πατέρας και ποιά ό γυιός, όταν ξέρουμε ότι μετά 12 χρόνια ό πατέρας θα έχη τ' διπλάσια χρόνια τού γιου του;

Π. Ζανής, Κακόρρευμα

♦♦♦

ΛΥΣΕΙΣ 80ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΚΛΙΜΑΚΟΛΕΞΟ

- 1) ΑΡΚΑΔΙΟΣ. 2) ΚΑΡΔΙΤΣΑ. 3) ΠΡΑΣΙΝΟΝ. 4) ΠΑΡΑΣΗΜΑ. 5) ΑΘΑΝΑΤΟΣ. 6) ΡΑΜΑΖΑΝΙ. 7) ΚΑΖΑΜΙΑΣ. 8) ΣΑΡΔΗΝΙΑ.

2) ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

- 1) ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ. 2) ΜΟΝΗ. 3) ΡΑΣΟ. 4) ΠΑΝΑΜΑΣ. 5) ΠΟΝΟΣ. 6) ΜΑΝΗ.

3) ΠΥΡΑΜΙΔΑ

Μ
Λ Ε
Ι Ο Σ
Ο Ρ Α Ν
Α Τ Τ Ι Κ
Π Ι Ν Δ Ο Σ
Μ Ι Λ Α Ν Ο Ν
Μ Α Ρ Κ Ο Ρ Α Σ

4) ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

- 1) Μ-αδρίτη. 2) Ω-κεανός. 3) Υ-δρα. 4) Σ-ολωμός. 5) Η-λίας. 6) Σ-ώς. = ΜΩΥ-ΣΗΣ.

5) ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΣΙΤΟΣ — ΣΥΡΟΣ.

6) ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟ

Βίε μηδεν πράττειν.

7) ΓΡΙΦΟΣ

Έξάπαντος (έξ άπα + ντος).

8) ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΑ

Μήλα (ΜΙΜΗ ΛΑμπρο κλπ.).

9) ΜΑΓΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

- 1) ΠΑΡΟΣ. 2) ΠΑΔΟΣ. 3) ΠΕΡΑΣ. 4) ΣΠΑΛΑ. 5) ΚΟΠΟΣ.

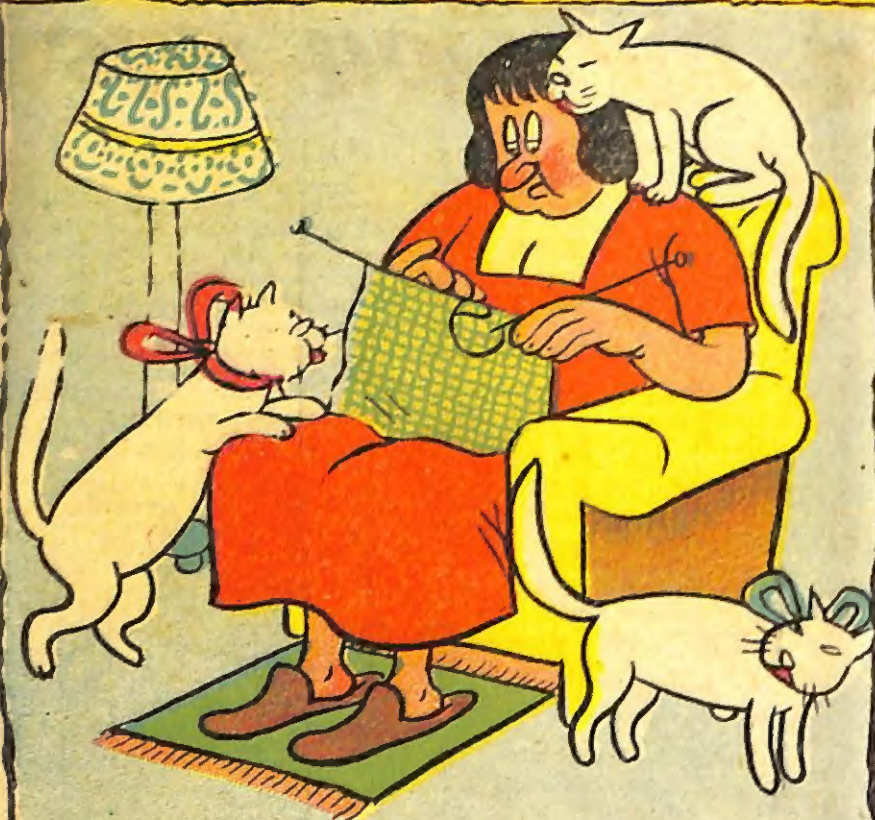
ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡ. 80

Ο ρ ι ζ ό ν τ ι α: 1) ΑΙ-ΣΙΟΣ — ΑΜΕΛΗΣ. 2) ΕΡ — ΛΑΝ — ΛΑ. 3) ΝΑΣ — ΟΙΝΟΣ — ΣΟΛ. 4) ΑΝ — ΜΩΜ — ΙΩ. 5) ΑΡΤΑ — ΟΜΑΣ. 6) ΝΙΛΑ — ΝΙΣ — ΤΟΣΗ. 7) ΟΣΤΑ — ΝΥΦΗ. 8) ΙΣΟΙ — ΣΑΝ — ΡΩΜΗ. 9) ΣΟ-ΛΑ — ΟΝΟΣ. 10) ΑΣ — ΤΟΜ — ΣΥ. 11) ΛΩΤ — ΑΙΤΙΑ — ΠΑΣ. 12) ΟΜ — ΡΕΚ — ΣΙ. 13) ΝΑΥ-ΤΙΑ — ΑΒΑΡΙΑ.

Κ α θ ε τ α: 1) ΑΕΝΑΟΝ — ΙΤΑΛΟΝ. 2) ΙΡΑΝ — ΙΟΣ — ΟΡΑ-ΜΑ. 3) ΑΛΕΟΣ. 4) ΙΣ — ΟΡΑ-ΤΙΟΣ — ΤΟ. 6) ΣΛΙΜΑΝ — ΣΑ-ΤΙΡΑ. 7) ΑΝΩ — ΙΝΑ — ΟΤΕ. 8) ΑΝΟΜΟΣ — ΝΟΜΙΚΑ. 10) ΕΝ — ΣΑΤΥΡΟΙ — ΜΑ. 11) ΣΟΦΟΣ. 12) ΗΛΟΙ — ΣΗΜ — ΣΑΣΙ. 13) ΣΑΛΩΜΗ — ΗΛΥΣΙΑ.

Κ. Χρυσικόπουλος, Κέρκυρα

ΟΤΑΝ ΛΕΙΠΟΥΝ ΟΙ ΓΑΤΕΣ.....



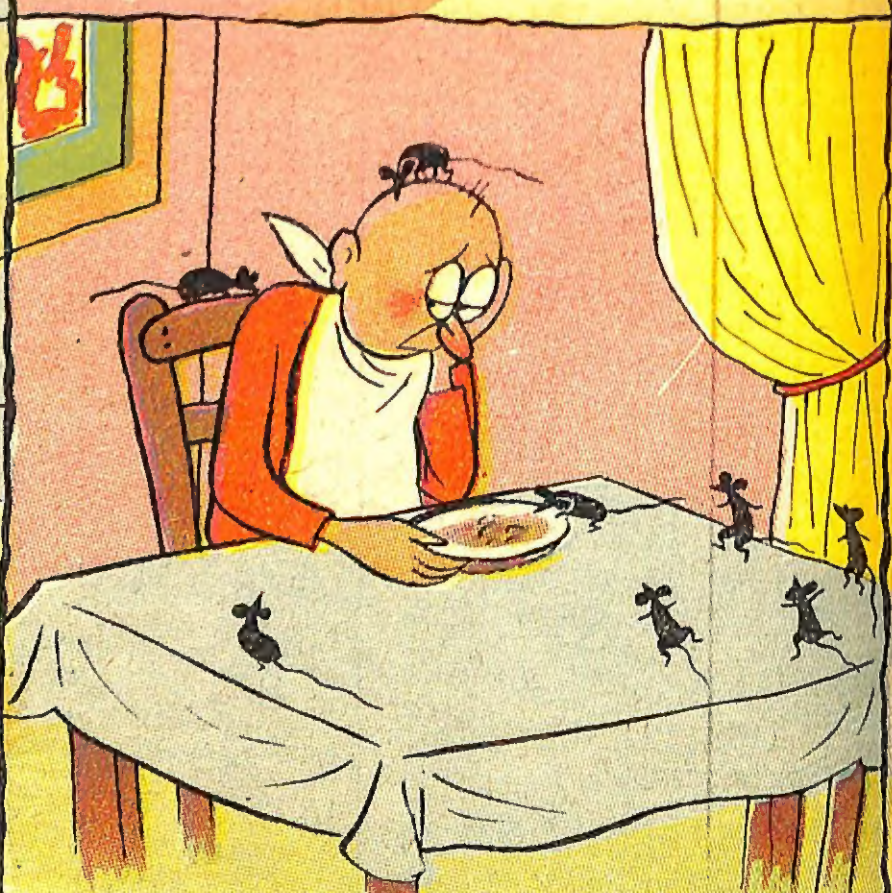
Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη εἶχε τρεῖς γάτες πού τῆς ἔκαναν εὐχάριστη συντροφιά.



Ὁ δόσος γιὰ τὸν Γιαννάκη ἦταν ποῦ ἐνοχλητικές



Εἶδε κι' ἀπόειδε, τίς μάζεψε καί τίς ἀπόλυσε δ' ἓνα μακρινό χωράφι.



..... Ἀλλά μετανόησε πικρά

ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ